RANCES DAVIES

O americană în Mexic

ALCRIS

Capitolul 1

Simţind cum i se ia o piatră de pe inimă, Laurie Scott se prăbuşi pe o bancă albă şi îşi aşează rucsacul alături.

Parcul Chapultepec era magnific, dar nesfârşit pentru cineva care voia să-l străbată pe jos. Laurie făcea asta de câteva ore şi nu reuşise să parcurgă decât o mică parte din el.

„Nu poţi să vezi totul din prima zi!”

Tânăra femeie nu-şi acordase nici măcar răgazul de a-şi despacheta hainele. O! Treaba asta putea să mai aştepte. Nimeni nu vine la Ciudad de Mexico pentru a sta închis într-o cameră de hotel. Mai ales una atât de deprimantă cum era camera ei. Dar când nu ai bani, cazarea la un hotel de lux rămâne un vis.

Laurie scoase un oftat. Vacanţa asta era departe de ceea ce plănuise. Cui i-ar fi trecut prin minte, în clipa în care organiza această călătorie cu Mary-Beth, prietena ei cea mai bună, că în mai puţin de trei săptămâni, aceasta din urmă îl va întâlni pe bărbatul vieţii ei şi se va căsători? Mary-Beth şi Christopher plecaseră în luna de miere la Acapulco. Iar Laurie era acum în Mexic. Singură.

Tânăra îşi întinse picioarele şi închise pentru o clipă ochii. Numai pentru o clipă… Un zgomot uşor o făcu să-i deschidă brusc. Fu incapabilă să scoată un cuvânt: un copil în zdrenţe o luase la goană cu tot cu rucsacul ei.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Laurie se luă după el. Poate că ar fi reuşit să-l prindă din urmă, dacă nu s-ar fi ciocnit de un trecător. Începu să se clatine şi ar fi căzut în mod sigur dacă bărbatul n-ar fi avut prezenţa de spirit de a-şi pune mâinile în jurul trunchiului ei, pentru a o ajuta să nu-şi piardă echilibrul.

— Ce atâta grabă? spuse el în spaniolă, pe un ton glumeţ.

Laurie încercă să se elibereze din strânsoare.

— Dă-mi drumul! strigă ea, tot în spaniolă. Un copil mi-a furat rucsacul.

Necunoscutului îi pieri zâmbetul de pe buze.

— În ce direcţie a luat-o?

— Pe acolo!

Bărbatul se duse alergând în direcţia indicată, dar micuţul hoţ intrase parcă în pământ.

— Slabe speranţe să mai fie găsit, spuse, întorcându-se spre Laurie.

De data asta, îi vorbi în engleză. O engleză perfectă, cu un uşor accent spaniol.

— Aceşti copii fac parte din bande organizate şi au darul de a dispărea ca prin minune.

— Dar poliţia…

— Până vine poliţia, hoţul e deja departe.

Laurie se uită în jurul ei cu disperare.

— Nu e cu putinţă! Mi-a furat rucsacul. Aveam toţi banii în el.

— Numai o clipă! Tot ce trebuie să faceţi, e să vă duceţi şi să cereţi contravaloarea cecurilor de călătorie.

— Nu aveam decât bani lichizi.

Ba chiar foarte puţini, întrucât bugetul ei nu-i permitea nicio libertate.

Necunoscutul ridică privirea spre cer.

— Bani lichizi? Ce imprudenţă!

Laurie părea atât de abătută, încât străinul îşi dădu silinţa s-o îmbărbăteze.

— Haideţi! Doar n-o să vă stricaţi vacanţa pentru atâta lucru! Un simplu telefon e de-ajuns pentru a primi bani prin mandat telefonic.

Cine să-i trimită un mandat? Lucrurile nu erau atât de simple. Pesemne că acest bărbat, îmbrăcat într-un costum scump, habar n-avea despre dificultăţile pe care le ai de

întâmpinat la sfârşitul unei luni grele.

„Ce seducător e!” îşi spuse Laurie, fascinată deodată de el. „Atâta farmec, atâta autoritate, atâta”.

— Domnişoară, sper că acest regretabil incident nu vă va lăsa o impresie proastă despre Mexic.

— Nu, desigur. Hoţi sunt peste tot în lume, murmură Laurie cu vocea stinsă.

— Liniştiţi-vă, vă rog! Acest mic incident n-ar trebui să vă marcheze atâta.

Bărbatul se uită să vadă cât e ceasul.

— Veniţi! Vă invit să bem ceva la hotelul El Presidente.

El Presidente era unul dintre cele mai luxoase hoteluri din oraş. Totuşi, Laurie ezita. Era oare prudent să urmeze un necunoscut într-un hotel?

Ghicind parcă motivul pentru care se arăta atât de reticentă, bărbatul adăugă cu un zâmbet în colţul gurii:

— Barul este la parterul hotelului şi dă în hol. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Va fi foarte multă lume în jur. Trebuie oare să vă încredinţez de buna mea credinţă?

Laurie simţi cum i se îmbujorează obrajii. Dintr-odată, neîncrederea de care dădea dovadă i se păru ridicolă.

— Mărturisesc că mi-aş dori să mă odihnesc câteva minute, spuse ea.

Ultimele temeri i se risipiră în clipa în care portarul hotelului îi primi cu tot respectul cuvenit. Mai apoi, câteva persoane îl salutară când trecură prin hol.

— Se pare că lumea vă cunoaşte foarte bine. Locuiţi cumva aici?

— Nu, dar am un apartament în clădirea de alături şi vin adesea aici pentru a servi masa sau a bea ceva.

— Frumos cartier!

Laurie remarcase elegantele clădiri care dădeau spre parc. Plimbându-te prin acest cartier, ai fi zis că eşti în Statele Unite ale Americii.

— Dar am uitat să mă prezint! exclamă necunoscutul.

Înclinându-se uşor, spuse:

— Miguel Ruiz.

Tânăra femeie îşi declină şi ea identitatea:

— Laurie Scott.

În timp ce o conducea spre o masă liberă din bar, Miguel întrebă:

— Americană, nu-i aşa?

— Da. Din San Diego, California. Pare un orăşel în comparaţie cu Ciudad de Mexico. Mă simt pierdută aici.

— Ciudad deMexico e cel mai mare oraş din lume. Vă veţi obişnui repede cu forfota şi aglomeraţia.

— Cu altă ocazie, poate.

— Doar n-o să plecaţi numai pentru că un hoţ v-a furat rucsacul?

Laurie consideră că e mai simplu să spună adevărul.

— N-am de ales. Nu mai am bani. Din fericire, mi-am lăsat pasaportul şi biletul de avion la hotel. Iar camera am plătit-o dinainte!

— Le puteţi telefona părinţilor pentru a le explica situaţia.

— Părinţii mei au murit.

În urmă cu doi ani, când se întâmplase accidentul de maşină în care aceştia sfârşiseră tragic, Laurie se văzuse pusă în situaţia de a face faţă singură creditorilor. Afacerea tatălui ei era prosperă, dar fusese nevoit să facă nişte împrumuturi pentru a se extinde. După anunţul decesului, creditorii veniseră să-şi ceară banii. Pentru că nu dorea în ruptul capului să declare falimentul, Laurie achitase toate sumele datorate.

După ce vânduse societatea şi-i plătise pe creditori, Laurie nu mai avea nici bani, nici loc de muncă. Părinţii, în loc s-o încurajeze să înveţe o meserie, o lăsaseră să studieze artele. Nu avea prea multe perspective din acest punct de vedere.

În disperare de cauză, Laurie acceptase primul post care i se oferise: manechin al unuia din marile magazine din San Diego. Trebuia să străbată raioanele purtând ultimele creaţii ale stiliştilor şi, la fiecare nouă colecţie, să defileze pe podiumul departamentului „Modă”. Toate astea, pentru un salariu modic. Singurul avantaj pe care-l avea era că putea cumpăra cu reducere hainele prezentate.

Miguel o măsura din priviri, fără să scoată un cuvânt.

„Povestea e cam cusută cu aţă albă. Pretinde că nu are un sfanţ, dar acest superb ansamblu din jerseu de culoarea mării a costat în mod sigur o avere”. Cu voce tare, întrebă:

— Vacanţa e pe sfârşite?

— De-abia am sosit azi-dimineaţă.

Laurie se sili să zâmbească.

— Cel puţin, voi putea spune că am fost în Mexic.

— Dar nu puteţi pleca fără a vizita oraşul!

— Şi unde să dorm? Mă vedeţi dormind pe o bancă din parcul Chapultepec?

— Nici chiar aşa! Le puteţi telefona prietenilor pentru a-i ruga să vă trimită nişte…

— Bani? E cel mai bun mijloc de a te certa cu prietenii.

— Vă e teamă să rămâneţi, după tot ce s-a întâmplat?

Tânăra se simţi agasată. Era oare aşa de greu de înţeles că poţi avea probleme cu banii.

— Cu ce vă ocupaţi, domnule Ruiz?

— Cu afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Afaceri de familie: mine de cositor, imobiliare, confecţionarea aracilor.

— Ei bine, eu nu am nici ranch, nici mină de cositor, spuse Laurie cu seninătate. Lucrez într-un mare magazin din San Diego ca manechin şi… nu câştig averi. Economiile pe care le făcusem pentru această călătorie au dispărut, iar în aceste condiţii nu-mi rămâne decât să mă întorc în SUA.

Înţelegeţi situaţia mea?

Cu o anumită nerăbdare, adăugă:

— Acestea fiind spuse, ce-ar fi să vorbim despre altceva?

— Îmi cer scuze, murmură Miguel, confuz. Am fost complet lipsit de tact.

— N-aveaţi de unde să ştiţi!

— Credeam că manechinele câştigă mulţi bani.

— Cele care pozează pentru reviste, da.

Miguel o privi fără să scoată un cuvânt. O siluetă de vis, o piele netedă, părul lung şi blond, ochi imenşi de un albastru de safir, gene interminabile. Era fermecătoare! Răpitor de frumoasă!

— Şi de ce nu pozaţi pentru reviste? întrebă el în cele din urmă.

— Nu prea mă văd petrecând zile întregi într-un studio foto. Ştiţi, nu e deloc amuzant să zâmbeşti la comandă sau să stai în poziţiile acelea neveridice care plac atâta fotografilor de modă.

— Ce v-ar plăcea să faceţi în viaţă?

— Aş vrea să fiu agent de cumpărări pentru marile lanţuri de magazine.

— Agent de cumpărări?

— În domeniul modei. Adică să aleg, cu câteva luni mai devreme, modelele şi accesoriile care vor plăcea. O! E o întreagă artă, dar cred că mă pricep la aşa ceva. Din păcate, nimeni nu mă ia în serios. Pentru a avea mai multă credibilitate, îmi spun adesea că ar trebui să-mi strâng părul într-un coc, să port ochelari cu multe dioptrii. Şi să mă îngraş cu zece kilograme.

— Nu, nu! În niciun caz!

— Puneţi-vă în locul meu.

— Nu-i uşor!

— Atunci, lăsaţi-mă să vă ajut. Imaginaţi-vă că persoana cu care faceţi afaceri şi căreia-i propuneţi câteva tone de

cositor vă răspunde: „Ce subiect plictisitor! Să uităm de cositor şi să luăm masa împreună diseară, frumoaso”.

Miguel izbucni în râs.

— Recunosc că nu mi s-a vorbit niciodată aşa.

— Nu râdeţi! Nu e deloc amuzant. Dar, în loc să discutăm la nesfârşit despre micile mele probleme, să ne întoarcem la Ciudad de Mexico. Dacă voi mai avea ocazia să revin în acest oraş, ce ar trebui să văd în primul rând?

— De unde să încep? Capitala e un oraş fascinant. Trebuie neapărat să vizitaţi catedrala, palatul naţional, muzeul de antropologie şi pe cel de arheologie, piramidele din Teotihuacán, grădinile din Xochimilco.

Miguel făcu o pauză de respiraţie.

— Am o idee! spuse în cele din urmă. Ce-ar fi să veniţi să locuiţi la mine? Am un apartament spaţios şi…

— Cum să nu!

Tonul vocii lui Laurie trăda amărăciunea. Această propunere venea din partea unui bărbat pe care-l considera deja prieten. Ce decepţie!

După ce se ridică, adăugă fără prea mare tragere de inimă:

— Mulţumesc pentru cocteil.

— Unde vă duceţi?

— Să-mi iau bagajele de la hotel.

— Şi cum veţi ajunge acolo?

Într-adevăr, cum? Laurie avusese inspiraţia de a ascunde douăzeci de dolari în valiză, bani cu care dorea să se ducă la aeroport şi să cumpere câţiva tacos pentru masa de seară. Dar cum să ajungă la hotel? Să o ia pe jos, nici nu se punea problema! Renunţând la orgoliu, tânăra îl întrebă cu privirea plecată:

— Aţi putea… Uf, aţi putea să-mi împrumutaţi câţiva pesos pentru a plăti autobuzul?

Miguel îi prinse mâna între ale sale.

— Oferta mea nu conţinea nicio intenţie ascunsă. Doream să-mi pun apartamentul la dispoziţia dumneavoastră. Pentru a respecta regulile bunei-cuviinţe, m-aş fi dus la sora mea în timpul şederii dumneavoastră.

— Dar nu. Nu ştiţi nimic despre mine! îngăimă Laurie, uluită.

Se dădu într-o parte.

— Dacă voi sparge totul? Dacă voi fura argintăria? Dacă voi chema câţiva cerşetori să se instaleze în salonul dumneavoastră? Dacă.

— N-aţi face nimic din toate astea. Am încredere în dumneavoastră.

Laurie clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ce nebunie! murmură ea în cele din urmă. Vorbiţi serios?

— Desigur. Aşadar, acceptaţi propunerea mea?

Pe sub gene, Laurie se uită cu neîncredere la el. Fie, Miguel Ruiz părea simpatic. Dar ziarele erau pline cu bărbaţi cum nu se poate mai simpatici care, rămaşi singuri cu victimele lor, se transformau în sadici, în perverşi, în monştri, în…

Miguel scoase o cheie din legătură şi i-o întinse.

— Cum ieşiţi din hotel, clădirea din stânga. Ultimul etaj. O veţi găsi fără probleme. Nu e nevoie să vă însoţesc.

Laurie se uită la cheiţa aceea aurie, fără să îndrăznească s-o atingă. Totuşi, ce mult îşi dorea s-o ia. Această cheie reprezenta o soluţie miraculoasă la problemele ei, cu condiţia ca Miguel să-şi ţină promisiunea.

Privirea tinerei se opri asupra chipului expresiv al lui Miguel Ruiz. Avea ochii aţintiţi asupra ei şi nu scotea o vorbă. Ezitând în continuare, Laurie îi examină fruntea înaltă şi nasul acvilin. Întregul lui chip trăda voinţă.

— Pot să vă pun o întrebare? De ce faceţi asta?

— De ce să nu ajut o persoană aflată la ananghie?

— Aţi face la fel dacă. Dacă aş fi grasă, urâtă şi bătrână?

— Sper că da.

Cu ironie în glas, adăugă:

— Cu toate că nu pot garanta. Vă înţeleg reticenţele. Aveţi dreptate să vă arătaţi neîncrezătoare. Dar vă asigur că n-am nicio intenţie ascunsă.

Laurie luă brusc hotărârea de a accepta.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Graţie dumneavoastră vacanţa mea nu va fi complet ratată.

— Acum nu-mi mai rămâne decât să-i telefonez surorii mele pentru a o anunţa că va avea un oaspete.

— Şi de ce, mă rog?

— N-am încotro. Rosa e foarte curioasă.

Laurie se simţi cuprinsă de remuşcări.

— Îmi pare rău că provoc atâta deranj. Sper că prezenţa dumneavoastră nu-i va da prea mult de lucru surorii dumneavoastră.

— O! Nu vă faceţi griji. Eduard şi Rosa au o vilă spaţioasă într-un cartier rezidenţial din Ciudad de Mexico. Oricum, vreau să mă duc la conacul meu la acest sfârşit de săptămână. Cât vreţi să rămâneţi în capitală?

— Păi… trei zile?

— Trei zile? E prea puţin dacă vreţi să descoperiţi capitala Mexicului. Trebuie să staţi mai mult.

— Poate. Voi vedea.

— Vă voi telefona pentru a afla care vă sunt planurile. Acum, sunt nevoit să vă părăsesc: am o întâlnire importantă şi sunt deja în întârziere.

Ieşiră împreună pe strada inundată de soare. Miguel îşi deschise portofelul şi-i întinse un vraf de bancnote.

— N-am nevoie de banii dumneavoastră!

— Trebuie să luaţi un taxi pentru a vă duce după bagaje. Şi apoi, trebuie să mai şi mâncaţi, nu?

— Am nişte bani în valiză.

— Câţi?

Laurie stătu puţin în cumpănă, înainte de a răspunde.

— Suficienţi pentru a trăi, staţi liniştit!

Dacă îşi va face cumpărăturile la piaţă, alegând ce e mai ieftin, va putea să se descurce cu cei douăzeci de dolari.

— N-aş vrea pentru nimic în lume să vă găsesc moartă de inaniţie. Luaţi aceşti bani. Şi nu mai comentaţi atâta!

Îi puse banii în mână aproape cu forţa, după care plecă în grabă. Oare cât îi dăduse? Laurie numără repede bancnotele, iar ochii i se măriră de uimire. Erau mai mulţi bani decât prevăzuse pentru toată călătoria, cu tot cu plata biletului de avion.

„N-am să cheltuiesc decât strictul necesar, iar restul am să-l înapoiez. Când mă voi întoarce la San Diego, îi voi restitui toţi banii pe care mi i-a împrumutat”.

La intrarea în imobil, un portar o opri şi o întrebă:

— Unde mergeţi, domnişoară?

— La domnul Miguel Ruiz. Mi-a împrumutat apartamentul său pentru câteva zile.

Portarului îi sclipiră ochii de curiozitate.

— Ah! exclamă el în cele din urmă.

Dându-se la o parte din calea ei, adăugă:

— Prea bine, domnişoară!

Laurie consideră că nu era necesar să-i mai dea alte explicaţii.

„N-are decât să creadă ce vrea! Prea puţin îmi pasă!”

Liftul o duse la ultimul etaj. Chiar dacă se aştepta să găsească un apartament luxos, ceea ce descoperi o lăsă fără grai. După ce străbătu holul, pătrunse într-un salon imens, ale cărui geamuri ofereau o priveliştе extraordinară asupra oraşului. Mobilierul – un amestec de vechi şi nou – era parcă desprins dintr-o revistă de decoraţiuni interioare. Canapele adânci din piele de culoare albă te îmbiau la huzur. Împrejurul lor erau aşezate mese joase din sticlă

fumurie sau din lemn de abanos sculptat. Pereţii erau acoperiţi cu picturi abstracte, iar într-o vitrină putea fi admirată o colecţie preţioasă de statuete precolumbiene.

O sufragerie spaţioasă se găsea în continuarea acestei încăperi, făcută anume pentru primirea oaspeţilor.

Laurie străbătu holul dinspre care se putea intra în toate camerele. Prima era camera stăpânului, foarte masculină. Urma o cameră de oaspeţi, iar în cele din urmă camera unui copil, plină de jucării.

O fotografie pusă într-o ramă argintie îi atrase atenţia. Curioasă, dar şi stânjenită că pătrunde astfel în intimitatea unui bărbat pe care-l cunoştea de mai puţin de-un ceas, Laurie se apropie. O fetiţă de vreo patru ani zâmbea din fotografie. Avea ochii negri şi părul ca smoala. Semăna izbitor cu Miguel.

Era căsătorit? Sau, mai degrabă, fusese căsătorit? Căci n-ar fi dat cheia apartamentului său unei necunoscute, dacă soţia lui ar mai locui cu el.

După ce-şi luase bagajele de la hotel, Laurie se întorsese în somptuosul apartament al lui Miguel Ruiz. Apoi se duse la Muzeul Naţional de Antropologie care era în apropiere. Fascinată, hoinări prin sălile consacrate civilizaţiilor aztecă şi maya.

„Am să mă întorc!” îşi spuse în sinea ei. „Am nevoie de mai multe zile pentru a vizita acest muzeu extraordinar în întregime şi pe îndelete!”

Oboseala începea să-şi facă simţită prezenţa. Cu toate acestea, Laurie găsi puterea de a face unele cumpărături într-un magazin alimentar. Masa ei de seară? O porţie de spaghete şi nişte fructe. Deşi se putea duce la orice restaurant de cinci stele şi putea comanda ce pofteşte graţie generozităţii lui Miguel Ruiz, mânca în continuare frugal.

După ce se răsfaţă făcându-şi o baie ca-n poveşti,

îmbrăcă un halat lung din bumbac, imprimat cu flori. Apoi, luă spaghetele şi le puse la fiert într-o cratiţă.

Bucătăria, albă şi spaţioasă, ar fi fost pe placul oricărei femei, dar nu părea folosită. În frigider nu erau decât două sticle de şampanie şi una de vin alb. Nimic altceva.

În timp ce spaghetele fierbeau, Laurie se hotărî să se întoarcă pentru puţin timp în camera ei.

Trecând prin hol, auzi cum cineva învârteşte o cheie în broască. Îngrozită, rămase pironită locului. Uşa se deschise şi în prag apăru Miguel.

— Domnişoară!

Aşa, deci! în pofida promisiunilor pe care i le făcuse, venise totuşi. Oare ce avea în gând? Simţi cum mânia pune stăpânire pe ea.

— M-aţi asigurat că n-am de ce să mă tem. Mi-aţi spus că vă duceţi la sora dumneavoastră şi.

Miguel părea foarte stânjenit.

— Nu credeam să vă găsesc aici.

— Şi unde să fiu, atunci?

— La ora asta? La restaurant, evident.

— De ce-aţi venit?

„Are totuşi dreptul de a veni când vrea la el acasă”. Îi sopţi vocea raţiunii.

Dar Laurie refuza să o asculte.

— Ce doriţi, domnule Ruiz?

— Voiam să iau nişte haine de schimb, spuse el, simţindu-se încurcat.

Mânia lui Laurie se potoli imediat. Haine de schimb? Desigur! Oare cum de nu se gândise la asta?

Miguel trase aer în piept cu nelinişte.

— Parcă miroase a ars.

— La naiba! Spaghetele mele!

Bucătăria era plină de fum, iar pe fundul cratiţei nu se mai vedea decât scrum.

— Sper că putem recupera cratiţa, murmură Laurie.

— Şi dacă nu va fi aşa, cu atât mai rău pentru cratiţă. Miguel luă în mână cutia de conservă aruncată într-un colţ al mesei. Chipul său exprima nedumerirea.

— Asta e tot ce aveaţi de gând să mâncaţi?

— Mi-e de-ajuns.

— Dar sunt atâtea restaurante bune în oraş.

— Păi.

— Nu vreţi să cheltuiţi banii pe care vi i-am dat, nu-i aşa?

— Oricum, cât mai puţini. Vă datorez deja foarte mult.

— O să mai vorbim despre asta la cină. Vă invit la restaurant.

— N-aţi servit încă masa?

— Niciodată înainte de nouă sau zece seara. Duceţi-vă repede să vă îmbrăcaţi! Între timp, eu am să pun câteva costume şi cămăşi într-o valiză.

Laurie nu avu curajul să refuze invitaţia. Mai întâi, pentru că avea o foame de lup. Iar apoi, perspectiva de a petrece seara cu Miguel era atât de ispititoare.

Capitolul 2

Miguel o duse pe Laurie la un restaurant foarte elegant, situat în apropierea parcului Chapultepec.

Numai câteva mese erau ocupate. Privind cu admiraţie spre ringul de dans şi apoi spre fântâna arteziană, Laurie exclamă:

— Ce restaurant frumos! Sunt sigură că la sfârşitul săptămânii e neîncăpător.

— Şi în timpul săptămânii. Acum e încă devreme. Mexicanii iau masa în funcţie de ora spaniolă şi de-abia de la ora unsprezece noaptea se umplu restaurantele.

— Aţi fost în Spania?

— De nenumărate ori. Avem rude acolo.

— Mi-ar plăcea să călătoresc în Europa.

— Cum de vorbiţi aşa de bine spaniola?

— Am învăţat-o la scoală. Dincolo de asta, nu uitaţi că San Diego e aproape de graniţa cu Mexicul. Dar dumneavoastră cum de vorbiţi aşa de bine englezeşte?

— Am învăţat într-o şcoala bilingvă. Mă ajută foarte mult acum lucrul ăsta, deoarece avem numeroase afaceri cu Statele Unite ale Americii.

După puţin timp, Miguel întrebă:

— Vă simţiţi bine în apartament?

— E magnific! Atât de mare, atât de.

Străduindu-se să nu pară din cale-afară de curioasă, Laurie întrebă:

— Locuiţi singur?

— Vreţi să aflaţi care e viaţa mea sentimentală, nu-i aşa?

— Nu! Nici vorbă! aproape că strigă Laurie, nesimţindu-se deloc în largul ei în faţa acestui răspuns atât de direct. Voiam numai să spun că apartamentul e foarte mare. Tot apartamentul meu ar încăpea în salonul dumneavoastră.

Muzicienii care se instalaseră pe scenă începură să cânte

o melodie lentă. Miguel se ridică şi întrebă:

— Vreţi să dansăm?

Oare câţi ani să aibă? se întreba Laurie în timp ce-l urma pe ringul de dans. Treizeci? Poate chiar treizeci şi cinci? Oricum, nu mai mult de-atât.

Avea deja o fetiţă, iar soţia – sau fosta soţie – nu mai locuia cu el. Nu prea părea dornic să se destăinuiască. De altfel, de ce-ar face confidenţe unei necunoscute?

De îndată ce Miguel îi luă mâinile între ale sale, Laurie încetă să-şi mai pună toate aceste întrebări.

— Dansaţi foarte bine, şopti el.

— Pentru a deveni manechin, trebuie să ştii să te mişti în ritmul muzicii.

Cu un zâmbet în colţul gurii, Laurie continuă:

— Ba chiar să fii atât de iscusită, încât să pari inaccesibilă.

— Pesemne că vi se pare greu, de vreme ce aveţi o fizionomie atât de expresivă.

— Cine, eu?

Miguel o strânse mai tare în braţe.

— Dac-aţi fi văzut cum arătaţi după ce vi s-a furat geanta! Acum, aş vrea să vă văd fericită.

Instinctiv, Laurie deveni rigidă.

— Vă e teamă de mine? reluă Miguel.

— Nu.

— Să înţeleg că nu aveţi în continuare încredere în mine? De ce? Sunt inofensiv.

Inofensiv? Haida de! Laurie n-ar fi folosit niciodată un asemenea adjectiv pentru a-l descrie.

Miguel începu să râdă.

— Nu sunteţi de acord cu mine?

— Nu.

— Nu vă plac?

Laurie trase adânc aer în piept, înainte de a răspunde:

— Nu mă interesează aventurile de-o noapte.

Privirea lui Miguel se opri asupra buzelor ei cărnoase.

— Ar fi totuşi o experienţă de neuitat.

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul?

— De ce? Nu vă place să vorbiţi despre dragoste?

— Dragoste? repetă Laurie pe un ton dispreţuitor.

— Poeţii scriu despre ea de secole.

— Să vorbim despre altceva, vă rog.

— Bine, querida.

Zâmbind, adăugă:

— Îmi place la nebunie să vă tachinez. Când roşiţi, sunteţi şi mai frumoasă.

Spre marea uşurare a lui Laurie, melodia se termină. În timp ce se îndreptau spre masă, o tânără brunetă îl abordă pe Miguel:

— Unde ai fost? Te-am căutat peste tot, dar dispăruseşi fără a spune nimic.

— Rosa! exclamă Miguel. Ce mică-i lumea!

Luând-o pe Laurie de mijloc, făcu prezentările:

— Sora mea, Rosa şi soţul ei, Edouard. Laurie Scott, o. O prietenă din America. Ultimul lucru la care mă aşteptam era să vă găsesc aici. Ce coincidenţă!

— Coincidenţă? Nici vorbă! Ai uitat că în seara asta Dolores îşi face debutul în muzică? Dacă n-ai fi apărut, Dolores nu ţi-ar fi iertat-o niciodată.

Mai multe persoane erau strânse în jurul unei mese. Spre locul acela se îndreptă şi Rosa cu soţul ei.

— Trebuie să veniţi să staţi la masă cu noi, spuse Edouard.

Această perspectivă nu prea păru a-l încânta pe Miguel, care zise:

— Avem deja o masă rezervată.

Laurie, care nu dorea cu niciun chip să deranjeze, consideră că sosise momentul să plece. Trăgându-l pe

Miguel deoparte, îi declară:

— Am să mă retrag. E mai bine, pentru că.

— Nici vorbă! V-am invitat la cină şi.

De data asta, Laurie fu cea care-l întrerupse.

— Dar sunteţi deja invitat în altă parte.

— Nu chiar. O cântăreaţă trebuie să cânte în seara asta aici şi toţi prietenii ei au venit s-o susţină.

După o clipă de ezitare, Miguel continuă:

— Îmi pare rău, dar trebuie să ne alăturăm grupului. Sper că nu vă deranjează prea mult.

— Orice e mai bun decât o porţie de spaghete arse.

Nu peste mult timp, Laurie stătea între Miguel şi Edouard. Acestuia din urmă şi soţiei lui îi se părea cât se poate de firesc gestul lui Miguel de a-i împrumuta apartamentul.

— Să ţi se fure rucsacul? strigă Rosa. Ce experienţă îngrozitoare! Am trecut şi eu printr-o păţanie de acest gen. Am fost nevoită să dau nişte telefoane pentru a nu-mi fi folosite cărţile de credit.

Edouard izbucni în râs.

— Soţia mea, care are o tendinţă foarte supărătoare de a confunda cărţile de credit cu cele de joc, crede pesemne că Laurie avea, ca şi ea, cel puţin cincizeci şi două.

— Ştiai prea bine înainte de a te căsători că Rosa cheltuieşte foarte mulţi bani, spuse Miguel cu umor. Aşa că nu te mai plânge.

Edouard păru foarte abătut.

— Îşi petrece viaţa numai prin magazine.

Rosa se bosumflă.

— Dacă aş lucra, n-aş mai avea timp de pierdut. Nici nu ştiţi cât de mult îmi doresc să lucrez undeva, adăugă ea, uitându-se cu subînţeles spre Laurie. Asemenea tuturor tinerelor americane, sunt sigură că şi dumneavoastră aveţi o meserie.

— Lucrez într-un mare magazin.

— Nu mai fiţi aşa modestă, spuse Miguel, strângându-i o mână între ale sale. De ce nu spuneţi că sunteţi manechin?

— Manechin? O! Cât de mult vă invidiez! Să defilezi pe un podium îmbrăcată în ultimele veşminte făcute de creatorii de modă! Iar pe deasupra, să fii plătită pentru asta! Ce vis frumos! Trebuie neapărat să luăm mâine masa împreună. Îmi veţi spune care sunt tendinţele modei pentru sezonul următor.

Arătându-se de-a dreptul înspăimântat, Edouard exclamă:

— Să nu faceţi asta cu niciun chip! Spuneţi-i că nu s-a schimbat nimic şi că femeile se vor îmbrăca anul ăsta ca şi anul trecut.

— Mâine? murmură Laurie. Voiam să vizitez unele obiective turistice. Nu pot rămâne mult timp aici şi.

Rosa o întrerupse:

— Dar credeam că de-abia aţi venit?

— Lui Laurie îi e teamă să nu deranjeze prea mult, îi explică Miguel.

— Să deranjeze? Ce idee! Suntem încântaţi că vă avem printre noi şi nu deranjaţi pe nimeni. În timpul şederii dumneavoastră, Miguel va sta în vila lui şi astfel vă veţi putea bucura de toată libertatea.

Căldura cu care aceşti necunoscuţi o întâmpinau avu darul de a pune capăt ultimelor ezitări ale lui Laurie. Iar când Rosa o întrebă cât timp dorea să rămână în capitală, Laurie răspunse:

— Vreo zece zile.

— Perfect, declară Rosa. Vom avea suficient timp pentru a face cunoştinţă. Mă veţi învăţa să păsesc asemenea unui manechin. Aşa încât luna viitoare, când organizăm o defilare de modă în scopuri caritabile, voi avea prestanţa unui manechin adevărat. Cu puţină şansă, ar putea fi începutul unei cariere promiţătoare.

— Doamne fereşte!

— Laurie, să nu vă căsătoriţi niciodată cu un mexican! Sunt nişte adevăraţi macho.

Bosumflată, Rosa adăugă:

— De ce n-aş avea dreptul de a lucra? Dolores are o meserie, ea care.

— Dar n-are soţ, spuse unul dintre comeseni.

— O! Ar renunţa imediat la carieră pentru a se căsători, adăugă un alt comesean, privindu-l cu subînţeles pe Miguel.

— Dolores e o cântăreaţă cunoscută în Mexic? întrebă Laurie.

— E pentru prima dată când cântă în public. Înainte, a încercat să facă teatru, fără prea mult succes, îi răspunse Edouard.

— Într-adevăr, fără prea mare succes, întări o femeie din grup. Şi totuşi, ce mai actriţă!

În clipa aceea, lumina scăzu. Toate reflectoarele erau fixate asupra scenei. Un bărbat îmbrăcat în smoching îşi făcu apariţia şi anunţă:

— Avem plăcerea să v-o prezentăm pe celebra Dolores Carvalho într-un recital de zile mari!

Cântăreaţa înaintă spre microfon, unduindu-şi trupul în ritmul muzicii. Rochia de un roşu intens şi plină de paiete părea o a doua piele, atât de bine se mula pe corp. Cu siguranţă, se îndreptă spre microfon şi începu să interpreteze primul cântec din repertoriu.

Mişcarea scenică era foarte elocventă, dar vocea ei nu avea nimic extraordinar. Totuşi, Laurie aplaudă şi ea, deşi genul acesta de cântece dulcege, în care nu se vorbea decât despre dragoste, nu prea era pe gustul ei. Oare ce părere avea Miguel despre această muzică? Laurie se uită la el cu coada ochiului, dar faţa lui nu trăda nimic.

După ultimul cântec, cineva îi oferi lui Dolores un buchet de trandafiri şi aplauzele se înteţiră.

— Ar face mai bine să se limiteze la teatru, remarcă Rosa cu voce şoptită.

— Linişte!

— Cum vi se pare vocea lui Dolores? o întrebă Rosa pe Laurie.

Această întrebare o luă pe tânără pe nepregătite.

— Păi. E, într-adevăr, o bună actriţă. Dar Miguel ce părere are?

— Aveţi dreptate: e o actriţă bună.

Edouard izbucni în râs.

— O actriţă bună şi o cântăreaţă jalnică!

Toată lumea păru de acord.

Rosa îi dădu un cot soţului ei.

— Taci! O să treacă pe aici.

Savurându-şi triumful, Dolores Carvahlo se oprea la fiecare masă. Când ajunse la câţiva metri de masa lor, deschise braţele într-un gest teatral.

— Dragii mei prieteni! Ce frumos din partea voastră că aţi venit în seara asta!

Evident, fiecare dintre comeseni consideră că e de datoria lui să o complimenteze. Dolores asculta cu nesaţ pe fiecare dintre ei, după care se aruncă în braţele lui Miguel.

— Gata, potoleşte-te. Mormăi acesta, încercând să scape din îmbrăţişarea ei. Eu nu fac parte din spectacol.

— Să fi devenit brusc timid, mi amor?

— În loc să spui tot felul de prostii, hai să ţi-o prezint pe Laurie Scott, invitata noastră.

Dolores dădu mâna cu aceasta cu indiferenţă. Apoi, îi întoarse spatele.

— Miguel, mi amor, vreau să-mi sărbătoresc succesul cu tine, spuse ea cu subînţeles.

Gândindu-se la cât de prost trebuie să se simtă Laurie într-o asemenea situaţie, Rosa interveni:

— Vom sărbători cu toţii succesul tău, Dolores.

Aceasta o privi cu ironie.

— Draga mea, de când te ştiu, intuiţia n-a fost punctul tău forte.

Întorcându-se spre Miguel, îi declară pe un ton care nu admitea replică:

— Mă duc să mulţumesc orchestrei şi apoi plecăm.

Înainte de a se ridica, Laurie aşteptă până Dolores ajunse la orchestra care cânta un tango.

— Mulţumesc pentru această seară frumoasă, îi spuse lui Miguel cu un zâmbet silit.

Întorcându-se spre Rosa şi Edouard, adăugă:

— Mi-a părut bine de cunoştinţă.

Miguel o reţinu.

— Vă rog, rămâneţi. Îmi pare rău de toată această situaţie neplăcută. Voi pune lucrurile la punct de îndată ce Dolores se va întoarce.

— Se aşteaptă să petreacă seara cu dumneavoastră. Mă simt în plus.

— Dar nu i-am făcut nicio promisiune! Vă invit la dans. O duse aproape cu forţa pe ringul de dans. De data asta, tânăra rămase foarte distantă. Când se termină tangoul, Miguel o conduse înapoi la masă. Dolores se întorsese şi ea. Era foarte furioasă, gata să explodeze.

De data asta, se uită cu atenţie la Laurie. Nu prea-i plăcu ceea ce văzu.

— Sunteţi o prietenă a familiei Ruiz? întrebă ea direct.

— Nu chiar.

— Miguel a spus adineauri că sunteţi invitata lor.

— Exact, spuse acesta.

Întorcându-i spatele, Dolores continua s-o bombardeze pe Laurie cu întrebări.

— Locuiţi la Rosa şi Edouard? Sau la doamna Ruiz?

— Laurie locuieşte la mine, îi răspunse Miguel.

Dolores se simţi ca pe ghimpi.

— Ce glumă proastă!

— Nu-i o glumă.

— Ce? Fata asta stă la tine? ţipă ea. Şi îndrăzneşti să vii cu ea aici în seara recitalului meu?

— Vă înşelaţi., începu Laurie. Miguel numai a.

— Daţi-mi voie să clarific eu lucrurile, o întrerupse Miguel. Pe un ton tăios, îi ordonă lui Dolores:

— Înainte de toate, nu mai ţipa aşa!

Edouard se ridică şi-i întinse mâna lui Laurie.

— Pot să vă invit la dans?

Bucuroasă că e cruţată de această scenă penibilă, Laurie îl urmă imediat.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, murmură ea. Situaţia devenise foarte neplăcută.

— Nu trebuie s-o iei pe Dolores în serios.

— Nu vreau să se certe cu Miguel din cauza mea.

— Nu e nimic între ei.

Sinceritatea cu care spuse aceste vorbe o surprinse pe tânără. Nu ezită să spună şi ea lucrurilor pe nume.

— Şi vreţi să cred asta? După ce am văzut-o pe Dolores aruncându-se în braţele lui Miguel?

— N-am spus că n-a fost niciodată nimic între ei. Dar ţine de trecut. Miguel e un bărbat liber.

— Ce păcat pentru Dolores că nu e la curent cu această stare de fapt, îi replică Laurie pe un ton sec.

— Nu e genul de femeie care să renunţe la luptă atât de uşor.

— Mi-am dat seama de asta. De aceea, cred că locul meu nu e aici.

— N-o lăsaţi pe Dolores să vă strice seara. Până acum totul a decurs normal, nu-i aşa?

Laurie se mai domoli.

— O, da! Sunt foarte norocoasă! Dacă providenţa nu l-ar fi adus pe Miguel în parcul Chapultepec în clipa în care mi s-

a furat rucsacul, acum aş fi fost la San Diego.

— Nu vă rămâne decât să-i mulţumiţi micului hoţ.

— Ar fi cam mult.

— Nu fiţi atât de sigură de asta. Să vizitaţi oraşul singură nu e deloc pasionant. Acum aveţi prieteni.

— Nici nu-mi vine să cred.

— Trebuie să vedeţi în asta mâna destinului.

Edouard găsise cuvintele potrivite pentru a o face să se simtă mai bine, iar când se întoarse la masă avea zâmbetul pe buze. Se simţi şi mai uşurată când văzu că Dolores nu mai era acolo.

— Cum aţi reuşit să-i explicaţi situaţia? îl întrebă Laurie pe Miguel. Sper că i-aţi spus adevărul. N-aş vrea să-şi închipuie că.

— Să-şi închipuie ce?

— Că... Păi, că dumneavoastră şi cu mine.

— Dumneavoastră cu mine? Ce perspectivă atrăgătoare!

— Miguel!

— Nu vă faceţi griji, reputaţia vă rămâne nepătată. I-am povestit lui Dolores în ce situaţie ne-am cunoscut.

— A! Cu atât mai bine!

— Spuneţi asta din toată inima, exclamă Miguel cu sarcasm. Ideea unei apropieri între noi vi se pare atât de îngrozitoare?

— N-am venit în Mexic după aventuri.

— Putem să le împăcăm pe toate, chiar şi turismul cu o poveste de dragoste.

O poveste de dragoste? Nu, nu asta căuta Miguel Ruiz. Dar Laurie nu dori să mai zăbovească asupra acestui subiect.

Când sosi momentul să-şi ia rămas-bun, Rosa îi aminti că urmau să ia masa împreună a doua zi. De acord?

Cum ar putea să refuze? Rosa era la fel de autoritară şi de fermecătoare ca şi fratele ei, iar ei îi era foarte greu să

spună „nu”.

— De acord, Rosa, se pomeni Laurie spunând. Pe mâine! în timp ce Miguel o conducea la maşină, Laurie se uită la ceas.

— O! S-a făcut târziu! Trebuie să mergeţi la lucru mâine?

— Am o întâlnire chiar la ora micului dejun.

— Şi din cauza mea, nu puteţi dormi în propria casă!

— Să fie asta o invitaţie voalată?

— Nu, e numai o observaţie. Rosa şi Edouard locuiesc departe de aici?

— La doar câteva sute de metri depărtare.

— A, da! făcu Laurie, înseninată.

După ce încuie maşina, Miguel o însoţi până-n hol.

— Nu e nevoie să veniţi cu mine, îi spuse tânăra femeie. Cunosc de-acum drumul.

— Trebuie să iau nişte butoni de cămaşă. Am uitat mai devreme să-mi iau.

Laurie deveni din nou bănuitoare, dar se strădui să se stăpânească.

— E greu să te gândeşti la toate când îţi faci bagajele

— Poţi să cumperi ce-ţi lipseşte, oriunde te-ai găsi în lume.

— Numai să nu pleci într-un safari în Africa! remarcă Laurie, râzând.

Tot vorbind aşa, ajunseră în apartament, iar Miguel se îndreptă imediat spre camera lui. Se întoarse după câteva clipe.

— Acum, plec.

Dar, în loc să se îndepărteze, se apropie. Oare o va îmbrăţişa? O va săruta? La gândul ăsta, se simţi cuprinsă de o tulburare nespusă.

— Ce frumoasă sunteţi., murmură Miguel cu vocea schimbată.

Pentru o clipă, buzele sale i le atinseră pe cele ale lui

Laurie asemeni unei aripi de fluture. Tinerei îi fu foarte greu să reziste ispitei de a se cuibări la pieptul lui cu ochii închişi. Şi să uite de orice altceva.

Miguel o privi direct în ochi.

— Cinăm împreună mâine seară?

Din pricina emoţiei, Laurie fu incapabilă să scoată un cuvânt, mulţumindu-se să dea din cap a încuviinţare.

— Atunci pe mâine seară la nouă. Somn uşor!

În clipa următoare, dispăru. Cu inima bătându-i nebuneşte, Laurie se uită lung la uşa care tocmai se închisese. Un sărut, un simplu sărut a fost de-ajuns s-o facă să-şi piardă capul.

Capitolul 3

Restaurantul ales de Rosa era la fel de elegant ca cel la care o invitase Miguel. În timp ce erau conduse spre masa pe care o rezervaseră, Rosa fu nevoită să se oprească de mai multe ori pentru a-şi saluta prietenii.

— S-ar spune că tot oraşul şi-a dat întâlnire aici, remarcă Laurie.

— Sunt sigură că există şi la San Diego un astfel de loc în care se întâlnesc oamenii pe care-i cunoaşteţi, dar la prânz.

— Nu prea am timp să iau masa în oraş.

— Ce norocoasă sunteţi că aveţi un loc de muncă!

— Serios vorbind, chiar v-aţi dori să lucraţi?

— Da. Problema e că nu ştiu să fac nimic.

Scoţând un suspin, Rosa continuă:

— Habar n-aveţi cât pot să mă plictisesc!

— Să ştiţi că nici să lucrezi nu e chiar mereu o plăcere, iar avere nu prea faci.

Rosa se uită cu atenţie la felul în care era îmbrăcată invitata ei. Părul ei blond şi lung, ochii de culoarea safirului, precum şi silueta zveltă o făcură să iasă imediat în evidenţă la intrarea în restaurant.

— Nu s-ar spune că vă merge chiar rău, zise în cele din urmă Rosa.

— Meseria pe care o practic îmi permite să cumpăr haine la preţ redus. Pe de altă parte, nu mă duc niciodată la coafor, îi replică Laurie. Cu toate acestea, nu de puţine ori am probleme cu banii la sfârşit de lună.

— Nu vă supăraţi! N-am vrut să fiu lipsită de tact.

Lui Laurie îi reveni zâmbetul pe buze.

— Nu m-am supărat. Dar imaginea pe care o aveţi despre femeile care au o profesiune nu prea e conformă cu realitatea.

— Poate că aşa e, spuse Rosa, ca pentru a se scuza. Ştiu

că sunt privilegiată. Am câteodată un sentiment de zădărnicie foarte accentuat.

— Aveţi bani şi relaţii. Asta ar trebui să vă permită să exercitaţi o anumită influenţă.

— Oh! Fac parte din nenumărate organizaţii de caritate!

— Nu la asta mă gândeam.

— La ce, atunci? La politică?

— De ce nu?

Rosa stătu câteva momente pe gânduri, înainte de a declara cu jumătate de voce, ca pentru ea însăşi:

— Într-adevăr, de ce nu?

— De ce n-aţi participa la campania electorală a unui candidat?

— Am auzit vorbindu-se de un tânăr politician cu un viitor foarte promiţător. Se spune că e cinstit şi sincer. Şi nu e înscris în niciun partid.

— Păi vedeţi!

— Ar fi pasionant! exclamă Rosa. Ce rău îmi pare că nu locuiţi aici, m-aţi fi putut ajuta să.

— N-aveţi nevoie de nimeni.

— M-aş simţi mai sigură pe mine, dacă aţi fi alături de mine.

— Din păcate, trebuie să mă întorc la San Diego.

— Munca benevolă e un lucru minunat, dar o femeie obligată să lucreze pentru a-şi asigura supravieţuirea nu se poate gândi la aşa ceva.

— Am o idee! exclamă Rosa, bătând din palme. O idee grozavă. Am să vă găsesc un mexican bogat cu care să vă căsătoriţi.

— Ca de exemplu, Miguel? sugeră Laurie pe un ton sarcastic.

— El nu intră în discuţie. E împotriva căsătoriei.

— De ce? Pentru că prima lui căsătorie a fost un eşec?

— Prima lui căsătorie? repetă Rosa, uimită. Dar nu a fost

niciodată căsătorit.

— Păi. Credeam că.

— A! înţeleg! Aţi văzut camera Carlottei.

Laurie ar fi trebuit să schimbe subiectul, dar curiozitatea fu mai puternică.

— Am fost într-adevăr surprinsă când am descoperit o cameră de copil în apartament. Nu prea ţi-l poţi închipui pe Miguel în postura unui tată.

Cu infinită tristeţe în glas, Rosa murmură:

— Şi totuşi, e cel mai bun tată.

Aşadar, micuţa Carlotta era fiica lui Miguel? Fără să fi fost vreodată căsătorit. Rosa fusese cât se poate de clară în această privinţă.

— Miguel îşi adoră copilul, îi consacră întreaga viaţă, spuse Rosa cu emoţie în glas.

Laurie nu avea deloc impresia că lucrurile stau chiar aşa.

— Dar Miguel nu locuieşte cu fiica lui.

— Pentru că e de părere că fetiţei îi prieşte la ţară.

O tânără femeie se prăbuşi pe bancă, lângă Laurie.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult!

Laurie o recunoscu pe Elena, soţia lui Pablo Rodriguez.

Făcuse cunoştinţă cu acest cuplu în ajun, dar nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ei.

După ce comandă ceva, Elena le întrebă:

— Ce părere aveţi de prestaţia lui Dolores?

Fără să mai aştepte un răspuns, decretă:

— Jalnică!

— Dolores ar fi trebuit să se limiteze la teatru, declară Rosa, ridicând din umeri. Oricum, nu mă interesează ce face.

— Nici pe mine, întări Elena.

— Atunci de ce aţi venit s-o aplaudaţi? întrebă Laurie.

— Din solidaritate. O cunoaştem de foarte mult timp.

Elena reuşi cu greutate să nu izbucnească în râs.

— Am crezut ieri că va face o scenă.

— Miguel a oprit-o la timp. Ce prost se simţea!

— E vina ei, deoarece.

— Ba nu, e vina mea, îi luă Laurie vorba din gură. Dacă n-aş fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar nu sunteţi responsabilă! strigă Elena. Dolores nu mai are niciun drept asupra lui Miguel. Va trebui să accepte asta într-o bună zi. În pofida tuturor celor întâmplate, speră în continuare că Miguel se va căsători cu ea.

— O vezi pe Dolores devenind mama Carlottei? întrebă Rosa.

— Deloc: nu iubeşte copiii.

Laurie interveni:

— Sunt sigură că pentru Miguel s-ar strădui.

Rosa continua să fie sceptică în această privinţă.

— Miguel nu vrea deloc să-şi vadă fiica nefericită. Nu se va căsători niciodată cu Dolores.

După ce stătu puţin pe gânduri, adăugă:

— De fapt, nu se va căsători niciodată!

— Dar Dolores vede în fiecare femeie o rivală, declară Elena. Iată de ce s-a comportat atât de urât aseară cu tine, Laurie.

— Şi totuşi, nu reprezentam deloc o ameninţare!

Elena izbucni în râs.

— Sunteţi prea frumoasă pentru a nu-i trezi suspiciuni. Din fericire, nu locuiţi aici! V-ar fi făcut viaţa un iad.

— Ascultându-vă cum vorbiţi, s-ar zice că nu are decât defecte.

— Are şi calităţi, dar trebuie să cauţi mult pentru a le găsi. E spirituală, generoasă.

— Numai când nu e vorba de a împărţi un bărbat.

— Hai s-o lăsăm pe Dolores în plata Domnului şi să vorbim despre Laurie, spuse Rosa. Trebuie să-i găsim un soţ mexican, pentru a o ţine aici.

Elena îşi manifestă entuziasmul în faţa unei asemenea propuneri şi făcu mai multe sugestii.

— Ce-ai zice de Juan?

— Nu, e tare plictisitor. Cât despre mama lui. Un balaur cu şapte capete!

— Atunci, Domingo?

— Acel Casanova? Ar fi capabil să flirteze cu femeile după ceremonia de căsătorie.

Laurie intră în joc.

— De ce nu Miguel? În acest fel, am deveni rude.

Rosa nu prea arătă că încurajează o astfel de idee.

— Aş vrea eu. Dar să încerci să-l converteşti pe Miguel la căsătorie? E o cauză pierdută. Îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, Laurie.

Tânăra femeie o întrerupse.

— Haideţi! Era doar o glumă. Nu vreau să mă căsătoresc. Nici cu Miguel, nici cu altcineva.

— Daţi-mi voie să vă previn, declară Rosa.

Pe un ton grav, aproape solemn, adăugă:

— Dacă nu vreţi să suferiţi, aţi face mai bine să staţi cât mai departe de Miguel.

— Şederea mea e atât de scurtă, încât nu am de ce mă teme.

— Miguel e atât de fermecător şi atât de convingător încât…

— Până acum s-a purtat ireproşabil cu mine.

Laurie se străduia să uite că Miguel o sărutase în ajun. Dar un sărut din vârful buzelor, un sărut atât de rapid, nu prea conta.

Rosa se arăta tot grijulie.

— Îmi cunosc fratele şi ştiu ce efect are asupra femeilor! Iată de ce am vrut să vă previn.

După ce-şi termină cafeaua, Rosa plăti şi se ridică.

— Veniţi cu noi la cumpărături?

— Cu plăcere. Dacă vrei să cunoşti cât mai bine un oraş, nu trebuie să te mulţumeşti cu vizitarea muzeelor şi a monumentelor.

Laurie rămase perplexă când văzu ce preţuri exorbitante se practicau în magazinele de lux. Dar nici Rosa, nici Elena nu cumpărară mare lucru. Laurie îşi dădu seama imediat ce se ascundea în spatele cumpătării lor.

„Ştiind că nu-mi pot permite să fac asemenea cheltuieli, n-au vrut să mă facă să mă simt prost. Câtă delicateţe!”

Spre seară, Rosa şi Elena o duseră prin parcul Chapultepec.

— Laurie, să nu uitaţi că mâine seară organizez o mică petrecere la care sunteţi invitată. Veţi veni, nu-i aşa?

— Cu plăcere. Mulţumesc pentru invitaţie.

***

La nouă fix, când Miguel sună la uşă, Laurie se grăbi să-i deschidă.

— Pesemne că vi se pare foarte ciudat să mă găsiţi aici, remarcă ea râzând.

— O! Am să mă obişnuiesc fără nicio problemă să fiu primit în fiecare seară de o femeie frumoasă.

— De fapt, voiam să spun că vi se pare ciudat să veniţi în propria casă în calitate de invitat.

— Da, e destul de ciudat, admise Miguel cu zâmbetul pe buze.

— V-aş oferi cu plăcere un cocteil, dar nu ştiu unde ţineţi sticlele.

— În cazul ăsta, daţi-mi voie să mă ocup de pregătirea băuturilor. Doriţi un gin tonic?

— Da, vă rog.

Miguel se duse în salon şi dădu la o parte un panou din lemn în spatele căruia se afla un mic bar şi un frigider.

— Aţi văzut-o azi pe Rosa?

— Am luat prânzul împreună, după care am fost la cumpărături. Sora dumneavoastră e plină de energie şi de vitalitate.

— Din păcate, nu le canalizează spre nimic precis. Soţul ei nu vrea ca ea să lucreze şi…

— I-am sugerat să facă politică.

Miguel izbucni în râs.

— O vedeţi devenind preşedintele Mexicului? întrebă el, întinzându-i un gin tonic în care pusese câteva cuburi de gheaţă.

— De ce nu? Nu se ştie niciodată. Dar, pentru moment, se va mulţumi să susţină campania electorală a unui tânăr politician de viitor.

Oarecum stânjenită, Laurie adăugă:

— Sper că n-am făcut o prostie încurajând-o să se lanseze în acest domeniu.

— Nu ştiu care va fi reacţia lui Edouard. Dar cred că e o idee excelentă. Am avut întotdeauna convingerea că Rosa ar fi mai fericită dacă ar avea o ocupaţie.

— Mă surprinde reacţia dumneavoastră. Să înţeleg că nu toţi mexicanii sunt nişte macho redutabili?

— Nu toţi.

— Dacă Rosa ar fi fost soţia dumneavoastră, altfel s-ar fi pus problema, nu-i aşa?

— Nu cred. Dacă aş fi căsătorit, aş dori ca soţia mea să deţină un post important în societatea pe care o conduc. În felul acesta, aş putea vorbi cu ea despre orice: afaceri, politică etc.

— Nu prea cred că aveţi mulţi prieteni care să fie de acord cu dumneavoastră pe această temă.

— Oricum, discutăm despre ceva ipotetic, de vreme ce nu sunt căsătorit.

— Iar dacă aţi fi, poate că v-aţi schimba perspectiva

asupra lucrurilor.

— Poate.

Miguel termină de băut şi se ridică.

— Sunteţi gata? Mergem să cinăm?

Nu după mult timp, Laurie şi Miguel erau la restaurant, aşezaţi la o masă. Privirea lui Laurie se opri asupra trandafirului aşezat într-o vază de cristal, apoi asupra flăcării pâlpâinde a lumânărilor dintr-un candelabru de argint.

„În loc să vizitez cât mai multe obiective turistice, merg din restaurant elegant în restaurant elegant” îşi spuse ea.

Cu obişnuitul ei bun-simţ, tânăra îşi făcu imediat autocritica: „Ei şi? Chiar că eşti de plâns, draga mea!”

— Vă găsesc strălucitoare în seara asta, remarcă Miguel. Să înţeleg că începeţi să vă bucuraţi de vacanţă?

— Aşa este. Iar asta vi se datorează în întregime. Aţi făcut într-adevăr un gest extraordinar, împrumutându-mi apartamentul dumneavoastră.

Zâmbind şi cu buzele întredeschise, Laurie îşi ridică privirea spre Miguel. Acesta făcu un gest amenințător cu degetul.

— Nu vă uitaţi aşa la mine, dacă doriţi să fiu cuminte.

Dar când o privea aşa, ea nu voia deloc să fie cuminte. Simţind că nu mai e stăpână pe situaţie, Laurie se gândi să contraatace cu armele ironiei.

— Doar n-o să stricaţi o prietenie în plină formare! strigă ea. Gândiţi-vă la schimbul epistolar pe care-l vom face, de îndată ce mă voi întoarce la San Diego. Dumneavoastră îmi veţi vorbi despre cuceririle pe care le-aţi făcut, iar eu vă voi povesti totul despre bărbaţii din viaţa mea.

— Bărbaţii din viaţa dumneavoastră? Nu vreau să aud de ei!

— Atunci, am să încerc să găsesc alte subiecte.

— După ce veţi pleca, niciodată casa mea nu va mai fi la

fel. Îmi voi închipui că sunteţi în camera mea.

Laurie îl întrerupse:

— Îmi pare rău, dar stau în camera de oaspeţi.

— Nu şi în visele mele, spuse el încet.

— Nu încercaţi s-o faceţi pe Don Juan-ul cu mine. Nu ţine. De altfel, Rosa şi Elena m-au prevenit deja.

— Ce v-au spus?

— Să nu care cumva să vă cad în mreje.

— Sora mea a putut să-mi facă o astfel de reputaţie? Asta da solidaritate familială!

— Mai aveţi şi alţi fraţi? întrebă Laurie.

La această întrebare destul de banală, chipul lui Miguel se întunecă, iar Laurie avu impresia că a pătruns pe un teren periculos.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Suntem numai noi doi.

Acestea fiind zise, îl chemă pe chelner şi ceru nota de plată.

— Dacă ne grăbim, putem ajunge la ultimul spectacol al ansamblului folcloric. Sunt sigur că vă va interesa.

— Am citit undeva că nu trebuie să ratezi pentru nimic în lume spectacolele ansamblului folcloric din Ciudad de Mexico.

Într-adevăr, aceste spectacole dădeau posibilitatea unui turist străin să-şi facă o imagine despre dansurile folclorice mexicane din toate timpurile.

Puţin mai târziu, în timp ce Miguel o conducea spre parcul Chapultepec, Laurie spuse gânditoare:

— Chiar dacă aztecii ajunseseră la un grad de civilizaţie foarte avansat, asta nu-i împiedica să facă sacrificii umane care nouă ni se par oribile. Cei din civilizaţia Maya erau mai puţin avizi de sânge.

Miguel se uită la ea uimit.

— Cunoaşteţi civilizaţiile din epoca prehispanică?

— Am studiat istoria Mexicului la universitate. Poate că ar

fi fost mai bine dacă aş fi studiat dreptul sau economia. Mi-ar fi folosit mai mult în găsirea unui loc de muncă.

— Faptul că sunteţi cultivată nu reprezintă o ruşine. Oare câte tinere care vin să viziteze Mexicul au auzit de civilizaţiile precolumbiene?

— Totuşi, e nevoie să ştii şi unele lucruri practice. De exemplu, cum să-ţi ţii rucsacul pentru a nu ţi-l fura un copil.

Miguel opri maşina la semafor şi profită de acest moment pentru a-i lua mâna între ale sale.

— Aveţi regrete?

— Nu.

Cum să-i pară rău? Şederea ei la Ciudad de Mexico se transformase într-un vis frumos.

Miguel îi strânse mâna cu putere.

— Poate că destinul a vrut să ne întâlnim!

Edouard spusese acelaşi lucru.

— Vreţi să urcaţi să beţi ceva? propuse Laurie când ajunseră în holul clădirii.

— În niciun caz alcool! Dar aş bea cu plăcere o cafea.

— Sau poate o ciocolată fierbinte.

— Să fie o ciocolată, atunci!

Miguel veni după ea în bucătărie.

— Pot să vă ajut?

— Vă pricepeţi? întrebă Laurie, râzând. Nu prea vă potriviţi acestui peisaj. Am senzaţia că nu prea folosiţi această bucătărie magnifică, pe care şi-ar dori-o orice femeie din lumea asta.

— Când am oaspeţi, angajez pe cineva.

— Nici măcar micul dejun nu vi-l pregătiţi singur?

— Dacă servesc aici micul dejun, o fac întotdeauna cu şampanie. Evident, nu singur! Vă place şampania?

— În niciun caz dimineaţa!

— Dar aceasta e una din cele mai mari plăceri ale vieţii! Ce poate fi mai minunat decât să deguşti o cupă de

şampanie şi să priveşti parcul la răsăritul soarelui?

— Camera mea nu dă spre parc.

— Ştiu.

Simţindu-se puţin agasată de întorsătura pe care o lua conversaţia, Laurie declară pe un ton sec:

— Anumitor femei le place să bea şampanie în pat, mie îmi place să beau ciocolată în bucătărie. Şi dacă o ţineţi tot aşa, nu veţi vedea nici ciocolată!

— V-a spus până acum cineva că sunteţi adorabilă când vă supăraţi? Ca un pisoiaş.

— Aparenţele sunt înşelătoare. Zgârii ca o pisică adevărată. Aşadar, ciocolată sau nimic?

— Ciocolată, vă rog. În timp ce-o pregătiţi, mă duc să-mi iau câteva cămăşi din cameră.

Peste câteva minute, Laurie aşează două ceşti cu ciocolată pe o tavă şi se îndreptă spre salon. Deschise uşa chiar în clipa în care Miguel venea din sens invers. Se ciocniră. Lui Laurie îi căzu tava din mână, iar Miguel fu stropit cu ciocolată.

— O, Doamne! exclamă tânăra, năucită. V-aţi ars?

— Nu. O fi ciocolată fierbinte, dar nici chiar aşa.

Miguel se uită dezolat la hainele sale pătate.

— Vor avea de lucru cei de la curăţătorie. Trebuie să mă schimb. ŞI să fac un duş, evident! Mirosul ăsta de ciocolată. Parc-am fi la grădiniţă, în timpul mesei.

Laurie îşi dădu seama că şi ea se pătase.

„Şi eu trebuie să mă schimb”.

Se auzi soneria de la intrare chiar în clipa în care îşi scotea rochia. Cine putea fi la o astfel de oră? Tânăra se grăbi să-şi pună capotul şi se duse să deschidă.

Spre marea ei surpriză, în faţa ei se găsea Dolores Carvalho.

— Sper că nu v-am trezit, spuse ea. Pot să intru?

— Da. Sigur.

Dolores intră în salon şi se aşează pe canapea, fără a mai aştepta să fie invitată.

— Prietenii mi-au spus că am cam exagerat aseară, afirmă ea, încrucişându-şi lungile-i picioare. Aşa că, am venit să-mi cer scuze.

— Nu. Nu era nevoie.

— Cât timp vreţi să rămâneţi aici?

— Încă o săptămână.

— Vă grăbiţi să vă întoarceţi în Statele Unite, nu-i aşa? Sunteţi aşteptată.

— Mă aşteaptă locul de muncă.

— O blondă tânără şi frumoasă ca dumneavoastră trebuie să aibă o mulţime de admiratori! spuse Dolores pe un ton acru.

— Nu chiar. Dar pot să pun prinsoare că dumneavoastră aveţi o întreagă curte.

— Pentru mine nu există şi nu va exista decât un singur bărbat pe lume. Îl iubesc pe Miguel şi nimeni nu mi-l va lua.

Laurie se ridică.

— Dacă e vorba de o ameninţare, eforturile vă sunt zadarnice. Nu mă interesează să-l cuceresc pe Miguel Ruiz.

— Mă bucur să aud asta. În caz contrar, trebuie să vă pregătiţi de luptă. Când lupt, niciun mijloc nu mi se pare josnic.

— Am înţeles, spuse Laurie pe un ton dispreţuitor.

După aceste vorbe, se îndreptă spre uşă, arătând astfel că discuţia se terminase. Nu-şi dorea decât ca Miguel să aibă bunul-simţ de a nu apărea.

Dar acesta, care nu auzise soneria, apăru chiar atunci în pragul uşii, îmbrăcat numai într-un scurt halat de satin negru.

— Laurie, mă întreb dacă.

Îşi lăsă propoziţia în suspans şi exclamă:

— Dolores!

Furioasă la culme, aceasta sări ca arsă.

— M-ai minţit! Ah! Nu e nimic între voi?

— Nu!

— Nu! întări şi Laurie. Dacă aparenţele pot lăsa să se vadă că.

— Mă consideraţi amândoi o idioată, nu-i aşa? Miguel, mi-ai spus că stă singură aici!

— Aşa e! o asigură Laurie.

Dolores lovea cu furie duşumeaua.

— Fir-ai tu să fii de De…

Urmă o ploaie de înjurături.

— Ieşi afară, Dolores! îi porunci Miguel ameninţător.

O împinse cu forţa spre ieşire. Dolores continua să lovească duşumeaua cu piciorul.

— Am să mă răzbun! strigă ea cât o ţineau bojocii. Aţi auzit? Am să mă răzbun!

După câteva secunde, uşa de la intrare fu trântită, iar Miguel se întoarse în salon. Foarte palidă, Laurie tremura din toate încheieturile. Niciodată nu i se întâmplase aşa ceva.

— Îmi pare nespus de rău, murmură Miguel. Încercaţi să uitaţi această scenă lamentabilă!

— M-am speriat foarte tare.

— Nu-i luaţi în seamă ameninţările. Dolores are crize de mânie, asemenea copiilor. Vă rog, liniştiţi-vă! Nu are de ce să vă fie frică.

Miguel o luă pe tânără în braţe şi, cu o nesfârşită tandreţe, îi mângâie părul.

— Liniştiţi-vă! repetă el.

Încetul cu încetul, Laurie îşi reveni. Miguel o strânse în braţe. În ochi i se aprinse o mică flacără. Era flacăra dorinţei.

Buzele li se întâlniră într-un sărut pătimaş. Incapabilă să reziste valului de pasiune care punea stăpânire pe ea,

Laurie se lăsă în voia lui.

Miguel se uită la ea aproape cu fervoare.

— Vreau să fii a mea, frumoasa mea străină.

Frumoasa mea străină. Aceste cuvinte o aduseră cu picioarele pe pământ. Trebuie să-şi fi pierdut capul cu adevărat, încât să accepte sărutările şi mângâierile unui bărbat de a cărui existenţă habar nu avea cu o zi înainte.

— Miguel, lasă-mă, te rog.

— De ce?

— Ţi-am spus deja! Nu sunt adepta aventurilor de-o noapte.

Miguel se uită la ea fără să spună nimic.

— Regret că nu vă pot oferi mai mult, spuse el pe un ton sarcastic.

— Nu vă cer nimic.

Ridicând din umeri, adăugă:

— Păcat! Cred că ar fi fost o experienţă minunată. Nu-mi rămâne decât să mă îmbrac şi să plec.

Pironită locului, Laurie îl privi îndepărtându-se. Da, Miguel avea dreptate: ar fi fost o experienţă minunată.

„Niciodată nu m-am simţit atât de atrasă de un bărbat!”

Dar Miguel Ruiz era adeptul aventurilor de-o noapte sau de câteva zile.

„Ce să fac acum?” se întrebă Laurie cu deznădejde. Să-mi fac bagajele şi să iau un taxi până la aeroport? Ar fi ridicol. Cu atât mai mult cu cât, după ce fusese astfel respins, Miguel nu va mai comite astfel de gesturi.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, pe când se pregătea să plece pentru a vizita catedrala, Laurie auzi telefonul sunând.

Să răspundă? Dacă la celălalt capăt al firului era Dolores? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie nevoită să înfrunte acest uragan.

Dar, dacă din întâmplare la celălalt capăt al firului era Rosa? Laurie se hotărî să ridice receptorul.

— Alo?

— În sfârşit! exclamă Miguel. Făceaţi duş? Aţi avut nevoie de ceva timp pentru a răspunde.

— Nu îndrăzneam.

— De ce?

— Îmi era teamă să nu fie Dolores.

— Nu vă mai gândiţi la Dolores. Vă promit că nu vă va mai deranja.

— Ar fi, într-adevăr, surprinzător ca hazardul să ne mai pună faţă-n faţă.

— Nu fiţi atât de sigură: aveţi toate şansele s-o întâlniţi diseară la Elena şi Pablo.

— Credeţi că va spune tuturor că ne-a găsit. Hm, îmbrăcaţi neglijent?

Miguel râse încetişor.

— Trebuie să recunoaştem că aparenţele erau împotriva noastră. Dar, m-aş mira ca Dolores să comită asemenea indiscreţii. N-ar însemna să admită că o altă femeie e mai dezirabilă decât ea?

— Dar…

— Aşa e, sunteţi dezirabilă. Foarte dezirabilă!

— Miguel, n-am stabilit aseară că…

— Nu ne vom lăsa pradă instinctelor, sfârşi el propoziţia, pe un ton amuzat. Dar e un motiv să nu vă mai doresc?

— La ora zece dimineaţa?

— Chiar atât de ingenuă sunteţi?

Laurie rosi.

— Pentru moment, mă gândesc la altceva. Vreau să mă duc să vizitez catedrala.

Miguel redeveni serios.

— Excelentă idee. V-am telefonat tocmai pentru a vedea ce mai faceţi. Aseară păreaţi bulversată şi…

— Nu vă faceţi griji pentru mine.

— Ba îmi fac. Sunteţi atât de vulnerabilă!

— Ba deloc. Sunt deja doi ani de când nu mă bazez decât pe mine însămi şi am supravieţuit. Desigur, mi se mai întâmplă să fac şi prostii. De exemplu, când găsesc inutil cumpăratul cecurilor de călătorie. Dar, graţie dumneavoastră…

— Să nu mai vorbim despre asta!

— Daţi-mi voie să vă mulţumesc încă o dată. Nu cred că ne vom mai revedea şi…

Miguel o întrerupse din nou.

— Asta vă doriţi? Să nu ne mai vedem? Eu, recunosc, nu vreau deloc asta. De ce n-am rămâne prieteni? Da, prieteni. Nimic altceva!

Ca prin miracol, apăsarea pe care o resimţea de ceva vreme dispăru, făcând-o să se simtă atât de uşoară. Ba chiar fericită.

— Prieteni? repetă ea cu emoţie. Cu plăcere.

— Vreţi să mergem împreună la recepţia dată de familia Rodriguez?

— Dacă vine şi Dolores, prefer să nu apar.

— Asta n-ar trebui să vă împiedice să trăiţi. Am să trec să vă iau. Pe curând, querida.

***

După ce vizită catedrala, centrul colonial şi zona rosa –

cartierul cel mai şic din oraş – Laurie ajunse într-un târziu în impozantul apartament care dădea spre parcul Chapultepec.

„Cum să mă îmbrac în seara asta?” se întrebă ea în timp ce deschidea uşile dulapului în care îşi pusese hainele.

Nu-şi luase cu ea decât o singură ţinută de seară. De unde să ştie că şederea ei la Ciudad de Mexico se va transforma într-o succesiune de invitaţii?

„Ce-ar fi să-i telefonez Rosei pentru a-i cere părerea?”

Sora lui Miguel începu să râdă când o auzi pe Laurie vorbind despre acest subiect.

— Îmbrăcaţi-vă cum doriţi. Vor fi unii care vor adopta o ţinută foarte lejeră, în timp ce alţii vor veni aranjaţi la patru ace. Ca Dolores, de exemplu, care ar fi în stare să vină în furou cu sclipici!

— Va veni şi Dolores? Sunteţi sigură?

— Nu e genul de femeie care să rateze o petrecere.

— Dar cu recitalul ei de la restaurant cum rămâne? Parcă trebuia să-l susţină în fiecare seară, nu-i aşa?

— Vi se pare că poate fi numit cântat ceea ce face ea? întrebă Rosa cu ironie. Oricum, „concertul” ei durează douăzeci de minute, cel mult o jumătate de oră. Asta nu o va împiedica să vină la recepţie.

— Ah!

— Nu vă fie teamă, Dolores nu va îndrăzni să facă o scenă similară celei de la restaurant. Îi e prea teamă de reacţia lui Miguel.

Spunând acestea, Rosa se grăbi să schimbe subiectul.

— Ştiţi, v-am urmat sfatul şi m-am dus să stau de vorbă cu tânărul politician de care v-am pomenit. Dac-aţi fi văzut entuziasmul cu care a primit propunerea mea de a-l ajuta!

— E bucuros?

— E încântat! Iată-mă intrată în lumea politicii. Graţie dumneavoastră, de-acum încolo nu mă voi mai plictisi.

— Ce părere are Edouard?

— Nu i-am spus încă nimic.

— Ar fi trebuit să-l puneţi la curent cu aceste proiecte, înainte de a le pune în aplicare.

— Am să-l conving eu, fiţi fără grijă! exclamă Rosa bine dispusă.

Cu zâmbetul pe buze, Laurie închise. Apoi, se desfătă cu o baie ca-n poveşti. Se fardă uşor, deşi nu prea avea nevoie de aşa ceva, deoarece se bucura de un ten perfect. Genele interminabile şi gura senzuală făceau zadarnice orice trucuri de machiaj.

După aceea, îşi prinse părul într-un coc şi se îmbrăcă. Rochia era din mătase de un galben deschis, iar croiala atingea rafinamentul şi-i punea în evidenţă silueta zveltă. Parcă ieşise dintr-o revistă de modă.

Miguel apăru la ora stabilită. Timp de câteva clipe, nu fu capabil să rostească un cuvânt. Ca şi cum ar fi contemplat o operă de artă.

— Ce frumoasă sunteţi! murmură în cele din urmă.

Îi atinse uşor buzele cu vârful degetelor. Laurie îşi ţinu respiraţia, tulburată până în adâncul fiinţei. Această mângâiere de-abia schiţată i se părea mai senzuală decât un sărut.

— De ce sunteţi atât de nervoasă, querida? N-are de ce să vă fie teamă de mine. N-am încercat niciodată să mă impun în faţa unei femei cu forţa.

— Sunt. Sunt sigură de asta.

— În cazul dumneavoastră, m-aş putea lăsa pradă instinctelor celor mai primare.

Chiar dacă spusese aceste vorbe pe un ton glumeţ, totuşi în ochii săi putu zări o licărire neliniştitoare care o făcu să se simtă ameninţată. Deodată, se transformase într-o pradă. O pradă foarte vulnerabilă în faţa unui bărbat mai mult decât seducător.

Dar lui Miguel îi apăru din nou zâmbetul pe buze, iar licărirea aceea neliniştitoare dispăru. Laurie se întrebă dacă fusese aievea sau visase.

După ce intră cu maşina pe domeniul surorii sale, Miguel îşi parcă maşina în fundul curţii. Apoi, se îndreptă cu Laurie spre luxoasa vilă albă care se înălţa printre copacii imenşi, luxurianţi.

Întreaga casă era inundată de lumină, iar zgomote se auzeau peste tot: frânturi de muzică, de conversaţie, exclamaţii, râsete.

Elena îşi croi drum prin mulţimea de oameni care mişunau prin salon, pentru a veni în întâmpinarea noilor veniţi.

— Ce coafură frumoasă! exclamă ea.

— Iar despre rochie ce să mai vorbim! întări Rosa. Divină.

— La ce coafor aţi fost?

— Mi-am aranjat singură părul!

— E cu neputinţă! Trebuie să-i daţi lecţii coafezei mele.

— Când femeile încep să vorbească despre ce e la modă, noi nu prea avem ce căuta pe aici, spuse Edouard, trăgându-l pe Miguel într-o parte.

Acesta începu să râdă.

— Ba avem întotdeauna ce face în preajma unor femei frumoase.

Edouard îl privi pe cumnatul său cu nelinişte.

— Ştii că Rosa o ridică în slăvi pe Laurie?

— Ce ţi se pare ieşit din comun în asta? E adorabilă!

Simţindu-se prost, Edouard tusi uşor.

— Ştiu că nu mă priveşte, dar Rosa se teme să hm, să nu profiţi de situaţie.

Ştergându-şi fruntea, Edouard adăugă:

— Ceea ce nu l-ar plăcea deloc.

Chipul lui Miguel se înăspri.

— Unii n-ar ezita să facă asta. Din păcate, am avut şi

dovezi în acest sens. Cât despre mine, trebuie să ştii că n-am profitat niciodată de o femeie.

— N-am afirmat niciodată contrariul! Nu lua vorbele mele ca pe un afront. Te cunosc şi te respect.

Din ce în ce mai stânjenit, Edouard continuă:

— Încearcă să te pui în locul ei. Rosa poate deveni foarte crudă atunci când lucrurile nu merg aşa cum îşi doreşte. Eu încerc numai să menţin liniştea în familie.

Mai îmbunat, Miguel declară:

— Rosa nu are de ce să se teamă. Nu s-a petrecut nimic între mine şi Laurie.

— Totuşi, se pare că vă simţiţi atraşi unul de altul.

— Nu s-a petrecut nimic între mine şi Laurie, repetă Miguel. Servitori îmbrăcaţi în alb treceau printre invitaţi cu platouri pline cu şampanie sau cu prăjituri.

— Minunat! exclamă Laurie. Ce recepţie magnifică! Totul e perfect.

Miguel, care tocmai se întorsese lângă ea, îi spuse:

— Complimentele trebuie făcute Elenei. Îi va face plăcere să le audă.

Laurie se uită împrejur, înainte de a declara, fără nicio nuanţă de invidie în glas:

— E foarte plăcut să fii bogat.

Lui Miguel îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Credeţi că banii aduc fericirea?

— Nu. Dar – ştiţi cum se spune – contribuie la realizarea ei.

— Nu fiţi atât de sigură.

Oare atinsese un punct sensibil spunând acestea? Prudentă, Laurie consideră că e mai înţelept să schimbe subiectul.

— Parcă spuneaţi că trebuie să vă duceţi la ranchul dumneavoastră, nu-i aşa?

— De-abia la sfârşit de săptămână.

Deodată, un murmur se auzi din mulţime. Dolores îşi făcu apariţia la braţul unui bărbat înalt.

Cu un gest teatral, îşi dădu părul pe spate.

— Mă aşteptaţi? V-a fost dor de mine? întrebă ea.

Nimeni nu răspunse, dar zgomotul se înteţi. Cu paşi măsuraţi, Dolores se duse direct la Miguel. Încordat ca un arc, acesta nu o slăbea din ochi.

— Vezi pe cine am adus? Pe Carlos! Carlos s-a întors.

Miguel îşi încleştă pumnii.

— Cum ai îndrăznit? Cum.

Dolores izbucni în râs.

— Am promis că mă voi răzbuna, mi amor. M-am ţinut de cuvânt. Cine-mi oferă o cupă de şampanie?

Elena veni repede la locul în care se petrecea scena.

— E. E o nesăbuinţă! bâigui ea, uluită. O nesăbuinţă! E de neiertat! Ce faci aici, Dolores?

— Ce mai întrebare! îi replică aceasta privind-o de sus. Chiar tu mi-ai trimis o invitaţie.

— Care e şi ultima! De data asta, ai sărit calul.

— Da, ai sărit calul, întări Rosa, furioasă. Ai înnebunit de-a binelea?

— La ce vă aşteptaţi, mă rog? întrebă Dolores cu sarcasm în glas. Să mă ascund într-un colţ până ce Miguel n-o să se mai arate cu fata asta?

— Ai fi putut să dai dovadă de puţină decenţă, i-o întoarse Rosa. Nu mai am de gând să stau niciun minut aici. Sper că nu te vei supăra pe noi, Elena, dar în asemenea situaţii, suntem obligaţi să plecăm. Haide, Miguel.

— Acesta clătină din cap.

— Aşteaptă o clipă.

— Vino, te rog. Nu te lăsa pradă mâniei. Violenţa n-a dus niciodată la nimic bun.

— Nu fi chiar atât de sigură de asta. M-am înşelat nerecurgând mai demult la ea.

Dolores începu să se ia la ceartă cu el.

— Îţi place să-i faci pe ceilalţi să sufere, nu-i aşa? Dar când situaţia se inversează, domnului nu-i mai place.

Rosa îl luă pe fratele ei de braţ, străduindu-se să-l îndepărteze. Elena, la rândul ei, încerca s-o scoată pe Dolores de acolo.

— Miguel, te implor, linişteşte-te, spuse Rosa. Vrei alt scandal? Atât aşteaptă Dolores. Nu-i da această satisfacţie!

Oare ce se petrecea? Laurie nu prea reuşea să înţeleagă. Atmosfera era încărcată şi era mai bine să încerce s-o ajute pe Rosa să-l separe pe Miguel de Dolores. Spuse timid:

— Sunt gata de plecare, dacă doriţi.

— Cum?

Felul sever în care o privi, o descumpăni.

— Să plecăm? Dar e prea devreme.

Laurie se uită la ceas.

— Nu-i chiar atât de devreme. E aproape miezul nopţii şi sunt obosită. Aş vrea să plec.

— Staţi departe de toate astea. Văd că încercaţi să vă comportaţi cât mai bine într-o astfel de situaţie. Dar sunt lucruri care nu vă privesc şi ar fi mai bine să nu vă amestecaţi.

Laurie păli. Era pentru prima dată când îl vedea atât de supărat.

Zărindu-l pe Edouard la câţiva paşi de ea, Laurie se grăbi să se ducă lângă el. Nici el nu se simţea în apele lui. Îi zâmbi silit şi o întrebă:

— Vreţi o cupă de şampanie?

— Nu, mulţumesc.

— N-am avut timp să stăm de vorbă în seara asta. Spuneţi-mi ce aţi făcut astăzi. Aţi avut timp să vizitaţi ceva?

— M-am dus să vizitez catedrala. Apoi, am făcut o plimbare prin zona rosa.

— Un loc foarte afectat de cutremur. Aproape totul a

trebuit să fie reconstruit. Ar fi trebuit să o rugaţi pe Rosa să vă fie ghid. Soţia mea ar fi încântată să-şi umple timpul cu ceva. Asta pentru că tot se plânge că n-are ce să facă.

„De-ar şti!” îşi spuse Laurie în sinea ei.

Dar nu ea trebuia să-l pună la curent cu activităţile soţiei sale.

— Rosa mi-a acordat deja foarte mult timp, n-aş vrea să abuzez de bunăvoinţa ei.

— Nu vă faceţi griji. E foarte firesc să apelaţi la ea. În fond, prietenii lui Miguel sunt şi ai noştri.

— Sunteţi o familie foarte unită.

— Miguel mi-e ca un frate, ţin mult la el. E un om de onoare în toate accepţiile cuvântului.

— Nu l-am văzut pierzându-şi cumpătul decât din cauza lui Dolores.

— Femeia aia! spuse Edouard cu indignare. Ar trebui să fugi de ea ca de ciumă.

— Astăzi a reuşit să facă scandal. Se pare că la asta se pricepe cel mai bine.

— Într-adevăr. La restaurant, acum câteva seri.

— Şi ieri. Aţi auzit pesemne de tărăboiul pe care l-a făcut când m-a găsit cu Miguel în apartament. Tocmai mă condusese acasă, iar Dolores, care e incapabilă să vadă dincolo de aparenţe, şi-a închipuit că…

După o scurtă pauză, Laurie reluă:

— Ceva îmi scapă, trebuie să recunosc. De ce s-a supărat Miguel că a venit în seara asta aici? Doar ştia că e invitată, nu?

Oare ce spusese de-l făcu pe Edouard să-şi schimbe fizionomia feţei:

— Nu încercaţi să înţelegeţi. Acum, îmi cer scuze, dar trebuie să plec.

Mânioasă şi supărată în acelaşi timp, Laurie îl privi îndepărtându-se. Iată că nu numai Miguel o trata cu

răceală, ci şi Edouard. Hotărât lucru, toate îi mergeau prost în seara aceea.

Laurie îşi spuse că e mai bine să facă pe necunoscuta şi se amestecă în mulţime. Din întâmplare, nimeri lângă un bărbat care se ţinea deoparte. De ce n-ar sta de vorbă cu el? Părea simpatic.

— Bună seara! Mă numesc Laurie Scott.

Bărbatul se aplecă şi îi sărută mâna.

— Carlos Mendes. Sunteţi americană?

— Din San Diego, California.

— Cum de reuşiţi să vă păstraţi tenul atât de alb? Din câte ştiu eu, femeile din California au pielea distrusă de soare.

— Nu prea mă duc să fac plajă. Din lipsă de timp.

— Preferaţi s-o faceţi noaptea?

În şoaptă, Carlos Mendes adăugă:

— ŞI eu la fel. E mult mai romantic!

— Credeţi?

— E de-ajuns să se uite cineva la dumneavoastră pentru a visa la o întâlnire romantică sub cerul înstelat.

Pentru a-şi ascunde stânjeneala, Laurie începu să râdă.

— Nu vă pierdeţi timpul deloc!

Carlos începu şi el să râdă.

— Am ajuns târziu. Ceilalţi au avut tot timpul să vă curteze. Trebuie să recuperez timpul pierdut!

Sosise târziu? Laurie stătu puţin pe gânduri. Oare nu era bărbatul cu care venise Dolores? Un bărbat foarte seducător, chiar dacă nu era întrutotul pe gustul lui Laurie. Dar probabil că avea succes la femei.

— Cine e fericitul care v-a însoţit la această petrecere?

— Am venit cu Miguel Ruiz.

Răspunsul acesta trezi interesul lui Carlos.

— Pe dumneavoastră vă găzduieste în apartamentul lui?

— Da, a avut bunăvoinţa să-mi împrumute apartamentul

lui. Iar el s-a dus să locuiască la sora lui. Cu toate că aşa stau lucrurile, Dolores nu vrea în ruptul capului să accepte asta. De-ar exista cineva în stare să-i explice situaţia.

— Am să încerc eu, dacă doriţi. Dar mai bine povestiţi-mi totul. Aş vrea să ştiu cum l-aţi cunoscut pe Miguel. Ce-ar fi să mergem într-un bar să putem sta de vorbă liniştiţi?

— Acum?

— Da, acum.

— Dar cu Miguel cum rămâne?

— Cu atât mai rău pentru el. Nu trebuia să vă lase singură.

Brusc, expresia feţei lui Carlos se schimbă. Miguel se apropia de ei, foarte încordat, cu ochii aprinşi. Laurie înţelese imediat că era la fel de mânios. Poate chiar mai mult.

Cei doi bărbaţi se priviră în tăcere. Tensiunea era atât de mare, încât devenise aproape palpabilă. Carlos fu cel care rupse tăcerea.

— Bună seara! Ce surpriză.

— Ai fi făcut mai bine dacă nu te-ai mai fi întors la Ciudad de Mexico.

— Trebuie să uităm trecutul, Miguel!

— Niciodată!

— Am suferit, am plătit.

— Nu suficient.

— E adevărat că am făcut o greşeală. Dar cine nu face? Nu crezi că am fost suficient pedepsit? Ce vrei mai mult de-atât?

Dându-se la o parte, Laurie îi asculta pe cei doi. Atâta ură era în vorbele lor. De ce? Ar fi dat orice să înţeleagă motivul acestei duşmănii.

— Ce mai vrei? întrebă din nou Carlos.

— Să nu te mai văd niciodată.

Spunând acestea, Miguel se răsuci şi se adresă lui Laurie

aproape poruncitor:

— Veniţi!

Îl urmă, fără a îndrăzni să-i arunce o singură privire lui Carlos. Numai când erau pe drum, Laurie îndrăzni să-i pună o întrebare lui Miguel:

— Carlos e prieten cu Dolores?

— Carlos nu are prieteni.

— E adevărat că toată lumea îl evita pe cât putea la recepţie. Mă întreb de ce-a mai venit.

— Pentru că-i place să trăiască periculos.

Tăcerea părea fără sfârşit. Împinsă de curiozitate, Laurie mai puse o întrebare:

— Îl cunoaşteţi datorită profesiei?

— Nu.

— Nu? Am văzut cazuri în care prieteni foarte buni au devenit duşmani de moarte datorită problemelor profesionale şi mă gândeam că.

— Nu vă mai gândiţi.

Indignată, Laurie protestă.

— Nu vreau să par indiscretă! După scena din seara asta, mă gândeam că aveţi nevoie de cineva să vă descărcaţi sufletul şi…

— Nu vă amestecaţi în povestea asta! Aţi înţeles?

Uluită, Laurie nu mai fu în stare să spună nimic.

— Scuzaţi-mă.

Între timp, ajunseseră la destinaţie. De data asta, Miguel nu-i mai propuse să o conducă. Îşi luă rămas-bun fără să se dea jos din maşină.

— Noapte bună.

— Noapte bună! spuse în şoaptă tânăra, cu ochii plini de lacrimi.

Capitolul 5

„Oare am să-l mai revăd pe Miguel?” se întrebă Laurie pentru a doua oară. „După ce s-a întâmplat aseară, nu prea cred. E deja joi, iar el pleacă în weekend”.

Viaţa era plină de surprize. Căci acest bărbat, despre care habar n-avea în urmă cu câteva zile, era într-una în gândurile ei. Imaginea lui nu-i dădea pace. Oare va reuşi să-l uite când se va întoarce la San Diego?

Laurie luă telefonul şi se pregăti să formeze numărul Rosei. Dar se răzgândi. Dacă se va arăta la fel de rece ca soţul ei? Sub impulsul momentului, îi telefonă Elenei.

— Vreau să vă felicit. Ce petrecere reuşită! Îmi voi aminti de ea ca de unul dintre cele mai frumoase momente petrecute la Mexico.

— Am fost bucuroasă că ne-aţi fost oaspete.

— ŞI aveţi o casă atât de frumoasă!

— Mulţumesc.

Dezamăgită de rezerva Elenei în privinţa ei, Laurie continuă:

— Mi-a părut rău că am plecat atât de devreme, dar Miguel n-a mai vrut să rămână.

— Îl înţeleg. Avea toate motivele să facă aşa.

— Da, mi-am dat seama, dar nu am înţeles de ce.

— Nu v-a spus nimic?

— Absolut nimic.

— Nu mă mir., murmură Elena. Miguel e prea mândru să vorbească despre problemele lui.

— Nu doream să par indiscretă. Dar Miguel era într-o asemenea stare, încât nu aveam cum să nu fiu neliniştită.

— Bietul Miguel! Unele răni nu se vindecă niciodată.

— Ce răni? Ce s-a întâmplat între el şi Carlos?

— Dacă Miguel nu v-a spus nimic, trebuie să-i respect decizia şi să păstrez tăcerea.

„La ce bun să mai insiste?”
Încă o uşă se închidea în faţa ei.

***

În dimineaţa aceea, se întoarse în cartierul Zocalo. Monumentele ridicate de spanioli o interesau mai puţin decât istoria Tenochtitlan-ului, oraşul aztec pe ruinele căruia se înălţa acum oraşul. Aztecii aleseseră această amplasare după o profeţie: trebuia să-şi fondeze oraşul chiar pe locul în care vor vedea un vultur aşezat deasupra unui cactus şi ţinând în plisc un şarpe.

Tot hoinărind pe străduţele pline de prăvălii cu produse de artizanat şi cu suveniruri, Laurie încerca să-şi imagineze piramidele şi templele care se înălţau pe marginea unui lac plin.

Tânăra de-abia dacă îşi arunca din când în când privirea asupra produselor etalate de negustori. Turiştilor le venea foarte greu să aleagă dintre diversele obiecte de olărit sau împletite. Fără a mai pune la socoteală păsările sau animalele fantastice fabricate din hârtie creponată, picturile naive realizate pe scoarţă de copac, poncho-urile, rochiile sau cămăşile brodate.

Laurie nu avea dispoziţia necesară pentru a face cumpărături. Cu cât trecea timpul, cu atât se simţea mai deprimată.

Nici măcar foame nu-i era, se gândi în timp ce-şi încetinea pasul în faţa unui stand de tacos asediat de turişti.

În aceste condiţii, de ce nu-şi grăbea plecarea? Miguel ar fi încântat să o vadă dispărând din viaţa lui şi să-şi recupereze astfel apartamentul.

Obosită să se tot plimbe de colo până colo fără scop, Laurie luă autobuzul pentru a ajunge la parcul Chapultepec.

O dureau picioarele; se simţea obosită, dezamăgită, dar mai presus de toate, nefericită.

„Am să fac o baie, iar după aceea voi vedea care sunt cursele spre America”.

Bărbatul care se tot plimba prin faţa clădirii în care stătea veni repede la ea, de îndată ce o zări.

— Laurie!

Era Carlos Mendes. Laurie îl salută fără prea mare tragere de inimă.

— Bună ziua, Carlos.

— Vă aşteptam.

— De ce?

— Nu ghiciţi?

— Ascultă, Carlos, nu te supăra pe mine dacă-ţi spun adevărul. Nu ţin deloc să te cunosc mai bine.

— Laurie! exclamă el, şocat.

— Nu vreau să am probleme cu Dolores.

Laurie credea că, asemenea lui Miguel, şi în privinţa lui Carlos lucrurile stăteau la fel. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Laurie era o nouă scenă de gelozie.

— Nu e nimic între mine şi Dolores, vă asigur.

— Cunosc replica asta! La revedere, Carlos.

Acesta se luă după ea.

— Aşteptaţi! Trebuie să vă vorbesc.

— Atunci, grăbiţi-vă, vă ascult.

— Nu în stradă! Haideţi să bem ceva. E un bar în colţul străzii.

— Dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, de ce n-o faceţi acum şi aici?

Carlos clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Văd că Miguel v-a spus numai lucruri rele despre mine.

— N-a fost nevoie, i-o întoarse Laurie cu răceală în glas. Am ochi pentru a vedea şi urechi pentru a auzi. Recepţia de aseară era reuşită. Până când Dolores şi Carlos au venit şi

au stricat totul.

— Eu am stat în banca mea. Nu se poate spune acelaşi lucru despre Miguel Ruiz. Dacă vreţi să judecaţi lucrurile, trebuie să auziţi toate versiunile. Sunt sigur că Miguel a deformat adevărul.

Oare va afla de la Carlos ceea ce nu reuşise să afle de la Miguel, Edouard, Rosa şi Elena?

— Şi care e versiunea dumneavoastră? întrebă Laurie.

În loc să-i răspundă la întrebare, Carlos îi puse altă întrebare:

— Ce v-a spus Miguel?

— Nimic.

— Nimic? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

În ochii lui Carlos se putu citi pentru o clipă triumful.

— Ei! Nu trebuie să iei prea în serios certurile noastre.

— Am crezut că Miguel vă va strânge de gât.

Carlos izbucni în râs.

— Nu ştiţi mare lucru despre mexicani. Ei bine, aflaţi că se iau la ceartă din te miri ce. Din fericire, certurile acestea nu durează.

Laurie îl privi cu ironie.

— Am priceput! Dolores, Miguel şi cu tine sunteţi cei mai buni prieteni din lume. Cât despre duşmănia dintre voi, e în totalitate plăsmuirea minţii mele. La revedere, Carlos. Îmi pare bine că ne-am cunoscut.

Spunând acestea, tânăra se pregătea să deschidă uşa. Carlos o reţinu.

— E o poveste foarte lungă! Nu pot să v-o povestesc în stradă. Haideţi să bem ceva, am să vă explic.

Laurie ezită.

— Sunt frântă de oboseală. De azi dimineaţă am tot hoinărit pe străzi şi am mare nevoie să urc şi să mă odihnesc puţin.

— Să ne dăm întâlnire peste o oră.

— Bine, de acord.

— Nu vă grăbiţi. Am să vă aştept în barul despre care v-am vorbit. Acela, de la colţul străzii. Pe curând!

— Pe curând.

Deşi îşi dorea foarte mult să cunoască motivul pentru care cei doi se urau atâta, Laurie era neliniştită. Oare făcuse bine acceptând invitaţia lui Carlos?

Era prea târziu să mai aibă regrete, îi spuse în timp ce intra sub dus.

Se simţea cuprinsă de un presentiment de rău augur.

În mai puţin de o oră, era în barul în care-i dăduse întâlnire Carlos. Acesta veni s-o întâmpine şi o conduse la o masă ferită de ochii lumii, uitându-se la ea cu admiraţie.

— Sunteţi fermecătoare! Iar pentru asta nu v-a trebuit mai mult de o oră? Majoritatea femeilor nu reuşesc asta nici dac-ar avea la dispoziţie o zi întreagă.

— Mulţumesc. Să înţeleg că arătam foarte prost, înainte de a mă farda?

— Să arătaţi prost? Niciodată. Oboseala vi se potrivea de minune. Acum, străluciţi

Laurie nu căzu pradă complimentelor pe care Carlos nu mai contenea să i le adreseze.

— Aveţi o vedere foarte bună. E atât de întuneric aici încât am putea developa un film.

— Vreţi să mergem în altă parte?

— Nu, nu!

Locul părea discret. Or, Laurie exact asta îşi dorea: să nu fie văzută în compania lui Carlos. Nici de Dolores, nici de Miguel... Numai gândul că acesta i-ar putea vedea împreună o făcu să se simtă rău.

— Mă bucur că aţi acceptat această întrevedere, declară Carlos. Aseară, conversaţia noastră a fost întreruptă brusc şi...

— De fapt, totul s-a desfăşurat cu repeziciune. Dar poate

că după plecarea noastră totul a revenit la normal.

— Nu ştiu ce să spun. Dolores şi cu mine am plecat la câteva clipe după voi. Dar e vina lui Miguel. Dacă n-ar fi făcut scena aceea.

— Dolores a început. Ştia foarte bine că prezenţa dumneavoastră va declanşa o dramă. La fel, şi dumneavoastră! În aceste condiţii, mă întreb de ce aţi venit la Elena?

Faţa lui Carlos se înăspri.

— Miguel se crede mai inteligent decât ceilalţi oameni.

— Ăsta nu-i un răspuns. Am acceptat să vin aici tocmai pentru a afla care e cauza pentru care vă urâţi atâta.

— Numai pentru asta aţi acceptat?

— Păi, da.

Carlos o luă de mână.

— Ba nu! Laurie, între noi s-a întâmplat ceva. De altfel, aseară aţi venit spre mine.

Tânăra îşi retrase mâna.

— M-am îndreptat spre dumneavoastră pentru că în clipa aceea eraţi singur. La fel şi eu. E întotdeauna neplăcut să vii la o recepţie şi să nu ai cu cine discuta.

— Ba nu! Ne-am simţit atraşi unul de altul, sunt sigur de asta.

— Nu fiţi ridicol!

— Nu sunteţi de acord cu mine? Evident, nu sunt atât de convingător ca Miguel şi sufăr din pricina asta. Dar am mult mai mult succes la femei decât el. Pentru nimic în lume nu vrea să-mi ierte asta!

— Să înţeleg că sunteţi certaţi din pricina unei femei?

Văzându-l cum ezită, Laurie insistă:

— Aşa e?

— Da. E o poveste veche. A trecut mult timp de atunci. În urmă cu cinci ani, eram amândoi îndrăgostiţi de aceeaşi femeie. Atât de tânără, de frumoasă, de…

Carlos se opri o clipă, privind în gol. Laurie respectă aceste clipe de tăcere. Apoi, nerăbdătoare întrebă:

— Şi? Pe care dintre voi l-a ales?

— La început, nu se putea hotărî. Din nefericire, am fost nevoit să părăsesc Mexicul pentru că aveam afaceri care nu sufereau amânare. I-am lăsat câmp liber lui Miguel, iar acesta a profitat din plin de asta!

— Dacă aţi fi fost în locul lui, n-aţi fi făcut la fel?

— N-aş fi încercat să-mi împroşc rivalul cu noroi, calomniindu-l. Miguel e un mincinos.

— Mincinos? Nu cred.

Carlos dădu din umeri, înainte de a spune pe un ton amar:

— Toate femeile sunt la fel. Oare niciuna nu e în stare să vadă adevărul? Credeţi-mă, îl cunosc pe Miguel ca pe mine însumi. Pe adevăratul Miguel: un bărbat necruţător, în stare de orice pentru a obţine ceea ce-şi doreşte.

— Nu-l cruţaţi deloc!

— După tot ce am trăit, cine ar face-o? Miguel a reuşit să mă discrediteze complet în ochii femeii pe care o iubeam. Convinsă că alerg din floare-n floare, a refuzat să mă revadă. Nici măcar la telefon nu dorea să stea de vorbă cu mine. Nu aveam cum să mă justific!

Încruntat, Carlos continuă:

— Când am aflat că se vor căsători, am încercat prin toate mijloacele să o văd. În zadar! În noaptea dinaintea căsătoriei am reuşit să mă caţăr şi să ajung la ea în cameră pentru a-i spune că o iubesc în continuare. Cu ochii plini de lacrimi, mi-a mărturisit că mă iubeşte. Îşi dăduse seama că Miguel mă ponegrise, dar când am încercat s-o facă să renunţe la căsătoria cu el, a refuzat. „Nu e cu putinţă. Gândeşte-te la scandalul care se va naşte! Şi la ce vor spune părinţii mei”. Nu-mi rămânea decât să plec.

Foarte încet, Carlos adăugă:

— De atunci, n-am mai văzut-o.

— Dar Rosa mi-a spus că fratele ei n-a fost niciodată căsătorit!

— Am fost mult mai convingător decât crezusem. După plecarea mea, s-a gândit şi a luat hotărârea de a rupe legătura cu Miguel. Cred că a încercat să dea de mine, dar eram departe! Cum puteam să mai rămân în Mexico în ziua în care femeia pe care o iubeam se căsătorea cu altul? A doua zi dimineaţă, s-a hotărât să mă urmeze. Avionul în care se afla s-a prăbuşit în momentul decolării.

— O, Doamne!

— Miguel nu mi-a iertat niciodată asta.

— Ce tragedie!

— Considerându-mă responsabil de moartea ei, Miguel a jurat că mă va distruge. A reuşit să mă aducă în sapă de lemn.

Totuşi, costumul elegant pe care-l purta, cravata din mătase şi butonii de aur de la manşete nu prea făceau casă bună cu imaginea de om lovit de soartă pe care încerca să şi-o creeze Carlos în ochii lui Laurie.

— Cum aşa?

— Aveam o afacere. Miguel a răspândit zvonul că luam banii firmei pentru a-mi satisface patima pentru joc. Clienţii au început să devină neîncrezători. Din păcate, din cauza unei avarii la bordul unui vapor, am avut întârzieri la livrarea mărfurilor. Majoritatea clienţilor mei, fără a încerca măcar să afle ce se întâmplase cu adevărat, au renunţat la serviciile firmei mele şi s-au adresat lui Miguel. Mie îmi mergea tot mai greu, iar lui tot mai bine.

— Aţi fost nevoit să declaraţi falimentul întreprinderii dumneavoastră?

— Falimentul? Ce dezonoare!

— Aţi spus că v-a ruinat.

— Când i-am spus că voi lupta până la capăt – mama

chiar s-a oferit să-şi vândă bijuteriile pentru a mă ajuta – a încercat să mă lovească altfel.

— Cum?

— Căutându-l pe fratele meu şi propunându-i un împrumut pentru a relansa afacerea, dar cu o condiţie: să nu mai fac parte din consiliul de administraţie. După o discuţie furtunoasă la care n-am fost invitat, familia mea a acceptat propunerea.

— Familia dumneavoastră? De necrezut!

— Nu-i condamn. Miguel e singurul vinovat în toată povestea asta.

Suspinând din greu, Carlos continuă:

— Ce-mi mai rămânea de făcut? Am plecat din Mexico, sperând că trecerea timpului va aduce uitarea.

— Ce-aţi făcut în aceşti cinci ani?

— Am supravieţuit.

— De ce v-aţi întors?

— Credeam că setea de răzbunare a lui Miguel s-a mai potolit.

— Întoarcerea a fost spectaculoasă! Să apăreţi la recepţia dată de Elena. A cui a fost ideea? A dumneavoastră sau a lui Dolores?

— A lui Dolores.

— Dacă aţi fi stat puţin să judecaţi, v-aţi fi dat seama că aşa veţi fi primit.

— Toţi oamenii aceia mi-au fost cândva prieteni, spuse Carlos cu tristeţe în glas. Cum să-mi dau seama că Miguel va reuşi să-i ridice pe toţi împotriva mea?

Pe Laurie o cuprinse mila gândindu-se la câte fusese nevoit să îndure Carlos. Nu era deloc bine să-l superi pe Miguel.

— Nu toată lumea e împotriva dumneavoastră.

— O, Laurie. De când v-am văzut, mi-am dat seama că sunteţi diferită de ceilalţi. De aceea am ţinut să vă spun

cum s-au petrecut lucrurile, pentru ca Miguel să nu vă umple capul cu minciuni.

— Miguel nu mi-a spus absolut nimic despre această poveste tristă.

— Nu va întârzia să o facă. Poate reuşiţi să-mi luaţi apărarea.

Să-i ia apărarea. Iată de ce o invitase în acest bar discret.

Să flirteze? Nici nu-i trecea prin cap. Nu căuta decât pe cineva care să-i fie alături.

— Ştii, Carlos, nu prea cred că am să-l mai văd pe Miguel înainte de a pleca.

— Dar Dolores spune că.

— Dolores s-a cam grăbit să tragă concluzii. Miguel s-a comportat frumos cu mine. E un adevărat gentleman.

— Spuneţi mai degrabă că e un prost! Staţi la el şi n-a încercat să.

— Carlos!

— V-a împrumutat apartamentul? Ce mai afacere! Nu-l costă nimic. Toată lumea va spune cât de generos e Miguel Ruiz. Să fii ospitalier cu o tânără americană căreia i s-a furat portofelul în parc. Câtă bunătate, câtă mărinimie! Toate astea nu sunt decât la suprafaţă. Încercaţi să-l contraziceţi şi veţi descoperi un alt bărbat!

— Nu se va întâmpla asta. Voi pleca înainte de a se întoarce de la fermă.

Laurie fu străfulgerată de un gând. Poate că deţinea cheia celuilalt mister.

— Ştiţi că Miguel are o fiică?

— Am auzit că a adoptat un copil.

Deşi nu dorea să se arate prea indiscretă, totuşi curiozitatea fu mai puternică.

— I-am văzut fotografia! Seamănă ca două picături de apă cu Miguel.

— Pură coincidenţă.

— O cunoaşteţi pe mamă?

Carlos stătu puţin pe gânduri.

— Am fost foarte mult timp plecat!

— Un celibatar, să adopte un copil. Ciudat!

— Chiar şi un bărbat ca Miguel are nevoie de afecţiune.

— Ar putea să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie.

— El? De ce să facă asta când poate avea orice femeie îşi doreşte? Recunoaşteţi că ar fi un gest prostesc.

— Sunteţi foarte sever cu el. Nu-i găsiţi decât defecte?

— Din cauza lui, am suferit foarte mult. Dar sunt gata să iert şi am făcut deja primul pas, aseară. Aţi fost părtasă la scenă. În loc să accepte pacea, a acutizat conflictul dintre noi.

După ce stătu puţin pe gânduri, Carlos adăugă:

— Bărbaţii ca el trebuie evitaţi.

— Încercaţi să vă puneţi în locul lui. Ce soc a avut să vă revadă când se aştepta mai puţin. Spuneţi că a fost ideea lui Dolores? Ar fi bine ca pe viitor să nu mai plecaţi urechea la ce spune ea.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. M-am lăsat manipulat. Când e vorba să facă rău celuilalt, Dolores e la fel ca Miguel.

— Sunt… chiar atât de apropiaţi pe cât pretinde ea?

— Nu chiar.

— Există o altă femeie în viaţa lui Miguel?

— Multe! spuse Carlos cu cinism. Aventuri de-o noapte, nu mai mult.

Laurie regreta că adusese vorba despre asta. Nu dorea să ştie nimic despre aventurile lui Miguel.

— După câte-am auzit, e un tată bun.

— Carlotta e viaţa lui.

Tânăra se strădui să nu se arate surprinsă. Carlos pretindea că nu ştie nimic despre fiica lui Miguel, dar

numele i-l cunoştea.

— Vreţi să luaţi cina cu mine în seara asta?

— Nu pot.

— Trebuie să vă întâlniţi cu Miguel?

— V-am spus că nu. Sunt ocupată.

— Mă dispreţuiţi. Ca toţi ceilalţi.

— Nu-i adevărat!

— Atunci.

— Am avut o zi proastă şi nu vreau să ies în oraş. Altă dată, dacă vreţi neapărat.

De fapt, nu dorea deloc să-l revadă pe Carlos, dar îi era milă de el. Părea atât de vulnerabil, de nefericit.

— Altă dată? repetă el, luându-i mâinile între ale sale. E o promisiune?

— Da, spuse Laurie fără prea multă tragere de inimă.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, pe Laurie o trezi din somn soneria telefonului.

— Alo? murmură ea pe jumătate adormită.

— V-am trezit?

— Miguel! Urma să mă scol. Cât e ceasul?

— E opt. Îmi pare rău că telefonez la o oră atât de nepotrivită, dar ţineam să vă vorbesc înainte de a pleca prin muzee. Doriţi să vedeţi piramidele Teotihuacán în această dimineaţă?

— Nu trebuia să plecaţi la fermă?

— Mâine, nu azi. Deci?

Laurie stătu puţin în cumpănă.

— Cu plăcere.

— Atunci, am să trec să vă iau pe la unsprezece. Trebuie să rezolv câteva probleme urgente, înainte de asta.

Când închise, Laurie avea zâmbetul pe buze. Miguel nu mai avea comportamentul acela distant. Totul revenise la normal.

Cât despre sumbra poveste pe care i-o spusese Carlos… Nu, nu dorea deloc să se gândească la ea.

Va avea, aşadar, ocazia să-l revadă pe Miguel înainte de a pleca. Iar această perspectivă o umplea de bucurie.

La ora stabilită, Miguel îşi făcu apariţia. Tulburată peste măsură de zâmbetul lui, de prezenţa lui, Laurie nu prea îşi găsea cuvintele.

— Bună dimineaţa, Laurie. Sunteţi gata?

— Da.

Ca de obicei, principalele artere erau blocate de numărul mare de maşini. Dar când ieşiră din oraş, situaţia se schimbă. În afară de câteva autobuze şi camioane, drumul era liber.

— Dar suntem deja la ţară! exclamă Laurie.

Împrejurul colibelor acoperite cu ramuri de palmier, copii goi se jucau printre găini, capre, câini legaţi şi porci negri. Pe malul unei ape, femeile spălau lenjeria, aşa cum făceau pe vremuri strămoaşele lor.

— Parcă ne-am întoarce în timp.

Această impresie persistă când ajunseră la situl de la Teotihuacán, unde se înălţau impresionantele piramide ale soarelui şi ale lunii, ca şi templul Quetzalcoatl – fabulosul şarpe cu pene.

Neobosită, Laurie trecea de la un templu la altul şi nu ezită nicio secundă să străbată cele două sute cincizeci şi opt de trepte care duceau în vârful piramidei soarelui.

— Nu vreau să ratez nimic, îi spuse ea lui Miguel care o urma peste tot. Ce privelişte minunată! Şi câtă linişte! Cum să-ţi închipui că aici au avut loc sacrificii umane?

— Oamenii aceia nu erau mai cruzi decât alţii. Dar nu cunoşteau prea multe lucruri despre fenomenele naturale. Preoţii le spuneau că tunetele, fulgerele şi trăsnetele sunt expresii ale mâniei divine. Numai sacrificiile umane le putea diminua frica.

— E ciudat că aceste triburi au păstrat credinţe atât de primitive, deşi cunoştinţele lor în alte domenii erau foarte avansate pentru epoca aceea. Gândiţi-vă că olmecii au conceput un sistem de irigaţii foarte perfecţionat cu mai bine de o mie de ani înainte de Iisus. Inventaseră şi un calendar de trei sute şaizeci şi cinci de zile.

— Dar ştiţi mult mai multe decât mine despre civilizaţiile precolumbiene!

Privirile li se întâlniră, iar Laurie se simţi tulburată.

— Cinăm împreună diseară?

— Cu plăcere.

— Unde aţi vrea să mergem?

— Am o idee! Vă invit… la dumneavoastră acasă.

— Şi cine va găti?

— Eu.

— N-aş vrea să vă pun la muncă.

— Spuneţi mai degrabă că vă e teamă de experienţele mele culinare!

— Îmi amintesc de acele spaghete arse. Şi de ciocolata vărsată. Haideţi să mergem într-un restaurant şi.

— Nu, nu! Trebuie să-mi apăr reputaţia. Am să vă pregătesc o cină pe cinste. Punem prinsoare că aşa va fi?

— Mai vedem noi, spuse Miguel, prea puţin convins.

***

Laurie îşi propuse să gătească friptură de pasăre în sos de vin. Până acum, îi reuşise întotdeauna. Nu exista niciun motiv pentru care să nu-i iasă şi de data asta.

Cu toate astea, Laurie se simţea puţin neliniştită şi când sună Miguel, tresări. Străduindu-se să nu-şi piardă cumpătul, Laurie se duse să-i deschidă.

— Bună seara, frumoasă bucătăreasă.

— Iertaţi-mă, dar sunt prinsă până peste cap cu pregătirea cinei.

Amuzat, Miguel o urmă în bucătărie.

— Nu v-am văzut niciodată în blugi şi în tricou, spuse Miguel.

Îi adresa oare o critică? Pentru a afla adevărul, întrebă:

— Vi se pare că m-am îmbrăcat prea lejer? Vă aşteptaţi să port o rochie lungă şi pantofi cu toc?

— Mă întrebam, într-adevăr, cum mă veţi întâmpina. Mă gândeam la un dezabie vaporos.

Iată că fusese de-ajuns o simplă invitaţie la cină pentru ca imaginaţia lui să se înflăcăreze.

— Miguel! Mi-aţi promis!

— Vă tachinam. Vă cunosc suficient pentru a şti cât sunteţi de previzibilă.

— Eu, previzibilă? Deloc. Aş fi putut foarte bine să îmbrac un dezabie vaporos.

— Nu.

— De ce nu?

— V-ar fi fost prea teamă să nu-mi vină idei. Sunteţi prea cuminte pentru a vă asuma un astfel de risc.

— În loc să spuneţi tot felul de prostii, făceţi-vă mai bine util!

— Ce pot face?

— De exemplu, să deschideţi sticla aceea de vin.

— Cu plăcere.

În timp ce desfăcea sticla de vin, Miguel întrebă:

— Sunteţi supărată?

— Eu? De ce? Par supărată?

Miguel începu să râdă.

— Nu. Glumeam. Acesta e felul meu de a-mi exprima sentimentele. Un cuvânt de-al dumneavoastră şi…

— Sentimentele dumneavoastră sunt un mister pentru mine, domnule Ruiz. Nu ştiu niciodată la ce să mă aştept din partea dumneavoastră.

Lui Miguel îi dispăru zâmbetul de pe buze când înţelese că tânăra vorbea serios.

— Păi, să vedem.

— Mi se pare că sunt în faţa unui străin. În ziua în care ne-am întâlnit, nu păreaţi atât de distant cum sunteţi astăzi.

— Imposibil!

— Totuşi, aşa e! Nu ştiu nimic despre dumneavoastră, în afară de ce mi-a spus Rosa. Foarte puţin, de altfel!

— Aţi vorbit cu Rosa despre mine?

— Nu. I-au scăpat câteva vorbe despre dumneavoastră, atâta tot. Nu mă aşteptam să-mi telefonaţi azi de dimineaţă.

— Chiar aşa?

— Sincer, nu credeam că vă voi mai revedea.

Laurie se simţea în continuare rănită. De aceea, îi fu foarte greu să continue.

— Mai ales după ce mi-aţi spus să nu mă amestec în treburile altora!

— Am vorbit eu pe tonul ăsta? în cazul ăsta, chiar dacă nu-mi amintesc, vă rog să-mi acceptaţi scuzele.

— Evident, în seara aceea, la familia Rodriguez, eraţi foarte nervos. Iar eu habar n-aveam din ce motive aţi…

Miguel o întrerupse.

— Prefer să nu mai aducem vorba despre seara aceea.

Dacă ar fi ascultat vocea raţiunii, Laurie ar fi făcut mai bine dacă schimba subiectul. Dar, după ce auzise punctul de vedere al lui Carlos, dorea să-l cunoască şi pe cel al lui Miguel.

Era acesta bărbatul nemilos şi însetat de răzbunare despre care vorbea Carlos? îi venea greu să creadă una ca asta. Patima îţi întunecă judecata şi Carlos, care poza în victimă, avea în mod cert tendinţa de a-şi denigra rivalul.

— La apariţia lui Carlos Mendes la acea recepţie, aţi…

— Să nu mai vorbim despre acel incident cât se poate de neplăcut. Oricum, nu vă priveşte. Nu e nimic interesant în cearta care ne-a făcut duşmani cu mult timp în urmă.

— Dar, de vreme ce Carlos vrea să vă împăcaţi, de ce să nu…

— Niciodată!

Ochii săi parcă luară foc, iar chipul i se înăspri. Cum putea să mai fie dornic de răzbunare după atâta amar de vreme?

Cu mare greutate, Miguel reuşi să se stăpânească.

— Nu mai insistaţi, vă rog. După cum vedeţi, e un subiect foarte delicat.

— Într-adevăr.

— Am deschis sticla cu vin. Ce mai pot face?

— Deocamdată, nimic. Mulţumesc.

— În cazul ăsta, mă duc să iau o sticlă de whisky din salon.

În clipa următoare, dispăru. Rămasă singură în bucătărie, Laurie îşi stăpâni cu mare greutate lacrimile. De ce oare îi pusese toate acele întrebări? Nu reuşise decât să strice ultima seară pe care o petreceau împreună. Din cauza ei, această cină nu va fi o sărbătoare, aşa cum dorise.

Lăsând friptura să se facă la foc potrivit, vru să pună masa în sufragerie.

— Doar n-o să cinăm aici! exclamă Miguel. Ne vom simţi mai bine în bucătărie. Iar asta vă va uşura munca.

Zâmbea, iar asta o făcu pe Laurie să se simtă mai bine.

— Nu vreţi să fiţi servit după toate uzanţele?

— Ce idee!

— Încercam să vă intru în graţii, mărturisi tânăra cu un aer confuz.

Miguel îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze.

— Ce-ar fi să facem un pact? începând din clipa asta, să nu vorbim decât despre vreme. De acord?

— De acord. Cum vi se pare oraşul?

— E prea mult zgomot.

— Poluarea. Dacă aveţi vreo idee despre cum i-am putea veni de hac, adresaţi-vă fără ezitare guvernului.

— O las pe Rosa să se ocupe de asta. Ştiţi că a întâlnit un politician tânăr şi strălucitor?

— Nu mă miră. De îndată ce ia o hotărâre, nu se lasă până nu-şi duce proiectul până la capăt.

Râzând, Miguel adăugă:

— A reuşit să vă convingă să vă stabiliţi aici?

— Aici? Trebuie să admit că mi-ar plăcea.

Miguel o privi cu multă atenţie.

— Chiar aşa?

— Evident, cu condiţia să locuiesc într-un apartament la fel de luxos ca acesta! Din păcate, nu prea sunt şanse.

— Ba s-ar putea face ceva în privinţa asta.

Laurie ştia prea bine ce însemna asta. Nici vorbă să accepte aşa ceva.

— Haide, Miguel, era doar o glumă!

Supărată că ajunseseră să vorbească despre aşa ceva, tânăra se îndreptă spre bucătărie. Miguel veni după ea.

— Vreţi să pun masa?

— Ştiţi măcar unde sunt farfuriile?

— Nu cred că sunt atât de greu de găsit.

Laurie, care se obişnuise să vadă bărbaţi dând o mână de ajutor în bucătărie, nu încercă să-şi ascundă uimirea.

— N-aţi pus niciodată masa?

— Nu s-a ivit prilejul, până acum.

— De necrezut! Vesela e în dulapul ăsta, iar tacâmurile în sertarele astea.

— Bine.

— Dacă într-o bună zi tot personalul de la restaurante va intra în grevă, veţi şti măcar unde sunt puse farfuriile.

— Dar ce se va alege de mine când nu veţi mai fi aici să gătiţi?

— Se vor găsi persoane care să facă muncă de voluntariat, nu-mi fac griji pentru dumneavoastră!

— Dar nu atât de frumoase ca dumneavoastră!

— Dar poate bucătărese mai bune.

În timpul cinei, conversaţia urmă acelaşi ton glumeţ, spre marea uşurare a lui Laurie care se temuse că toată seara era compromisă.

— Friptura este un deliciu! spuse Miguel. Ar trebui să deschideţi un restaurant.

— Meniul ar fi foarte sărac. Nu cunosc decât vreo două sau trei reţete.

— Atâta tot?

— Dar am alte talente!

Laurie regreta deja că pronunţase aceste cuvinte. Dar era prea târziu. Miguel o privea fără să scoată un cuvânt, dar expresia feţei lui era mai mult decât grăitoare, iar inima lui Laurie începu să bată cu putere.

— Nu peste mult timp vă veţi întoarce în Statele Unite, spuse Miguel cu vocea gâtuită de emoţie. Ce repede trece timpul!

— Da. A trecut deja o săptămână de când am sosit.

— Acest apartament nu va mai fi la fel fără dumneavoastră.

Laurie încercă să glumească.

— Veţi pierde o locatară. Şi vă veţi regăsi lucrurile.

— Mi-ar plăcea mai mult să fiţi dumneavoastră aici.

Laurie încercă din nou să glumească, deşi nu prea-i reusea.

— Când mă voi întoarce în micul meu apartament de două camere, după ce am stat aici, mă voi simţi ca într-o debara.

— Puteţi să mai rămâneţi.

— ŞI locul meu de muncă?

Cu un simplu gest, Miguel îi înlătură obiecţia. Fără să-i lase timp să vorbească, Laurie declară:

— Cine ştie? Poate că veţi veni să-mi faceţi o vizită la San Diego. Din punct de vedere istoric şi arhitectural, nu e un oraş la fel de interesant ca Ciudad de Mexico. Dar sunt unele lucruri care merită văzute!

Miguel îi prinse mâna.

— Dacă am să vin la San Diego, o voi face numai şi numai pentru dumneavoastră.

— Nu exageraţi! Sunt sigură că la o zi după plecare mea mă veţi fi uitat deja.

Laurie se ridică şi strânse masa. Cafeaua era gata şi Miguel duse platoul în salon. După câteva clipe, Laurie îşi

făcu şi ea apariţia acolo.

Aşezaţi unul lângă altul pe canapeaua de piele, îşi sorbeau cafeaua în timp ce contemplau luminile oraşului.

— Ce frumos e! spuse Laurie. Dintotdeauna mi-am dorit să am o asemenea privelişte de la fereastra apartamentului meu.

— Nu aveţi?

— Nu văd decât blocul din faţă.

— Cum e apartamentul dumneavoastră?

— Cât se poate de obişnuit.

— Descrieţi-mi-l!

— De ce?

— Pentru că vreau să-mi închipui cum arătaţi în el.

— E un apartament închiriat şi nu are nimic deosebit. În afară de fotoliul de piele al tatălui meu şi măsuţa mamei mele, pe care am ţinut să le păstrez. Pentru a mai înveseli atmosfera, am pus peste tot perne în culori foarte vii. Cam asta e!

— Cred că a fost o lovitură foarte grea pierderea părinţilor.

— Da.

Privirea tinerei se întunecă. După o clipă de tăcere, continuă:

— Mai întâi, a fost disperarea. Apoi, singurătatea. Brusc, rămăsesem singură pe lume.

Miguel o strânse la piept pentru a o îmbărbăta.

— Cred că aveţi mulţi prieteni.

— Nu-i acelaşi lucru.

Cu ochii închişi, Laurie îşi puse capul pe umărul lui Miguel.

— Dumneavoastră, care aveţi o familie, cum aţi putea înţelege deznădejdea care pusese stăpânire pe mine?

— Ba da, înţeleg. Să pierzi pe cineva drag? Ce poate fi mai îngrozitor?

— Eram foarte apropiată de părinţii mei. Ce s-ar fi ales de mine fără ei? Pe deasupra, a trebuit să mă confrunt cu o mulţime de probleme financiare pe care eram incapabilă să le rezolv.

— Nu aveaţi pe nimeni care să vă sfătuiască?

— Ba da, dar nimeni nu putea să ia decizii în locul meu. Tânăra lipsită de griji care eram s-a transformat într-un adult responsabil.

— Părinţii ar fi fost în mod cert mândri de dumneavoastră.

— Am reuşit de bine, de rău să trec peste greutăţi. Chiar dacă, la început, eram la fel de înnebunită ca în clipa în care mi s-a furat rucsacul în parcul Chapultepec. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră…

— Ce bine c-am trecut pe acolo în clipa aceea.

— V-aţi ocupat de mine ca de un copil.

— Dar să ştiţi că sentimentele mele pentru dumneavoastră nu au nimic patern în ele. Absolut nimic.

Îngândurată, Laurie aproape că nu-l auzi.

— Aici mă simt protejată. Oare de asta nu vreau să plec? Miguel îi prinse bărbia între degete.

— Sunteţi adorabilă.

Dintr-odată, Laurie îşi dădu seama că era îndrăgostită de Miguel. Îndrăgostită nebuneşte!

— Mă faceţi să-mi pierd capul, sopţi ea, atingându-i buzele. Uitând de toate inhibiţiile pe care le avusese până atunci, Laurie se abandonă în braţele lui Miguel. Acesta o acoperi cu sărutări şi cu mângâieri.

— Am. Am nevoie de dumneavoastră, bâigui ea.

— ŞI eu la fel, querida. Să nu pleci!

— Nu.

În clipa aceea, Laurie ar fi fost în stare să promită orice.

— Chiar nu veţi pleca?

— Nu, Miguel.

— Am să-ţi dau tot ce-ţi doreşti, mi amor.

— Nu vreau decât să mă iubeşti.

— Te voi trata ca pe o prinţesă, te voi acoperi de cadouri. Acest apartament va fi cuibul nostru de iubire şi.

Aceste cuvinte o aduseră pe Laurie la realitate. Cu un gest brusc, dădu la o parte mâinile cu care Miguel o înlănţuise. Tremura toată şi îşi dădea silinţa să-şi pună în ordine părul răvăsit.

— Laurie! exclamă Miguel. Ce se-ntâmplă? De ce te-ai supărat?

— Daţi-mi drumul, vă rog.

Sufletul îi fu cuprins de amărăciune. La ce se aştepta? Oare ce dorise, ce sperase? Nici ea nu ştia. Dar cuvintele lui Miguel fuseseră ca un dus rece.

În picioare, cu braţele încrucişate, Miguel o privea cu un aer acuzator.

— Îţi place jocul ăsta, nu-i aşa?

— Ce. Ce joc?

— Nu vrei decât să stârneşti dorinţa.

— Nu-i adevărat! Vă doream la fel de mult pe cât mă doreaţi şi dumneavoastră.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat?

Laurie avu nevoie de ceva timp pentru a-şi pune ordine în gânduri, înainte de a răspunde:

— Credeam că suntem parteneri egali. M-am înşelat. Dar, în timp ce eu vă ofeream afecţiunea şi tandreţea mea, dumneavoastră nu-mi ofereaţi decât avantaje.

Cu dezgust, adăugă:

— Avantaje materiale!

— Aţi crezut că vreau să vă cumpăr, nu-i aşa?

— Da.

— Ce greşeală! N-aţi înţeles nimic! Nimic! Nu doream decât să vă răsfăţ.

— Se pare că trăim pe planete diferite, murmură Laurie

cu o strângere de inimă.

— Eraţi gata să vă dăruiţi. ŞI apoi, dintr-odată, vă răzgândiţi.

Rănit în orgoliu, Miguel adăugă cu reproş în glas:

— Unde dispăruseră principiile acelea frumoase despre care tot vorbeaţi? Fără aventuri de-o noapte, parcă suna unul dintre ele, nu-i aşa?

— Aş fi plecat cu nişte amintiri de neuitat. De ce aţi stricat totul? Laurie se ridică şi-i întinse mâna.

— Adio, Miguel. Vă doresc un sfârşit de săptămână plăcut. Foarte rece, se comportă de parcă n-ar fi văzut mâna întinsă.

— Mulţumesc. Când plecaţi?

— Marţi.

— Păi. Călătorie plăcută. Aveţi suficienţi bani pentru sfârşitul şederii aici?

— Mai mulţi decât am nevoie.

Cu o voce care trăda tulburarea, Laurie repetă:

— Adio, Miguel.

— De ce adio? Putem să ne revedem luni.

După o clipă de tăcere, adăugă:

— Am o idee! Ce-ar fi să veniţi cu mine la fermă?

Luându-i mâna între ale sale, o privi cu atâta intensitate, încât simţi că e gata să accepte.

— Spuneţi da!

Cum să refuze o invitaţie atât de ispititoare, după ce totul părea terminat în urmă cu puţin timp? Laurie nu se simţea capabilă să spună nu.

— Da, Miguel. Accept, spuse în cele din urmă.

Capitolul 7

„Cum de-am putut să accept o astfel de invitaţie?” se întrebă Laurie după plecarea lui Miguel.

Această întrebare o frământă întreaga noapte. Chiar şi a doua zi dimineaţă, în timp ce se pregătea, tot asta avea în minte. Dar era prea târziu să mai refuze.

Punctual ca de obicei, Miguel veni s-o ia la ora nouă fix. Laurie îl aştepta îmbrăcată cu o pereche de pantaloni din în alb şi cu o cămaşă înflorată.

— Sper că v-aţi luat haine mai practice, spuse Miguel, în timp ce lua bagajul.

— Ce poate fi mai practic decât o pereche de pantaloni?

— O pereche de blugi ar fi mai nimerită. O să… dar v-aţi mai urcat până acum pe un cal?

— Da. Când aveam zece ani, am luat prima lecţie de echitaţie. În afară de echitaţie, ce se mai face la fermă?

— Nu mare lucru. Sper că nu vă veţi plictisi.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, nu mă plictisesc atât de uşor. Pot să stau ore întregi cu o carte în mână, la umbra unui copac.

— Aveţi ce să faceţi! De fapt, voiam să spun că nu prea ai unde să ieşi acolo. Nu există restaurante, nu există discoteci. Satul cel mai apropiat e la vreo douăzeci de kilometri distanţă.

— Atât de izolată e ferma dumneavoastră?

— Vă pare deja rău că aţi acceptat?

— Deloc. Mă întrebam numai.

Ştiind că lui Miguel nu-i place să se amestece cineva în viaţa lui privată, Laurie tăcu.

— Ce doreaţi să spuneţi?

— Oamenii. Oamenii care locuiesc acolo se simt probabil departe de toate.

— Vă referiţi la fiica mea?

— Păi, da! Rosa mi-a spus că locuieşte la fermă.

— Carlotta e foarte fericită acolo. Vă veţi da seama singură.

***

Ieşiră din oraş şi avură norocul unui drum liber. Peste câteva ore, Miguel o lua pe un drum plin de praf, mărginit de garduri de sârmă ghimpată.

— Bine aţi venit la ferma de la Tierra del Campo.

Câmpiile se întindeau pe distanţe foarte mari. Pajiştile erau pline de animale care păşteau.

— E imens! exclamă Laurie.

— Nu mai avem mult până la fermă.

Drumul era umbrit de arbori de avocado şi de manghieri. După o curbă, putură să zărească ferma. Lui Laurie i se păru că se găseşte în California văzând această imensă casă albă, înconjurată de peluze şi de flori bine îngrijite. Pe partea dreaptă, era o piscină ovală de dimensiuni olimpice. Pe partea stângă, erau două terenuri de tenis. O adevărată surpriză pentru Laurie, care se aştepta la ceva în stil rustic.

Un bărbat de o anumită vârstă ieşi să-i întâmpine. Cu cizmele lui mexicane şi cu pălăria aceea mare, păşea ţanţoş. Când văzu că stăpânul său nu e singur, se arătă foarte surprins.

— Jorge, ţi-o prezint pe domnişoara Scott. Am invitat-o să petreacă weekend-ul aici. Vrei să-i duci bagajul în camera de oaspeţi?

— Prea bine, domnule! spuse Jorje.

— Jorge are grijă de casă alături de soţia lui, Carmen şi de două ţărănci tinere, îi explică Miguel.

Cu zâmbetul pe buze, adăugă:

— Dar Carmen ţine frâiele! Lui Jorge nu-i rămâne decât să se supună.

— Sunt surprinsă! Credeam că mexicanii sunt foarte macho.

— Jorge e suficient de înţelept ca să ştie că e mai bine să n-o contrazică pe Carmen.

— Excepţia care întăreşte regula.

O fetiţă sosi alergând şi se aruncă în braţele lui Miguel.

— Tată!

Cu părul ca smoala, cu ochii negri şi cu pometii înalţi, Carlotta semăna ca două picături de apă cu tatăl ei.

O femeie cu părul alb veni după ea. Văzând-o pe Laurie, păru ca şi Jorge surprinsă, dar îl înlocui repede cu un zâmbet călduros.

— Bună ziua! Sunt Margaret Waverly.

— Guvernanta Carlottei, preciză Miguel. Margaret, ţi-o prezint pe Laurie Scott, americană ca şi tine.

Miguel o luă apoi pe Carlotta de mână şi o prezentă lui Laurie după toate regulile bunei-cuviinţe:

— Carlotta Ruiz. Domnişoara Scott.

Nici nu apucă bine Miguel să facă prezentările, că fetiţa o şi bombardă cu întrebările.

— O să petreceţi weekendul cu noi? Ştiţi să înotaţi? Dar să vă urcaţi pe un cal?

— Da, cum să nu, Carlotta, răspunse tânăra, amuzată de vioiciunea copilei.

— Atunci, o să ne plimbăm călare în după-amiaza asta, hotărî Carlotta.

După o clipă de ezitare, se întoarse spre tatăl ei.

— Se poate, nu-i aşa?

— Sper că da. Dar lasă-i domnişoarei Scott timpul de a-şi desface bagajele şi de a vizita ferma.

La capătul unei poteci apăru o ceată de copii. În depărtare, se puteau vedea mai multe ferme, precum şi numeroase grajduri.

— Vii, Carlotta? strigă un băieţel. Te aşteptăm de-atâta

timp!

— Trebuie să mă duc să mă joc de-a războiul stelelor cu ei, spuse Carlotta pe un ton plin de importanţă.

— Du-te la prietenii tăi, draga mea, spuse Miguel zâmbind.

— Pe curând! O să-mi dai cadoul când mă voi întoarce. Văzându-l pe Miguel cum tresare, Margaret Waverly îşi dădu seama că nu-i adusese nimic fiicei sale.

— Nu e nevoie să-i aduceţi în fiecare săptămână câte ceva.

— O, Doamne! Cum de am putut să uit?

— Carlotta are destule jucării.

— Ăsta nu-i un motiv. Hotărât lucru, nu prea sunt în apele mele în clipa asta. Haide, Laurie, să vă arăt camera.

Pe urmele lui, Laurie traversă un hol de intrare şi spuse:

— Carlotta e adorabilă.

— Da, aşa e! întări Miguel, cu emoţie în glas.

— Şi e mai plăcut pentru ea să trăiască aici.

— Mai bine decât la Mexico? Anul viitor, va trebui să vină să stea cu mine în oraş.

— Din cauza studiilor?

— Da. Margaret Waverly e o excelentă guvernantă, dar Carlotta trebuie să meargă la scoală.

— Nici aici nu duce lipsă de prieteni.

— E un noroc. Sunt copiii angajaţilor.

După ce deschise o uşă, Miguel dispăru spunând:

— Aceasta e camera dumneavoastră. Dacă aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi în camera alăturată.

O lăsă să se acomodeze cu încăperea. Un pat mare cu baldachin trona în mijlocul camerei mobilate cu fotolii confortabile şi cu un dulap vechi. Pe parchetul ceruit erau presărate covoraşe albe făcute manual... Laurie îşi aruncă privirea în baie, după care începu să-şi desfacă bagajul.

În fundul valizei, descoperi un pacheţel, care o făcu să

exclame:

— Iată soluţia la problema lui Miguel!

Fără să mai stea pe gânduri, Laurie se duse şi bătu la uşa alăturată. Când Miguel apăru în faţa ei cu bustul gol, făcu un pas înapoi.

— Îmi cer scuze. Am să vin mai târziu.

— Lăsaţi complezenţa. Spuneţi-mi de ce aţi venit?

Laurie îi întinse un pachet.

— N-are de ce să vă mai pară rău pentru că aţi uitat să-i luaţi un cadou Carlottei. I-am adus eu unul.

— Ce e?

— O păpuşă în costum ţărănesc. Am ieşit foarte devreme în oraş ca s-o cumpăr.

— V-aţi gândit la asta?

— Doar nu veneam cu mâinile goale, nu?

Miguel o privi gânditor.

— În cazul ăsta, trebuie să-i daţi cadoul singură.

— Ba nu! Carlotta va fi mai fericită dacă i-l veţi oferi dumneavoastră

— Să ştiţi că sunteţi o persoană bună la suflet, spuse Miguel, luând-o de mijloc. Să vă gândiţi la asta.

— După tot ce aţi făcut pentru mine, măcar atât să fac şi eu.

Miguel o strânse la piept.

— Nu-mi datoraţi absolut nimic. Eu vă sunt îndatorat.

— Pentru această păpuşă?

— Pentru mult mai mult de-atât.

— Îţi mulţumesc, Laurie. Îţi mulţumesc că m-ai făcut să mă simt din nou tulburat, atunci când nu credeam că mai e cu putinţă. Ca şi pentru fiecare zi pe care ai transformat-o în sărbătoare.

Profund mişcată, Laurie îngăimă:

— Sunteţi. Sunteţi foarte poetic. Eu…

Se auzi un zgomot de paşi pe hol, iar Miguel se opri când

îl văzu pe Jorge.

— Domnule, Carmen vrea să ştie ce vreţi să serviţi la cină?

— Să hotărască ea!

— Prea bine, domnule!

Ochii lui Jorge trădau curiozitatea. De aceea, îi fu foarte greu să se îndepărteze.

— Oare ce va crede? exclamă Laurie. Mă simt îngrozitor.

— E ultimul lucru la care m-aş putea gândi acum, sopţi Miguel, luând-o din nou în braţe.

Laurie se eliberă din strânsoarea lui.

— Poate că e mai bine să mă pregătesc, dacă trebuie să ne plimbăm cu caii.

— De îndată ce sunteţi gata, mă găsiţi afară.

Nu peste mult timp, Laurie coborî. Miguel, aşezat la umbra unui parasol, studia un dosar. De îndată ce o zări, îl închise. Carlotta venea fugind spre ei.

— Am cerut să fie înşeuaţi caii, spuse fetiţa, cu respiraţia tăiată. După zece minute, plecau toţi în şir indian. Călare pe un armăsar negru, Miguel deschidea cortegiul, urmat de Laurie, căreia rândaşul îi dăduse o iapă foarte blândă. Cât despre Carlotta, venea după ei, călare pe un ponei.

— E minunat! exclamă Laurie, trăgând adânc aer în piept. La început, mi-a fost teamă, deoarece n-am mai călărit de cinci ani. Dar echitaţia e ca mersul cu bicicleta. Nu se uită!

— Alergăm până la stejarul ăla mare? strigă fetiţa.

Fără să mai aştepte un răspuns din partea lor, plecă în galop. Fără a vorbi între ei, cei doi îşi ţinură caii în frâu, pentru a-i lăsa Carlottei plăcerea de a ajunge prima.

— Am câştigat! Am câştigat!

Miguel îşi lăsă calul s-o ia la goană şi în câteva clipe era deja sub stejarul cel mare. În schimb, iapa lui Laurie refuza cu obstinaţie să mărească viteza.

— Calul meu de-abia merge, dar al dumneavoastră e rapid ca vântul. Am să mă gândesc de două ori înainte de a mă lua la întrecere cu dumneavoastră!

— Aveţi dreptate! Cei care mi-au lansat provocări, o regretă şi acum.

— Pentru că sunteţi invincibil? La echitaţie, ca şi în viaţă? Miguel nu răspunse, iar lui Laurie îi veniră în minte vorbele lui Carlos. Nu, Miguel nu era invincibil.

Străbătură întreaga pădure în galop uşor şi ajunseră într-o poiană. Acolo, se dădură jos de pe cai.

— Venim adesea aici pentru câte un picnic, declară Carlotta. Acum nu am adus decât limonadă şi biscuiţi. Vă e sete, domnişoară?

— Puţin.

Miguel deschise geanta pe care o avea legată de să şi scoase un termos şi câteva pachete cu biscuiţi. De obicei, Laurie evita pe cât putea băuturile îndulcite, dar limonada aceea i se păru delicioasă.

Aşezată pe iarbă, Carlotta se uita la Laurie cu un aer intrigat.

— Aveţi copii? întrebă ea emoţionată.

— Nu, nu sunt căsătorită.

— N-are importanţă asta. Sora lui Juan are un copil, dar n-are soţ.

— E adevărat. Se mai întâmplă şi lucruri de genul ăsta, îi replică Laurie.

— Cum se procedează pentru a avea un copil?

Din ce în ce mai stânjenită, Laurie îl imploră din priviri pe Miguel s-o ajute, dar acesta de-abia se stăpânea să nu pufnească în râs.

— Carmen spune că pot fi cumpăraţi de la magazin, continuă fetiţa. Nu cred asta. Am fost deseori cu mătusa Rosa la cumpărături, dar n-am văzut niciodată bebeluşi de vânzare.

— Poate nu te-a dus în raionul specializat? sugeră Miguel.

— Nu există un raion specializat, decretă Carlotta.

Întorcându-se spre Laurie, adăugă:

— Sunt prea mare să mi se spună fel de fel de poveşti. Anul viitor, mă duc la şcoală.

Apoi plecă ţopăind şi se duse să culeagă flori.

— Îi va prinde bine mersul la şcoală. Aici, trăieşte pe un tărâm al viselor.

— Dacă vă simţiţi în stare să-i răspundeţi la întrebări, nu ezitaţi să o faceţi.

— Lucrul acesta nu-l poate face o străină. Ei.

„Mama ei”, fu cât pe ce să spună.

Miguel înţelese şi, dând din cap în semn că a înţeles, murmură:

— Aşa e.

Neobosită, Carlotta se îndrepta din nou spre ei.

— Putem să mergem la pârâu?

Nu departe de locul în care se aflau se auzea susurul unei ape.

— Când eram mică, adunam pietricele ca acelea, spuse ea arătându-le pe cele de pe fundul apei.

— A, da! Şi ce făceaţi cu ele?

— Le pictam.

— Chiar aşa? Am acuarele acasă. Când ne vom întoarce, îmi veţi arăta cum procedaţi?

— Cu plăcere.

Încântată că are o ocupaţie nouă, fetiţa începu să strângă pietricele ceva mai mari.

— Ştiţi o mulţime de lucruri, şopti Miguel.

Cu vârful degetelor, îi atinse uşor conturul buzelor. Această mângâiere abia perceptibilă îi trezi lui Laurie dorinţa.

— Laurie, eu…

Miguel nu avu timp să spună mai mult: Carlotta se

întorcea cu mâinile şi buzunarele pline de pietricele.

— Poţi să le pui în geanta ta, te rog?

— Desigur, draga mea.

Nu mult după aceea, plecară. Când ajunseră la conac, Laurie lăsă să-i scape un suspin de uşurare, deoarece tot drumul se simţise deselată. Expresia de pe faţa ei nu-i scăpă lui Miguel.

— Totul e în regulă? întrebă el cu solicitudine.

— Da.

— Acum, o să pictăm pietricelele! strigă Carlotta.

Lasă-i invitatei noastre răgazul să se odihnească, draga mea.

Laurie aprobă tacit. Fiecare mişcare a corpului o durea, iar în clipa aceea nu-şi dorea nimic altceva decât o baie fierbinte.

— Obosită? întrebă Miguel.

— Deloc!

— Dureri de spate?

Zâmbind silit, îşi dădu capul pe spate şi spuse:

— Ce idee!

Carlotta se duse la guvernantă, iar Laurie se îndreptă spre camera ei însoţită de Miguel. În pragul uşii, acesta o opri.

— Laurie.

— Da?

Drept răspuns, o luă în braţe şi o sărută cu pasiune. Când o strânse la piept, Laurie lăsă să-i scape un geamăt de durere.

— V-am rănit? întrebă el cu uimire în glas.

— Nu dumneavoastră, ei…

Un zâmbet se ivi pe chipul lui Miguel.

— Aşa deci! În pofida negărilor, se pare că muşchii se resimt după plimbarea făcută.

— Puţin! Doar puţin!

Miguel o duse înăuntru aproape cu forţa. După ce închise uşa, îi porunci:

— Dezbrăcaţi-vă.

— Miguel!

— Nu vă fie teamă, intenţiile mele sunt onorabile. Am să vă fac un masaj, iar după aceea veţi face o baie foarte fierbinte.

— O baie e de ajuns.

— Nu mai comentaţi atâta! Dacă refuzaţi, vă veţi căi. Mâine veţi merge atât de cocoşată că nu vă veţi mai putea mişca.

— Un masaj îmi va face mai mult rău decât bine.

— Nu vreau să mai aud nimic! Dezbrăcaţi-vă!

Laurie cedă până la urmă şi se duse în baie să se schimbe. Când se întoarse, purta un caftan foarte amplu.

Miguel se uită la ea cu dezaprobare.

— Cum o să mă descurc aşa?

Ridicând din umeri, adăugă:

— Până la urmă, dacă asta vreţi. Întindeţi-vă pe burtă…

Laurie făcu întocmai, iar Miguel începu s-o maseze.

— Ce încordată sunteţi!

— Aşa e!

„Iar apropierea de dumneavoastră nu usurează deloc situaţia”, îşi spuse tânăra în sinea ei. Încetul cu încetul, se mai relaxă.

— Ce bine e.

— Vedeţi!

Mişcările lui Miguel se încetiniră. Masajul deveni mai lent, aproape senzual. Laurie ar fi trebuit să se ridice şi să pună capăt acestei scene, dar îi lipsi curajul. Simţindu-se din ce în ce mai bine, scoase un suspin de mulţumire.

— În curând, querida, vei fi a mea, murmură Miguel.

Laurie nu protestă. Aceasta era cea mai fierbinte dorinţă a ei.

Chiar în clipa aceea, cineva bătu la uşă.

— Domnişoară! Sunteţi gata? strigă Carlotta.

Cei doi se ridicară, în acelaşi timp.

— O clipă, Carlotta! spuse tânăra. Îngrozită, se uită în jurul ei.

— Nu trebuie să vă găsească aici!

Miguel o sărută.

— Niciun pericol.

În clipa următoare, dispăru prin uşa-fereastră care dădea spre un patio. Abia atunci Laurie se duse să deschidă.

— Nu v-aţi îmbrăcat? exclamă Carlotta, dezamăgită.

Miguel apăru la uşa camerei sale.

— Carlotta, vino la mine! Am o surpriză pentru tine.

Fetiţa nu se lăsă rugată.

— O surpriză? Grozav! Vin imediat.

După puţin timp, Laurie îi regăsi aşezaţi pe marginea piscinei. Fetiţa se aruncă de gâtul ei.

— Mulţumesc pentru păpuşă.

Laurie n-avu timp să spună nimic.

— I-am spus Carlottei că dumneavoastră aţi ales-o, declară Miguel. În felul acesta, toată lumea e mulţumită!

— Ştiţi cum am să-i spun noii mele păpuşi? exclamă Carlotta. Domnişoara Scott!

— De ce nu, Laurie? Mie poţi să-mi spui tot aşa.

— Îmi permiteţi? exclamă fetiţa, încântată.

Între timp, apăru guvernanta care, după ce-i admiră păpuşa, spuse:

— Poate că ar trebui să iau masa diseară cu Carlotta, pentru a nu vă deranja.

Guvernanta nu era deloc încântată de o asemenea perspectivă, iar lui Laurie nu-i fu greu să-şi dea seama că vizitele săptămânale ale lui Miguel erau o adevărată sărbătoare pentru această femeie care trăia izolată la un conac, la ţară, şi neavând drept companie decât pe o fetiţă

şi nişte servitori.

Miguel păru că gândeşte la fel, de vreme ce spuse:

— Sper că nu, declară el cu afecţiune. Ne-ar părea cu adevărat rău dacă n-aţi putea să luaţi cina cu noi.

Chipul lui Margaret Waverly se lumină.

— În cazul acesta, cu plăcere!

După plecarea guvernantei, Laurie remarcă:

— Sunteţi foarte sensibil la reacţiile celorlalţi. Şi ce suflet mare aveţi!

— Vă îndoiaţi de asta?

— Nu tocmai. Sunt foarte bucuroasă că am venit aici. Comportamentul pe care-l aveţi faţă de Carlotta mi-a permis să vă văd sub o altă lumină.

— Carlotta? Acest copil e toată viaţa mea.

— V-aţi adaptat uşor acestei ţări? o întrebă Laurie pe Margaret Waverly la terminarea mesei.

— N-am avut nicio problemă. Sunt ceva ani de când eu şi cu soţul meu ne-am stabilit aici. După moartea lui, am încercat să-mi ocup timpul. Ador copiii. Şi iată!

— Conacul nu vi se pare prea izolat?

— Anul viitor, când Carlotta va merge la scoală, doamna Waverly va veni cu noi în capitală, spuse Miguel.

— Cel puţin, pentru o anumită perioadă de timp, răspunse aceasta.

— Doar nu vreţi să ne părăsiţi? întrebă Miguel cu nelinişte în glas.

— Nu. Dar într-o bună zi vă veţi căsători.

Margaret Waverly îi zâmbi cu subînţeles lui Laurie, după care continuă:

— … şi atunci Carlotta nu va mai avea nevoie de mine.

— Ştiţi foarte bine că faceţi parte din familie, spuse Miguel. Sper că veţi rămâne pentru totdeauna cu noi.

Această declaraţie o duru pe Laurie. Dacă vorbea aşa, era pentru că nu avea nicio intenţie să se căsătorească, se

gândi ea cu părere de rău.

Când ajunse în camera ei, Laurie îşi puse pe ea o cămaşă de noapte şi luă o carte în mână. Dar noaptea era atât de frumoasă, încât ieşi să se plimbe puţin. Parfumul florilor era îmbătător, iar pe cerul plin de stele luna în creştere scălda peisajul într-o lumină argintie.

— O sirenă în noapte., murmură Miguel.

Laurie tresări.

— M-aţi speriat.

— Iar dumneavoastră mă înnebuniţi. Ce faceţi afară înveşmântată atât de diafan? De ce sunteţi atât de provocatoare?

Tânăra roşi. Cămaşa ei de noapte era, într-adevăr, aproape transparentă. Dar nu se aştepta să-l întâlnească pe Miguel afară atât de târziu.

— Nu încerc să fiu provocatoare. Am ieşit pentru că e o noapte atât de frumoasă.

— Frumoasă? Ca dumneavoastră.

Luând-o în braţe, reluă:

— Da, sunteţi frumoasă, Laurie.

Se sărutară cu pasiune. Uitând de toate hotărârile pe care le luase, Laurie se lăsa pradă sărutărilor pătimaşe ale lui Miguel, mângâierilor sale.

Dintr-odată, în încăperea alăturată celei a lui Miguel, se prăbuşi ceva cu un zgomot puternic, iar Margaret Waverly lăsă să-i scape o exclamaţie de consternare.

Laurie tresări. Iar Miguel scrâşni din dinţi.

— Nicio clipă de pace!

După ce spuse aceste vorbe, încercă s-o ducă pe Laurie înăuntru, dar tânăra rezistă.

— Nu, Miguel! Nu acum, şopti ea. Să nu forţăm norocul. Ceva face să fim mereu deranjaţi. Fie Jorge, fie Carlotta, iar acum doamna Waverly.

— Aşa e! Nu poţi fi liniştit aici.

Sărutându-i mâna, Miguel şopti suspinând:
— Răbdare, querida. Va veni şi ziua noastră.

Capitolul 8

Restul weekend-ului trecu, din păcate, foarte repede.

— Vei veni şi săptămâna viitoare? întrebă Carlotta

Emoţionată, Laurie o strânse în braţe.

— Mi-aş dori să mai vin. Dar trebuie să mă întorc marţi în Statele Unite.

— Atunci, n-am să te mai văd niciodată? exclamă Carlotta cu disperare.

— Nu se ştie. Ce-ar fi să vii să-mi faci o vizită cu tatăl tău în California?

Carlotta bătu din palme.

— O, da! Spune da, tată!

— O să vedem, spuse Miguel, fără să-i promită nimic. Pe sâmbăta viitoare, draga mea.

În timp ce se îndreptau spre Mexico, Miguel remarcă:

— Aţi reuşit s-o îmblânziţi pe Carlotta.

— N-a fost chiar atât de greu, e atât de drăguţă.

— E pentru prima oară când o văd atât de afectuoasă cu o persoană pe care nu o cunoaşte.

— Probabil că e vorba de atracţia pentru nou. Pesemne că sunt puţini vizitatori pe la conac.

— Carlotta vine adesea în capitală.

— Şi reuşeşte să se adapteze oraşului?

— Fără nicio problemă.

Laurie îşi stăpâni cu mare greutate un oftat, văzând profilat pe geamul maşinii chipul lui Miguel.

— Ce reuşit a fost acest sfârşit de săptămână! Un sfârşit de vacanţă perfect.

— Sfârşit? Doar n-o să plecaţi marţi?

— Mi-am rezervat deja biletul de avion.

— Rămâneţi măcar până duminică. Vom avea toată săptămâna numai pentru noi doi.

Lui Laurie începu să-i bată inima cu putere. Toată

săptămâna numai pentru ei doi. Dar, fie că mai stătea o zi sau o săptămână, tot trebuia să se întoarcă la San Diego. Cu amintiri minunate. Şi o inimă frântă.

— Încă o săptămână, Laurie

Vocea raţiunii îi spunea că trebuie să refuze, dar pentru asta ar fi avut nevoie de un curaj supraomenesc.

— Dacă ţineţi neapărat.

Pentru o clipă, Miguel o atinse cu mâna.

— Nu vei regreta, querida.

Nu peste mult timp ajunseră la destinaţie, iar Laurie fu foarte surprinsă când văzu că Miguel nu o însoţeşte decât până la lift.

— Mâine am o întâlnire cu nişte clienţi argentinieni. Vin să se întâlnească special cu mine şi va trebui să stau toată ziua cu ei. Dar ziua de marţi vă va fi dedicată în întregime.

— Nici nu mă gândeam să petreceţi toată săptămâna cu mine!

— Totuşi, pentru asta v-am rugat să vă prelungiţi sederea.

Miguel îi prinse bărbia între palme.

— Ce frumoasă sunteţi. Să vă odihniţi. Pe marţi!

Spunând acestea, se îndepărtă, fără să privească în urmă.

Laurie nu mai înţelegea nimic. La conac, Miguel părea atât de grăbit! Dar erau deranjaţi în fiecare clipă. Acum, când aveau tot timpul la dispoziţie, oare de unde venea această răceală? Singura explicaţie pe care o găsi Laurie acestui comportament ciudat era că Miguel e gelos pe afecţiunea pe care i-o purta Carlotta.

***

A doua zi dimineaţă, soneria telefonului o trezi din somn. Cum se dezmetici, se duse repede să răspundă.

— Miguel?

Din păcate, nu era decât Rosa.

— Unde-aţi fost? Am încercat tot weekend-ul să dau de dumneavoastră.

— Nu v-a spus Miguel că am fost la conac?

Rosa rămase mută de uimire.

— Era şi Carlotta acolo?

— Desigur. Ce fetiţă adorabilă!

— E pentru prima dată când Miguel se duce cu o femeie la conac! Sunteţi conştientă de asta? Asta arată că ţine la dumneavoastră.

„Nu şi acum”, se gândi Laurie cu amărăciune. „Mă gândeam că fata ne va apropia, dar s-a produs exact contrariul”.

Brusc, Rosa izbucni în râs.

— Uite! v-aţi găsit un soţ mexican!

— Rosa! Aveţi o imaginaţie debordantă!

— Sunteţi îndrăgostită de Miguel? Oricum, trebuie să fii orb să nu vezi că sunteţi atraşi unul de altul.

— Fratele dumneavoastră e încântător şi orice femeie ar fi încântată să fie obiectul atenţiilor lui. Dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu are nicio intenţie de a se căsători.

— Dar v-a dus la conac!

— Un sfârşit de săptămână petrecut la conac nu e o cerere în căsătorie. Şi am impresia că lui Miguel nu-i prea merge la suflet faptul că m-am împrietenit cu fiica lui. La întoarcere, era gânditor, îndepărtat. Bizar, ce mai! Când am ajuns la Mexico, m-a lăsat baltă, ca şi cum prezenţa mea îl apăsa.

Rosa începu din nou să râdă.

— Îl recunosc foarte bine pe fratele meu în descrierea pe care o faceţi. Lui Miguel îi e teamă de neprevăzut. Şi când intervin evenimente independente de voinţa lui, nu ştie cum să reacţioneze. Apărând pe neaşteptate în viaţa lui, i-

aţi pus toate certitudinile la îndoială. Acum, fratele meu are nevoie de o anume perioadă de timp pentru a analiza situaţia şi a lua deciziile care se impun.

Demonstraţia pe care i-o făcu Rosa o lăsă pe Laurie sceptică.

— Poate.

— V-aţi schimbat data plecării?

— Da. Voi rămâne până duminică.

— Formidabil! Ne putem vedea? Dacă nu vă petreceţi tot timpul cu Miguel. Când sunteţi mai liberă?

— Astăzi. Miguel e toată ziua ocupat cu afacerile.

— Luăm masa împreună?

— Cu plăcere.

Laurie petrecu majoritatea zilei în compania Rosei. În câteva zile, aceasta se transformase.

— Cum să vă mulţumesc? Graţie sfatului pe care mi l-aţi dat, m-am schimbat. Statul degeaba era îngrozitor.

Rosa îşi folosea toată energia pentru a face faţă noilor sale responsabilităţi, iar asta o făcea strălucitoare.

După ce se despărţi de Rosa, Laurie hoinări prin oraş înainte de a se întoarce în parcul Chapultepec.

Perspectiva de a sta departe de Miguel în seara aceea o făcea să nu se simtă deloc în apele ei. Oare clienţii aceia erau atât de acaparatori? Nu numai ziua, ci şi noaptea.

Zâmbetul îi reveni pe buze când sună telefonul. Dar nu auzi vocea lui Miguel, ci pe cea a lui Carlos.

— Vă găsesc în cele din urmă! Unde aţi dispărut?

Laurie nu consideră că trebuia să-i ascundă adevărul.

— Mi-am petrecut weekend-ul cu Miguel Ruiz la conacul lui de la ţară.

Carlos avu aceeaşi reacţie ca Rosa.

— Aţi cunoscut-o pe Carlotta?

— Da.

— În ce calitate v-a prezentat Miguel?

— Ce întrebare! Ca pe un oaspete, evident.

— Şi Carlotta. Trebuie să-mi povestiţi totul, dar nu la telefon. Luăm masa împreună, diseară?

Primul impuls al lui Laurie fu să-l refuze, dar până la urmă acceptă. La ce bun să-şi petreacă seara singură? Poate ieşirea în oraş îi va mai schimba starea de spirit. Şi măcar nu se va mai gândi la Miguel.

Ce greşeală! Cum să-l alunge pe Miguel din gândurile ei de vreme ce, de la începutul până la sfârşitul mesei, Carlos n-a vorbit decât despre el şi despre Carlotta?

Era evident că încerca să afle cât mai multe despre acest subiect. Lui Laurie nu-i fu greu să-şi dea seama unde voia să ajungă.

— Dacă încercaţi să-i faceţi rău lui Miguel atacând-o pe Carlotta, veţi avea probleme.

— Ce tot spuneţi acolo? Nu sunt răzbunător.

— Atunci, de ce-mi puneţi atâtea întrebări despre Carlotta?

— Din simplă curiozitate.

Laurie era în continuare sceptică.

— Chiar vreţi să ştiţi cu cine seamănă Carlotta?

— Evident.

— Cu tatăl ei.

Ştiind că nu va obţine mai nimic de la el, Laurie evită să-i mai pună întrebări despre mama copilului. Totuşi, nu curiozitatea îi lipsea!

După cină, Carlos îi propuse să meargă undeva să danseze. Dar Laurie nu dorea să mai prelungească seara. Pentru că ajunsese să-l cunoască mai bine, îl considera plictisitor, chiar insipid. Pretextând că e obosită, vru să se întoarcă.

Văzând că acesta dorea s-o conducă până sus, Laurie vru să-l facă să renunţe.

— Un gentleman trebuie să conducă o femeie până la

uşă, spuse el pe un ton care nu admitea împotrivirea.

— Un gentleman?

Vocea aceasta fu ca o lovitură de bici. Laurie tresări şi, când se întoarse, se găsi în faţa lui Miguel.

— Bravo! spuse el, privind-o cu dispreţ. Cu individul ăsta v-aţi petrecut timpul?

— Te sperie competiţia, Miguel? îl întrebă Carlos cu răutate.

— A fost prima şi ultima dată când ai ieşit cu Laurie. Ai înţeles?

— Dragule, am mai ieşit împreună.

Miguel o privi pe tânără, nevenindu-i să creadă.

— E adevărat? Vă vedeţi pe ascuns?

— Am băut ceva împreună într-una din zilele trecute, admise Laurie. Dar nu pe ascuns!

— Şi de ce nu mi-aţi spus nimic?

O trata ca pe o criminală. Şocată, Laurie ripostă:

— Sunt liberă să ies cu cine vreau!

Miguel n-o mai asculta. Îl luă pe Carlos de gulerul cămăşii, scuturându-l cu putere.

— Nu vreau să te mai văd prin preajma lui Laurie. N-ai făcut suficient de mult rău? Dacă aflu că…

— Mă ameninţi?

— Afară! porunci Miguel, împingându-l pe Carlos cu atâta furie, încât fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Afară, că nu ştiu ce am să-ţi fac.

— Mă ameninţi, cum să nu! repetă Carlos. Ar fi în stare să mă omoare.

— Pentru un om ca tine, moartea ar fi o pedeapsă prea blândă. Ar trebui să fii torturat zile întregi şi…

Laurie scoase un ţipăt de indignare. Miguel se întoarse spre ea, iar Carlos profită de acest moment pentru a-şi lua tălpăşiţa.

— Ei bine, puteţi fi mândru de dumneavoastră! exclamă

Laurie.

Fără să scoată un cuvânt, Miguel o luă de braţ şi o împinse în lift.

— Daţi-mi drumul! Cum îndrăzniţi să vă purtaţi astfel cu mine? Sunt liberă să ies cu cine vreau şi…

— Nu cu el.

Liftul se opri şi uşile se deschiseră. Miguel o duse cu forţa pe Laurie înăuntru.

— E incredibil! strigă ea. Eu…

— Ţineţi atâta la Carlos?

— Nici vorbă!

— Atunci, de unde indignarea asta?

— Carlos mă conducea acasă. Nu aveţi dreptul de a…

— Vă conducea la mine acasă. Şi cum se termina seara? Aluzia era străvezie. Aşadar, bărbatul pe care-l iubea nu avea încredere în ea? Abătută, Laurie îşi plecă privirea.

— Răspundeţi-mi!

— La ce bun de vreme ce oricum nu mă veţi crede? Gelozia vă orbeşte. Veţi fi toată viaţa gelos pe Carlos?

— Eu, gelos pe Carlos?

— Cunosc toată povestea. Mi-a spus-o Carlos.

— Ce v-a spus?

— Mi-a vorbit despre femeia de care eraţi amândoi îndrăgostiţi. Cea care v-a abandonat în ajunul.

Incapabilă să continue, Laurie se întrerupse. Dar Miguel, care n-avea deloc intenţia s-o lase în pace, o obligă să continue.

— Aşa deci, eram îndrăgostit de o femeie care m-a părăsit? Presupun că pentru a fugi cu el?

— De ce să mai vorbim despre această dramă? Nu serveşte la nimic. Vă face numai să suferiţi. E evident că încă o mai iubiţi.

Miguel scrâşni din dinţi cu furie.

— Odios personaj! Abominabil mincinos! L-aţi crezut?

— Înţeleg că îl consideraţi responsabil pentru moartea acestei femei, dar…

— Aş vrea să-mi spuneţi pe îndelete tot ce v-a spus Carlos. Laurie se conformă cererii lui. Chiar dacă nu înţelegea de ce dorea Miguel să retrăiască acele amintiri teribile.

— Asta-i tot? întrebă el când Laurie termină.

— Aşezaţi-vă. În faţa dezvăluirilor pe care mi le-aţi făcut, nu pot să mai tac. Trebuie să restabilim adevărul. Exista, într-adevăr, o femeie. O tânără, mai degrabă, căci nu avea mai mult de optsprezece ani. Angela… Foarte frumoasă, foarte ocrotită de familia ei. Trăia într-o lume care nu avea de-a face cu realitatea. Răutatea, urâţenia, defăimarea? Angela nu ştia că exista şi aşa ceva. Într-o bună zi a apărut Carlos. Fermecat de frumuseţea Angelei o copleşeşte cu cadouri şi o duce la numeroase serbări şi recepţii. Angela, subjugată, a crezut că a descoperit iubirea şi s-a lăsat sedusă, convinsă că o va lua în căsătorie. Dar când a aflat că e însărcinată, Carlos a râs. Atunci, Angela şi-a pierdut bucuria de a trăi.

Cu faţa crispată de durere, Miguel îşi întoarse privirea.

— Angela a murit la naşterea copilului, spuse el, aproape fără glas. Înainte de a muri, m-a pus să jur că am să-i cresc copilul ca şi când ar fi al meu. Şi să-i spun Carlotta.

— Carlotta, repetă Laurie cu ochii plini de lacrimi. Şi Angela?

— Era sora mea.

— Carlos e un monstru, nu-i aşa?

Lui Carlos îi place să-i distrugă şi să-i murdărească pe toţi cei din jurul lui. De obicei, îşi alege victimele printre cei slabi.

— Aţi avut dreptate să-l aduceţi la ruină!

— S-a ruinat singur. Era un foarte prost administrator. Ar fi trebuit să declare falimentul, dacă fratele lui mai mic n-ar

fi venit să-mi ceară ajutorul.

— Şi aţi acceptat cu condiţia ca fratele lui să nu mai facă parte din consiliul de administraţie, nu-i aşa?

— Familia sa îl exclusese deja de la conducerea societăţii. Nu a fost prea greu pentru a aduce întreprinderea pe linia de plutire. A fost de-ajuns să le împrumut nişte bani şi să-l deleg pe unul dintre administratorii mei să se ocupe de reorganizarea întreprinderii.

— Aţi făcut un astfel de serviciu familiei unui om care v-a făcut atâta rău?

— El e oaia neagră a familiei, restul sunt oameni respectabili.

— Carlotta ştie că nu sunteţi tatăl ei adevărat?

— Ba sunt, am adoptat-o legal.

— Pare foarte fericită, spuse Laurie gânditoare.

— Atât cât poate fi o fetiţă fără mamă.

După ce stătu puţin pe gânduri, Miguel adăugă, oarecum jenat:

— Ştiu că ar fi trebuit să mă căsătoresc. Din păcate pentru mine, n-am găsit femeia ideală. Ştiţi, nu te poţi îndrăgosti la comandă.

— Nu trebuie să vă justificaţi. Acum înţeleg totul şi vă admir.

— Pentru că am adoptat-o pe Carlotta? Dar e o plăcere să mă ocup de acest copil, nu o povară!

Laurie, care dorea să obţină un răspuns la toate întrebările care o frământau, zise:

— De ce aţi plecat aseară atât de repede?

Miguel scoase un oftat.

— Cum să explic? Simţeam nevoia să-mi pun ordine în gânduri. Când sunt alături de dumneavoastră, sunt incapabil să gândesc limpede

— Să înţeleg că ţineţi puţin la mine?

— Sunteţi adorabilă. Iar între noi există o atracţie de

netăgăduit, spuse Miguel luând-o în braţe.

— Aşa e, spuse şi Laurie, ca un ecou.

Buzele li se întâlniră într-un sărut pătimaş. Miguel spuse:

— Când v-am văzut în compania lui Carlos, am… am crezut că înnebunesc.

— Am luat masa împreună! Nimic altceva.

— Îl cunosc pe Carlos. Te poţi aştepta la orice de la un individ ca el.

— Ar fi trebuit să aveţi încredere în mine. Doar mă cunoaşteţi.

— Nu destul! Dar vreau să ştiu totul.

Părându-i-se că Miguel mai păstrează o umbră de reticenţă, Laurie insistă:

— Nu aveţi încredere în mine?

— În Carlos nu am încredere. Să se întoarcă pentru a face pace? Ei, aş! Vrea sigur ceva! Ce? Habar n-am şi nu m-ar mira să se servească de dumneavoastră pentru a obţine ce-şi doreşte.

Lui Miguel i se întunecă faţa.

— Fii cu ochii-n patru, querida. Carlos minte foarte frumos.

— Nu vă fie teamă! Ştiu la ce să mă aştept din partea lui. Şi nu va mai îndrăzni să se apropie de mine dacă.

Laurie schiţă un zâmbet, înainte de a adăuga:

— Dacă sunteţi alături de mine.

— Zi şi noapte?

Tânăra nu răspunse, dar expresia feţei ei era mai mult decât grăitoare. Îl iubea pe acest bărbat. Cu trup şi suflet. Oare să iubeşti nu înseamnă să te dăruieşti?

Miguel o ridică în braţe şi o duse la el în cameră.

— Mi amor, spuse Miguel cu emoţie. Am impresia că trăiesc un vis. Ştiam că pentru noi totul va fi minunat.

Sărutând-o tandru, adăugă:

— Iar ăsta nu e decât începutul!

Capitolul 9

Când Laurie se trezi a doua zi dimineaţă, soarele scălda oraşul într-o lumină aurie. Iar ea era singură în patul acela mare.

— Bună dimineaţa! îi şopti Miguel.

Zâmbind maliţios, puse un platou pe genunchii lui Laurie – o sticlă de şampanie, două pahare de cristal. Uimită, tânăra nu ştia ce să spună. Apoi, fu cuprinsă de amărăciune. Şampanie la micul dejun. Oare câtor altor femei le oferise această surpriză? în aceeaşi cameră? După o noapte de dragoste?

Lui Miguel îi dispăru zâmbetul de pe buze când văzu expresia de pe faţa lui Laurie.

— Nu trebuie să bei dacă nu vrei, mi amor. Vrei o cafea? Sau poate ceai? Spune-mi ce vrei şi-ţi voi aduce.

— Şampania îmi convine.

Ştia foarte bine în ajun la ce se înhăma. Miguel nu o lăsase să-şi facă speranţe. Pentru el era o vorbă de o simplă aventură.

— De ce ai faţa asta crispată? Îţi pare rău?

— Deloc.

— Ai ceva. Spune-mi ce!

— O femeie are dreptul la secrete, Miguel!

Răspunsul ei îl răni.

— Nu glumi cu subiectul ăsta. Nu ţi se potriveşte. Ce ai? Brusc, nu te mai recunosc. Unde e femeia de care m-am îndrăgostit? Cea pe care o admiram pentru sinceritatea ei, pentru simplitate, pentru.

— Eşti. Eşti îndrăgostit de mine?

— Laurie! N-ai înţeles încă? Te iubesc.

De-abia stăpânindu-şi lacrimile, se aruncă în braţele lui.

— O, Miguel! Nu-mi vine să cred.

Dar după ce-i făcu această mărturisire tandră, Miguel nu

făcu niciun plan de viitor, iar din această cauză Laurie nu îndrăzni să spună ce simţea pentru el.

Petrecură dimineaţa unul în braţele celuilalt. La prânz, Miguel se hotărî în sfârşit să se scoale. După ce făcu un duş, se întoarse în cameră fluierând.

— N-am decât să mă întorc aici, declară el bine dispus.

— O, nu! Ce-o să creadă Rosa şi Eduard?

— Nu ştiu ce va crede Rosa, dar Edouard va fi foarte gelos.

— Gândeşte-te puţin, Miguel! Ne cunoaştem de puţin timp. Nu vor crede niciodată că…

Soneria telefonului o întrerupse.

— Du-te să răspunzi. E sigur pentru tine. Rosa, poate.

Nu era Rosa, ci Carlos. Când îi auzi vocea, fu cât pe ce să închidă.

— Sper că nu vă deranjez. Doream să-mi cer scuze pentru scena jalnică de aseară.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Nu eu am început cearta, după cum aţi putut constata. Când Miguel m-a agresat, m-am silit să-mi păstrez sângele rece. Sper că nu mă consideraţi un las pentru că n-am vrut să mă bat.

Laurie îi răspunse cu ironie.

— Dumneavoastră, un las? Ce idee! Sunteţi o persoană foarte, foarte la locul ei.

— Râdeţi de mine! Văd că i-aţi ascultat pe duşmanii mei, spuse Carlos cu tristeţe.

— Duşmani? Aveţi o mulţime.

— Miguel m-a calomniat. Iar dumneavoastră l-aţi crezut! Mânia puse stăpânire pe Laurie, care se pregătea să-l pună la punct. Miguel nu-i lăsă timp şi-i ordonă:

— Dă-mi telefonul.

În loc să se supună, Laurie îşi încleştă mâinile pe receptor.

— Nu doresc să vă mai văd, nici să vă mai aud! spuse ea. Adio!

După aceea, puse imediat receptorul în furcă.

— Era Carlos? întrebă Miguel, scrâşnind din dinţi. Ştiam că nu va renunţa atât de uşor.

— Am fost suficient de clară, nu mă va mai deranja.

— Nu-i deloc sigur. Omul ăsta nu se gândeşte decât cum să facă rău celorlalţi.

Supărat, Miguel o întrebă:

— De ce nu mi-ai dat receptorul? I-aş fi spus ce cred şi…

— Nu te supăra! Dacă ne-ar auzi acum vorbind, nu şi-ar mai încăpea în piele de bucurie. Doar n-o să-l laşi să ne strice ziua?

Miguel o luă în braţe.

— Ai dreptate, comoara mea. Să uităm de Carlos!

Un miros de ars venind dinspre bucătărie îi aduse pe amândoi la realitate. Înainte de a răspunde la telefon, Laurie pusese nişte costiţă la fript.

— N-am noroc! exclamă ea privind bucăţile calcinate. Din fericire, pâinea nu s-a ars.

— Cum de a scăpat dezastrului?

— Am uitat s-o pun în prăjitor!

Miguel părea mai degrabă amuzat decât supărat.

— Mai întâi spaghetele, iar acum costiţa. Va trebui să angajez o bucătăreasă.

Lui Laurie îi bătu inima cu putere.

— Îţi vei schimba felul de a trăi şi vei mânca mai des acasă?

Cu o blândeţe nesfârşită, Miguel îi mângâie părul.

— Tu mi-ai schimbat felul de a trăi.

Dar asta era tot ce spuse. Laurie se strădui să-şi ascundă dezamăgirea. Lucrurile nu trebuia grăbite. Acest celibatar înrăit avea nevoie de o anumită perioadă de timp pentru a se obişnui cu ideea căsătoriei.

„Şi ştie că plec duminică”.

Oricum, deciziile trebuia să le ia de unul singur. De altfel, la ce bun? Miguel avea la dispoziţie o întreagă săptămână pentru a lua decizii importante.

***

„Prostuţa! Cine se crede?” Furios că Laurie îi închisese telefonul în nas, lui Carlos îi era foarte greu să se stăpânească. Luând din nou telefonul, formă un alt număr.

— Alo, Dolores?

— Tu eşti, Carlos? Sună-mă mai târziu, mai dorm.

— Trezeşte-te, au apărut noutăţi! Faimosul tău scenariu pentru a te răzbuna pe Miguel şi pe americană a eşuat. Un adevărat fiasco!

Această stire fu de-ajuns s-o trezească de-a binelea pe Dolores, care întrebă imediat:

— Ce s-a întâmplat?

— Americană şi-a dat seama că i-am îndrugat verzi şi uscate.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! Eşti mai slab decât credeam.

— De parcă aş fi responsabil pentru asta! Ideea îţi aparţine. O idee stupidă, într-adevăr. Chiar credeai c-am să reuşesc s-o seduc?

— Nu eşti bun de nimic! Trebuie să-ţi spun că nu-i ajungi la degetul mic lui Miguel. Cine ar ezita dacă ar avea de ales între Miguel Ruiz şi Carlos Mendes?

— Termină cu jignirile. Dacă vrei să-ţi iei revanşa, ai nevoie de mine.

— Miguel, îndrăgostit de prostuţa aceea blondă? Nu. Îşi face de cap cu ea! Iar după ce va pleca, va fi al meu.

Carlos începu să râdă răutăcios.

— Poţi să visezi în continuare.

— Miguel e al meu, mă înţelegi? Nu mi-l poate fura o aventurieră.

— Atunci, trebuie să găseşti un alt mijloc pentru a scăpa de ea. Eu am făcut tot ce-am putut. Dar ce şanse am în faţa unui rival atât de norocos?

— Ce mentalitate de învins ai! Parcă doreai să te răzbuni pe Miguel, am dreptate sau nu?

— Bineînţeles că vreau!

— Am un alt plan.

— Laurie nu e atât de proastă pe cât crezi tu. Nu mai poţi să-i serveşti o altă poveste.

— Dragule, nu va mai fi nevoie să deschizi gura.

— La ce te gândeşti?

— Ascultă ce-ţi spun.

***

Zilele care urmară trecură ca într-un vis. Miguel a înţeles temerile lui Laurie faţă de Rosa. De aceea, petrecea toată ziua împreună cu Laurie.

Într-o bună dimineaţă, Rosa îi telefonă lui Laurie pentru a o ruga să pregătească defilarea de modă care închidea vânzările de caritate pe care le organiza în fiecare an cu Elena.

Miguel, care asculta conversaţia, îi făcu semn să accepte.

— Ei bine, sunt de acord, declară Laurie. Pe curând!

— Nu eşti liber astăzi?

— Rosa ar fi fost dezolată să refuzi. Iar eu trebuie să mai trec şi pe la birou. N-am fost toată săptămâna.

Laurie îşi petrecu după-amiază învăţându-le pe manechinele benevole recrutate de Rosa cum să evolueze pe podium. Erau toate femei de lume pline de bunăvoinţă.

Seara, elevele sale făcuseră adevărate progrese. Elena jubila.

— Graţie dumneavoastră, prezentarea va fi un succes. Ştiţi ce-ar trebui să faceţi? Să vă deschideţi o şcoală de manechine la Mexico.

— N-ar fi prea rentabil. În câteva ore, fiecare cursantă şi-ar obţine diploma.

— Eu cred că ideea Elenei este excelentă, interveni Rosa. Sunteţi obişnuită cu munca. Dacă nu aveţi ceva de lucru, vă veţi plictisi repede. Ştiu ce vorbesc.

Zâmbind, continuă:

— E nevoie de bani pentru a crea o şcoală. Fratele meu are şi vă va da fondurile necesare pentru realizarea proiectului.

— Am auzit bine? strigă Elena. Miguel şi Laurie.

— Ba deloc! Suntem prieteni, nimic mai mult.

După ce schimbară o privire plină de subînţelesuri, Elena şi Rosa considerară că e mai bine să schimbe subiectul.

În clipa în care Laurie se pregătea să plece, Miguel telefonă.

— Laurie, la telefon! spuse Rosa întinzându-i receptorul, înainte de a dispărea discret.

— Cum s-a desfăşurat repetiţia defilării? întrebă Miguel. Eşti mulţumită de elevele tale?

— Foarte mulţumită. Învaţă repede.

— Te-am sunat să-ţi spun că nu ne putem vedea diseară.

— Păi… Cu atât mai rău.

— Îmi pare rău, dar trebuie să recuperez timpul pierdut. N-am mai dat pe la birou de marţi şi s-au petrecut mai multe probleme grave. Trebuie neapărat să le rezolv.

— Înţeleg.

— Pe mâine, draga mea.

— Pe mâine.

***

Miguel studia unul din dosarele care erau aşezate pe biroul lui, când telefonul sună.

— Alo?

— Miguel? în sfârşit!

Recunoscând vocea lui Dolores, Miguel se strâmbă.

— Sunt mai multe zile de când încerc să dau de tine, reluă tânăra. Nu mai dai pe la birou?

— Am avut mai multe probleme de rezolvat şi a trebuit să stau mai mult plecat. Ce doreşti?

— Să-mi cer scuze pentru cele întâmplate.

— Ascultă, am fost foarte îngăduitor cu tine ani întregi. Există o limită în toate! Pe viitor, cu cât ne vedem mai puţin, cu atât va fi mai bine.

— Miguel, nu vreau să pierd prietenia ta! Te rog, nu mă detesta, nu.

— Nu te detest, dar m-am săturat de scenele pe care le faci, de reproşurile tale, de izbucnirile tale de mânie.

— Toate astea fac parte din trecut, îţi promit. Să rămânem prieteni, da?

— Bine, bine, să rămânem prieteni.

— Ştii de unde-ţi telefonez? Din cafeneaua care e chiar la parterul clădirii în care ai biroul. Vino să bei ceva cu mine pentru a-mi demonstra că nu mai eşti supărat pe mine.

— Îmi pare rău, dar n-am timp.

— Ce păcat!

— Mulţumesc pentru telefon, Dolores. Sper că nu te vei supăra pe mine dacă pun capăt acestei conversaţii, dar nu-mi mai văd capul de-atâta treabă.

— Te întâlneşti cu Laurie diseară?

— Nu.

Bănuitor, Miguel strigă la ea:

— Să nu-ţi treacă prin cap să-i spui că te-am invitat la cină!

— Eu? Să spun astfel de minciuni?

— Te rog, Dolores! Ai fi capabilă de aşa ceva. Din fericire, Laurie are încredere în mine. I-am spus că am de lucru şi mă crede.

— Dar tu ai încredere în ea?

— Totală.

— Presupun că nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să vă urez fericire. O meritaţi.

După ce închise, Miguel rămase pe gânduri. Regretele lui Dolores i se păreau suspecte. Ea, să lase pe alta să-i ia locul? Nu i se potrivea deloc.

***

Laurie refuzase invitaţia la cină pe care i-o făcuse Rosa. Dorea să profite de seara aceea în care era liberă pentru a se odihni.

După ce îmbrăcă o cămaşă de noapte, tânăra se întinse în pat şi adormi imediat. Dormea atât de profund, încât nu simţi când cineva intră înăuntru deschizând uşa cu un briceag.

Cum Laurie dormea în continuare, intrusul începu să se dezbrace.

Era trei dimineaţa, iar Miguel dormea şi el în camera pe care i-o pregătise sora lui la parterul vilei sale din apropierea parcului Chapultepec. Când auzi telefonul, se trezi speriat.

— Repede, repede! E. E cineva în apartament! şopti o voce îngrozită, de nerecunoscut.

— Laurie, tu eşti?

— Miguel, mi-e teamă! Mi-e atât de teamă!

— Vin imediat!

Fără să mai aştepte, Miguel puse ceva pe el şi o luă la goană pe stradă.

Bărbatul care intrase prin efracţie era în pielea goală şi

asculta cu atenţie zgomotele care veneau dinspre hol. Când auzi uşile liftului deschizându-se se vârî în pat şi o luă pe Laurie în braţe.

Tânăra, pe jumătate adormită, se cuibări la pieptul lui.

— Ştiam că vei veni., sopţi ea.

La intrare, Miguel strigă:

— Draga mea, eşti aici? E totul în regulă?

Laurie deschise ochii şi se găsi în faţa lui Carlos. Felul triumfător în care o privea o făcu să scoată un ţipăt. Visa? Trăia un coşmar?

— O, Doamne! Ce. Ce faci aici?

— O mică farsă.

Spunând acestea, o sărută cu forţa. Stupefiată, dezgustată de acest sărut şi de atingerea acestui corp, Laurie se zbătea cu toată forţa. Dar Carlos nu-i dădea drumul.

Brusc, se făcu lumină. Ieşindu-şi din minţi, Miguel sări asupra lui Carlos şi-l luă de gât.

— De data asta, ai sărit calul. N-ai să mai ieşi viu de aici!

Horcăind, Carlos încercă să scape din strânsoare. Se sufoca, ochii îi ieşiseră parcă din orbite. Trebuia să-şi joace rolul cât mai convingător! Cu o voce schimbată din cauza fricii, bâigui:

— Dar nu. Nu e vina mea! Ea mi-a cerut să vin pentru că se plictisea.

Cât ai clipi, Laurie sări din pat. Era livid㠖

— Miguel, doar n-o să-l crezi?

Cei doi bărbaţi nu o ascultau.

Miguel îşi luă mâinile de la gâtul lui Carlos.

— Acesta-i adevărul! îl asigură Carlos. Îţi jur pe mormântul tatălui meu. Credeam că nu vrea decât să stăm de vorbă, dar mă aştepta în cămaşa de noapte.

— Minte! strigă Laurie.

— Am încercat s-o fac să înţeleagă pericolul, dar a reuşit

să mă convingă. Mi-a spus că nu te întorci decât mâine dimineaţă.

Carlos îşi puse repede un cearşaf pe el.

— Eu. E greu să rezişti farmecului lui Laurie şi.

— Nu-i adevărat! Minte! Minte, Miguel!

— Drăguţo, în povestea asta suntem amândoi vinovaţi. Ba tu chiar mai mult, pentru că m-ai provocat. De ce să cadă toată vina asupra mea!

Laurie îşi frângea mâinile.

— Nu-l asculta, Miguel! Minte! Dormeam buştean când m-am trezit şi l-am văzut lângă mine, în pat.

Miguel se dădu într-o parte. Cu o voce detaşată, şopti:

— Nu ştiu ce să zic. Din partea lui Carlos mă aşteptam la orice, dar tu, Laurie, cum de-ai putut?

Tânăra avea impresia că se scufundă într-o prăpastie fără fund. Nu ştia ce se întâmplase. Cu ochii în lacrimi, striga repetând aceleaşi cuvinte:

— Dar n-am făcut nimic! Minte!

— V-am văzut unul în braţele celuilalt. Şi îndrăzneşti să pretinzi că minte?

Atmosfera era încărcată. Niciunul nu se mai uita la Carlos, care se îmbrăca în grabă. Miguel îl privea cu coada ochiului, dar nu făcu nimic pentru a-l reţine. Se uita nemilos la Laurie. Ea îşi ridică mândră bărbia, dar ochii îi erau plini de lacrimi, iar buzele îi tremurau.

— Deci, pe el îl crezi? întrebă ea.

— Te rog, nu nega evidenţa!

— Dacă m-ai iubi, n-ai…

Această frază îl mânie pe Miguel.

— Îndrăzneşti să vorbeşti de iubire? După tot ce s-a întâmplat?

— Miguel! Carlos a minţit.

— Cum poţi să vorbeşti de minciună când v-am văzut? M-ai înşelat, Laurie. N-am să ţi-o iert niciodată!

Laurie avea faţa scăldată în lacrimi.

— Miguel, te rog, ascultă-mă. Miguel!

Acesta plecă trântind uşa. Se arătase inflexibil. Iar faptul că nu avea deloc încredere în ea o năuci. În câteva minute, pierduse ce avea mai scump pe lume.

Capitolul 10

După mai multe ore de insomnie, Laurie reuşi în cele din urmă să adoarmă, dar fu un somn plin de coşmaruri. Soneria telefonului o făcu să se trezească şi se îndreptă spre el plină de speranţă. Oare Miguel înţelesese că era vorba de o înscenare?

Din păcate, nu era el, ci Rosa.

— Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme. Miguel se va supăra în mod sigur. Dar directorul lui adjunct are nevoie de el.

— Miguel nu e aici.

— Atunci, unde e?

— Habar n-am.

Rosa ezită o clipă.

— Înţeleg că vreţi să păstraţi aparenţele, dar nu mă las păcălită atât de uşor. Cred că e ridicol faptul că Miguel petrece câteva ore noaptea la mine. Vreţi să fiţi împreună. Ce poate fi mai firesc?

N-avea niciun rost să nege adevărul sau să i-l ascundă Rosei.

— Rosa, astăzi plec. Între mine şi Miguel, totul s-a sfârşit.

— S-a sfârşit? O, nu! Ce s-a întâmplat? O ceartă între îndrăgostiţi? Nimic grav.

— E mai grav.

— În astfel de situaţii, avem întotdeauna tendinţa de a dramatiza. Miguel vă iubeşte, totul se va rezolva.

Gâtuită de emoţie, Laurie fu nevoită să întrerupă conversaţia, de teamă să nu izbucnească în lacrimi.

— Aşa credeam şi eu, dar m-am înşelat. Adio, Rosa.

După o lungă aşteptare la aeroportul din Mexico, Laurie ajunse acasă vineri după-amiază. Pe mobilă se aşezase praful, iar violetele din glastră, pe jumătate ofilite, arătau jalnic.

Un tablou deprimant, pe măsura stării ei sufleteşti…

Tânăra se strădui să depăşească aceste momente. Chiar dacă frigiderul era gol, iar ei nu-i era foame, trebuia totuşi să se hrănească.

Puţin mai târziu, Laurie împingea un cărucior printr-un supermarchet când Margot Wiley, una din colegele ei, o zări.

— Laurie! Te-ai întors?

— Ia te uită! Tu eşti, Margot?

— Spune-mi cum a fost în vacanţă!

— Să zicem că A fost interesant. Ce mai e nou pe aici?

— Mary-Beth s-a întors de la Acapulco.

— Fericită?

— Mai întrebi! Călătorie de nuntă la Acapulco. Un vis!

— L-ai cunoscut pe soţul ei?

— Nimeni nu-l cunoaşte, dar Mary-Beth organizează o petrecere mâine seară pentru a ni-l prezenta. Cred că a încercat să dea de tine pentru a te invita. Ar trebui s-o suni.

— Îi voi telefona cât de curând.

— Deocamdată, e în al nouălea cer, continuă Margot. Numai de-ar ţine!

— Te îndoieşti de asta?

— Să te căsătoreşti la numai trei săptămâni după ce ai cunoscut persoana respectivă e cam repede, nu crezi? Nu poţi cunoaşte pe cineva în atât de puţin timp.

— Oare poţi afirma despre cineva că îl cunoşti cu adevărat? murmură Laurie cu melancolie.

Margot se uită la ea cu surprindere.

— Nu eşti deloc în apele tale, deşi de-abia te-ai întors din

vacanţă.

— E din cauza oboselii acumulate în timpul călătoriei. Te las, Margot.

— Pe mâine, la Mary-Beth!

Când ajunse acasă, Laurie îşi aranjă lucrurile cumpărate, iar apoi îi telefonă celei mai bune prietene a ei.

— În sfârşit! exclamă aceasta. Vacanţa ta s-a prelungit, nu-i aşa? Ai fi putut să-mi trimiţi măcar o vedere.

— Sosesc abia după o lună. Cum a fost la Acapulco?

— Divin. Trebuie neapărat să te duci şi tu, Laurie. Dar nu e genul de loc în care să te duci singură. Trebuie să găseşti un soţ la fel de minunat cum e Christopher al meu.

Iată că, după Rosa şi Elena, şi Mary-Beth avea vocaţie de peţitoare!

— Ştii, iubirea, începu Mary-Beth cu o voce emoţionată.

Mai brusc decât ar fi vrut, Laurie o întrerupse:

— Vorbeşte-mi mai degrabă de Acapulco.

Cu un entuziasm pe care nimic nu-l putea tempera, MaryBeth făcu întocmai. Laurie o asculta cu un aer absent în timp ce vorbea de oraş, de plaje, de restaurante, de discoteci.

— Pe scurt, raiul pe pământ! concluzionă Mary-Beth. Dar destul cu Acapulco. Să vorbim acum despre Mexico. E rândul tău să-mi povesteşti cum ai petrecut.

— Mexico e un oraş minunat Chiar dacă nu există plaje precum cele de la Acapulco.

Laurie încercă să schimbe subiectul, dar nu putu să-şi păcălească prietena, care o întrebă:

— Ce se întâmplă, Laurie? Nu vrei să vorbeşti de şederea ta în Mexic?

— Ba da.

— Cum îl cheamă?

— Ce?

— Laurie! Te cunosc suficient de bine pentru a-mi da

seama că ai întâlnit pe cineva acolo. Cum îl cheamă?

— Miguel Ruiz.

— Un mexican? în ce împrejurări l-ai întâlnit?

— Am să-ţi spun toată povestea.

Vocea i se frânse.

— ... altă dată, poate. Nu acum.

— O, Laurie! îmi pare rău! Eşti nefericită?

— Această stare nu va dura. Nu-ţi face griji, am să-l uit repede!

— S-a sfârşit totul?

— Da. Ne-am certat şi.

— ŞI pentru o simplă ceartă, te-ai despărţit? Pot să pun prinsoare că-ţi va telefona.

— Nu-mi cunoaşte numărul.

— Poate să-l afle, nu? Şi poţi să-l suni tu.

— Niciodată!

Mary-Beth consideră că e mai bine să schimbe subiectul.

— Mâine seară dau o petrecere pentru a-l prezenta pe Christopher prietenilor mei. Sper să vii şi tu!

— Ştii, nu prea am chef de distracţie în acest moment.

— Dacă nu vii, am să mă supăr! încearcă să ajungi devreme, pentru a avea timp să stăm de vorbă.

— Bine.

— Nu uita să-i telefonezi mexicanului tău! îi spuse ea, înainte de a închide.

Să-i telefoneze lui Miguel? După ce o judecase fără drept de apel? N-a vrut s-o asculte, a condamnat-o fără ezitare. Ce speranţe putea să-şi mai facă? Mary-Beth era plină de bune intenţii, dar habar n-avea care era situaţia.

„Pot s-o sun pe Rosa”. Îşi spuse în sinea ei.

Dorea să-i mulţumească pentru ospitalitate. De ce nu l-ar da un telefon? Fără a mai sta pe gânduri, Laurie formă numărul de telefon al surorii lui Miguel.

— Rosa? Voiam să vă mulţumesc pentru atenţia pe care

mi-aţi acordat-o. Şederea mea la Ciudad de Mexico a fost foarte plăcută.

— Eu trebuie să vă mulţumesc. De când am intrat în politică, zilele trec mai repede.

— I-aţi vorbit lui Edouard despre asta?

— Da. La început, a fost puţin surprins. Dar se va obişnui. Şi îl am pe Miguel de partea mea.

Laurie îşi luă inima-n dinţi şi întrebă:

— Ce mai face Miguel?

— Nu mai ştiţi nimic despre el?

— Nu. Şi nici nu aştept.

— Păcat. Credeam că îmi veţi spune că v-aţi împăcat.

— V-ar fi spus-o chiar Miguel.

— De când aţi plecat, nu l-am mai văzut. Îşi petrece weekend-ul la conac. Când i-am telefonat, părea foarte feri.

Foarte fericit. Chiar dacă Rosa nu termină fraza, Lui Laurie nu-i fu greu să ghicească restul.

— Vreau să spun că se comportă ca de obicei, reluă Rosa. Şi am tras concluzia că v-aţi împăcat.

Chiar dacă ştia că Miguel era prea orgolios să-i spună Rosei ce se întâmplase, lui Laurie îi era ruşine să se destăinuiască. Nu peste mult, conversaţia se sfârşi. De vreme ce Miguel părea foarte fericit, totul se sfârşise. Cu adevărat.

O mulţime de invitaţi erau adunaţi în meuţul apartament al lui Mary-Beth când sosi Laurie. Întârziase în mod special pentru a evita întrebările pe care prietena ei n-ar fi ezitat să i le pună.

— Ţi-l prezint pe Christopher! spuse Mary-Beth cu mândrie.

Soţul ei o luă de mijloc, iar lui Laurie îi veni să plângă când îi văzu cum se privesc.

Reţinându-şi lacrimile, se strădui să râdă şi să discute ca şi cum nu avea nicio grijă. Dar ce greu era să te prefaci că

te distrezi când eşti atât de tulburată!

Petrecerea era la apogeu când un bărbat înalt îşi făcu apariţia. Margot se duse repede la Mary-Beth s-o întrebe cine e.

— Barry Tyson, un prieten de-al lui Christopher.

Foarte impresionată, Margot întrebă:

— Ce frumos e! E celibatar?

— Da.

Mary-Beth se întoarse spre Laurie şi-i spuse:

— Pentru tine l-am invitat.

Laurie ridică din umeri cu indiferenţă.

— Mulţumesc. Dacă îi place atâta lui Margot, n-are decât să se ducă să-l cucerească.

Puţin mai târziu, Laurie era în bucătărie, unde îl ajuta pe Christopher să scoată cuburile de gheaţă din recipiente.

— Am salutat pe toată lumea în afară de dumneavoastră. Mă evitaţi?

— Nu, deloc.

Laurie remarcase că toate femeile roiau în jurul acestui bărbat, nu numai biata Margot. Încercă să-l descurajeze, dar Barry era tenace.

— De ce sunteţi atât de rece cu mine? Nu vă place cum sunt tuns? Sau poate e de vină cravata? Vreţi s-o scot?

Laurie începu să râdă.

— Ar fi o greşeală, de vreme ce toată lumea vă apreciază aşa cum sunteţi.

— În afară de dumneavoastră. Totuşi, nu sunt de lepădat. Am o meserie frumoasă, simţul umorului şi, după părerea tuturor, ştiu să mă fac plăcut.

Amuzată, începu din nou să râdă.

— Când ne vom revedea? întrebă el din nou. Luăm mâine cina?

— Nu, mulţumesc. Nu vă pierdeţi timpul cu mine. Invitaţi-o pe Margot! De-abia aşteaptă.

— Dar cu dumneavoastră aş vrea să ies.

— Căutaţi-mă peste… şase luni.

Barry îşi luă un aer grav.

— Acum aveţi nevoie de mine.

Poate că avea dreptate. Ca şi Mary-Beth. Să-şi facă prieteni noi, nu era oare cea mai bună soluţie pentru a-l uita pe Miguel?

— Deci, luăm cina împreună mâine?

— Dacă ţineţi atât de mult.

Invitaţii plecară târziu în noapte. Laurie rămase să-şi ajute prietena să facă ordine.

A doua zi, Laurie petrecu o seară foarte frumoasă cu Barry. Acesta se dovedi a fi un tovarăş cultivat şi amuzant.

Când o conduse acasă, Barry întrebă:

— Nu mă invitaţi să bem ceva?

— Îmi pare rău, dar nu am nimic de băut, în afară de cafea.

— Atunci, veniţi la mine. Am un bar cu de toate.

— Aş fi putut să pariez că asta veţi spune.

— Credeţi că am gânduri ascunse? Vă înşelaţi. Aş fi vrut să prelungesc seara.

— Toate au un sfârşit!

— Cu condiţia să existe un început. Daţi-mi o şansă, Laurie. Am să încerc să vă fac să-l uitaţi pe acest bărbat.

— Dar nu v-am spus niciodată că.

— Nu mi-a fost greu să ghicesc că există cineva.

Barry o sărută pe obraz.

— Pe curând!

— Pe curând. Şi. Mulţumesc.

***

— În sfârşit, te-ai întors! exclamă Ingrid Brenner, directoarea departamentului de modă.

— Astăzi trebuia să-mi reiau lucrul.

— Ştiu, dar data prezentării de toamnă s-a schimbat, iar eu am intrat în panică. Cu atât mai mult cu cât două dintre manechine lipsesc.

— Nu puteţi să vă adresaţi unei agenţii să vă ajute?

— Am făcut-o deja. Chiar dacă prefer să lucrez cu fetele din echipa mea. Silvia ar fi trebuit să poarte rochia de mireasă, dar cum ea lipseşte, o vei purta tu.

Ea în rochie de mireasă? I se strânse inima la un asemenea gând.

— Nu!

În faţa stupefacţiei care se citea pe faţa lui Ingrid, încercă să-şi justifice cumva refuzul.

— O. O rochie albă se potriveşte mai bine unei brunete. Nu credeţi?

— Ce idee! Nimeni n-ar putea să poarte mai bine ca tine acest model fabulos! Hai s-o încerci!

Laurie se supuse. Rochia părea să fi fost croită pe măsura ei.

— Formidabil! Vă vine ca o mănuşă, nu e nevoie de niciun retuş, spuse una din croitorese.

— Perlele au fost cusute de mână, spuse Ingrid. Asta explică în parte preţul ridicat.

Croitoreasa izbucni.

— Ridicat? Ţi-ai putea cumpăra o maşină la acelaşi preţ!

— Nu veţi reuşi să o vindeţi, spuse Laurie.

— Nu prea cred să existe vreo femeie care să accepte să dea atât de mult pe o rochie pe care nu o va purta decât o dată, admise Laurie. ŞI totuşi, ar merita, şopti ea.

În timpul zilei, Laurie nu prea avea timp să se gândească la viaţa ei. Nopţile, în schimb, i se păreau fără sfârşit, iar când reuşea să adoarmă, îl visa adesea pe Miguel. Se sărutau cu pasiune, dar la un moment dat se ridică şi plecă. Se trezea speriată şi plângea cu lacrimi amare.

Barry încerca prin toate mijloacele s-o distreze. Când o sărută pentru prima dată, Laurie nu-l refuză, dar nu simţi nimic. Oare un singur bărbat era în stare s-o facă să vibreze?

Într-o seară, Barry o conduse acasă şi dori să rămână.

— Te iubesc, Laurie!

— Spuneţi, mai degrabă că mă plăceţi, dar nu-mi vorbiţi de iubire. Nu atât de repede! Nu ne cunoaştem nici de-o săptămână. Ţin la dumneata, Barry, dar sentimentele mele nu vor fi decât de prietenie.

Barry spuse:

— Am să aştept. Sunt răbdător.

— Riscaţi să vă pierdeţi vremea. ŞI meritaţi mult mai mult! Ce-ar fi să rămânem prieteni?

— Prieteni, pur şi simplu? în cazul ăsta, prefer să nu ne mai întâlnim. Am să încerc să vă uit. Nu vreau să fiu bântuit de o iubire fără speranţă.

Capitolul 11

În dimineaţa zilei în care urma să aibă loc prezentarea de modă, Laurie se simţea mai deprimată ca niciodată. Oare îşi va regăsi vreodată energia, bucuria de a trăi, entuziasmul? Aventura ei din Mexic o marcase, o transformase. Rana avea nevoie de timp pentru a se cicatriza.

Din fericire, Ingrid nu prea-i lăsa timp liber. Acum mai puţin ca niciodată. Se pregătea cu febrilitate la departamentul de modă prezentarea noii colecţii şi toată lumea era în fierbere în magazin. Evenimentul urma să se petreacă la restaurantul de la ultimul etaj, iar muncitorii tocmai sfârşeau de aranjat podiumul.

În încăperea rezervată manechinelor, agitaţia ajunsese la culme. Ingrid îşi croia drum cu dificultate printre haine şi mese pline cu produse de machiaj, dând tot felul de ordine.

— Vă daţi seama? Colecţia Treviani de-abia a sosit. Acum, trebuie să fie totul călcat.

Laurie nu se lăsă intimidată.

— Nu intra în panică, Ingrid. Avem suficient timp.

Aceasta ridică ochii spre cer.

Nu peste mult timp începu prezentarea. Din public se auziră aplauze. Sosi şi vremea apariţiei lui Laurie pe podium. Orbită de proiectoare, tânăra traversă sala şi făcu cele două sau trei figuri pe care o sfătuise Ingrid să le facă. Sute de ochi îi urmăreau evoluţia, dar ea nu se uita la niciunul din acele chipuri înecate în semiîntuneric.

Spectacolul se desfăşura conform unei ordini dinainte stabilite: mai întâi, cele de zi şi cele sport. Abia apoi, somptuoasele ţinute de seară. Conform tradiţiei, prezentarea unei rochii de mireasă urma să închidă spectacolul.

În timp ce o ajută pe Laurie să-şi scoată o tunică din satin roz, Margot spuse:

— Aruncă o privire în sală. Ai un admirator. Nu l-ai remarcat? E aşezat în fundul sălii, la stânga şi de fiecare dată când apari, ia notiţe.

Laurie ridică din umeri cu nepăsare.

— Probabil că se plictiseşte atât de tare, încât face fel de fel de desene pe program, spuse ea încălţându-se cu nişte sandale din piele.

— Pot să pun prinsoare că tu îl interesezi! Ce bărbat frumos! Şi seducător. Cu mult deasupra lui Barry, ceea ce nu-i puţin.

Când Laurie, după a nu ştiu câta apariţie, veni în spatele scenei, Margot veni repede spre ea.

— L-ai văzut?

— N-am fost atentă.

— Eşti exasperantă! Nu te-ar fi costat nimic să-i zâmbesti. Cine ştie? Poate că e un play-boy miliardar, sau poate.

— Margot! i-o tăie Ingrid. În loc să vorbeşti, ai face mai bine să te duci să aduci rochia de mireasă.

— Imediat.

Sosise clipa de care îi era teamă lui Laurie. Disperarea pusese stăpânire pe ea. Cum va reuşi să defileze în rochie de mireasă? O mireasă de paradă! Ce deriziune!

— Eşti gata, Laurie? întrebă Ingrid, conducând-o spre cortină. E momentul tău.

Directoarea departamentului de modă avea ochii plini de lacrimi. Uitând de propria suferinţă, Laurie murmură:

— Ce se întâmplă, Ingrid? Plângi?

— O, plâng întotdeauna la nunţi. E o prostie, ştiu! Dar nu mă pot abţine!

Se auziră primele acorduri ale marşului nupţial.

„Marşul nupţial, acum? Asta mai lipsea!” îşi spuse Laurie.

— Du-te! spuse Ingrid, împingând-o spre podium.

Străduindu-se să nu se gândească la nimic, tânăra îşi

făcu apariţia. La capătul scenei fusese înălţat un altar în faţa căruia era un bărbat îmbrăcat în haine de preot.

„De data asta, Ingrid a mers prea departe”, se gândi Laurie, cuprinsă parcă de un sentiment de irealitate.

Uimirea fu şi mai mare în clipa în care îl văzu pe Miguel venind lângă ea pe podium. Miguel, aici? Simţea că îşi pierde minţile. Şi totuşi, Miguel era acolo, ţinând-o de mână. Închise ochii şi apoi îi deschise pentru a fi sigură că nu visează. Fără a scoate un cuvânt, Miguel o conduse spre altar, în timp ce un murmur general cuprinse mulţimea din sală.

Miguel o privi în ochi.

— Te iubesc, Laurie. Vrei să fii soţia mea?

Ca prin vis, Laurie se auzi spunând:

— Da.

Atunci, preotul începu slujba. Ceremonia, foarte scurtă şi foarte emoţionantă, se desfăşură în faţa tuturor spectatorilor. În clipa în care îi puse verigheta în deget şi o sărută, se auzi un ropot de aplauze.

Acordurile marşului nupţial se auziră din nou în timp ce cuplul părăsea sala. În faţa magazinului îi aştepta o limuzină lungă.

După ce maşina plecă, Miguel se întoarse spre Laurie şi o întrebă încă o dată:

— Vrei să fii soţia mea?

— Miguel, vreau să ştii că nu m-am căsătorit cu tine din interes. Sper că nu te vei îndoi niciodată de asta.

— Ştiu, draga mea.

Buzele lor se întâlniră într-un sărut fără sfârşit. Apoi, se uită la ea cu pasiune.

— Dragostea mea! Te ador. Începând din acest moment, consideră-mă sclavul tău.

— Nici gând! Să fim parteneri! îmi e de-ajuns.

— Cum vrei tu, querida.

— Miguel, şi eu aş vrea să te iubesc, dar spune-mi cum de s-a întâmplat minunea asta? Ţi-a spus Carlos adevărul?

— Carlos? glumeşti! Crezi că as sta să-l ascult?

— Totuşi, l-ai ascultat. Şi l-ai crezut.

— Când v-am văzut împreună în camera mea. M-am lăsat orbit de gelozie. Gelozia! Asta e singura mea scuză.

— Am încercat, totuşi, să-ţi explic ce s-a întâmplat. Dar ai preferat să-l crezi pe Carlos.

— Nu mai eram capabil să judec. Apoi, după ce ai plecat, am crezut că înnebunesc.

— Adevărat? întrebă Laurie, nevenindu-i să creadă. Rosa mi-a spus că păreai foarte fericit la conac.

— Mă sileam să salvez aparenţele, pentru Carlotta. Dar ce greu îmi era! Cu atât mai mult cu cât nu înceta să vorbească despre tine.

Miguel o luă din nou în braţe, iar de data asta Laurie nu se mai împotrivi.

— Cum ţi-ai dat seama că adevărul era de partea mea şi nu a lui Carlos? întrebă ea.

— Pentru că m-am gândit mult la ce s-a întâmplat. Deşi Carlos şi Dolores îşi gândiseră bine planul, uitaseră totuşi un amănunt.

— Dolores? Ce amestec are în povestea asta?

— Ea mi-a telefonat la trei dimineaţa, spunând că e Laurie. O greşeală de tactică de care nu mi-am dat seama la început. Dacă l-ai fi primit pe Carlos de bunăvoie, nu m-ai fi sunat pentru a-mi cere ajutor. Oricum, deveniserăm atât de apropiaţi, încât în sinea mea ştiam că nu mă poţi înşela.

— Totuşi, te-ai luat după aparenţe.

— Gelozia mă orbise. Încearcă să te pui în situaţia mea.

— O, Miguel!. Cât te iubesc!

— Şi eu te iubesc, querida. Împreună, pentru totdeauna!

— Pentru totdeauna! repetă ea.

Când Miguel vru să desfacă butonaşii din perlă cu care se

închidea rochia, ea îl opri.

— Lasă-mă pe mine! Această rochie costă o avere şi trebuie s-o înapoiem la magazin.

— Dacă ar fi trebuit să-ţi alegi singură rochia de mireasă, ai fi ales-o pe aceasta?

— În mod sigur. Ştii ce-mi doresc? Fata care o va purta într-o bună zi să fie la fel de fericită cum sunt eu acum.

— Aşa-mi doresc şi eu, pentru că va fi Carlotta.

— Carlotta?

— Conform tradiţiei, fiica poartă rochia de mireasă a mamei, nu-i aşa? Nu te deranjează să fii mama Carlottei, nu?

— O, Miguel, fii liniştit! Plăcerea va fi de partea mea.

— Comoara mea.

Străfulgerat de un gând, o întrebă:

— Unde ai vrea să petrecem luna de miere?

— La Acapulco. Se pare că e locul cel mai potrivit pentru astfel de evenimente.

— Bine. Plecăm mâine.

Se sărutară din nou cu pasiune.

— Cât te iubesc! spuse ea.

Miguel o strânse la piept, şoptindu-i:

— Şi eu! Cu patimă, la nebunie. Pentru totdeauna!

Sfârşit